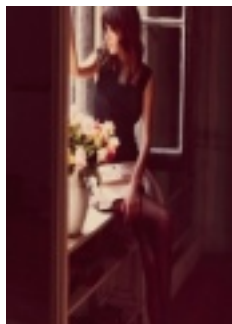

Ma Hả? Yêu Luôn!

Contents

Ma Hả? Yêu Luôn!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	66
20. Chương 20	69
21. Chương 21 End	74

Ma Hả? Yêu Luôn!

Giới thiệu

Điều gì làm cho bạn sợ hãi? Bóng đêm...? Hồn ma.... ?Cơn ác mộng.... ? Hay bạn sợ phải đối diện với c

1. Chương 1

....Câu chuyện của Hân bắt đầu vào ngày Hân nhận được 1 cú dt của 1 người làm trong môi giới.

- Alo?

- Alo!Ai vậy?

- Xin chào,tôi là người môi giới của công ty X.Có phải quý khách đang muốn kiếm 1 căn nhà nhỏ ở trên cao thoáng mát và tiện ngắm cảnh trên sân thượng đúng ko?

- Đúng rồi.Đã có kiểu mà tôi muốn rồi àk?

- Vâng.Hiện chúng tôi đang có 1 căn trống ở lầu 9 chung cư G.

- Vậy còn giá thuê?

- Vì quý khách còn là sinh viên nên chúng tôi hỗ trợ đặc biệt giảm 20% giá cả ban đầu.

- Oki.Vậy bây giờ tui có thể đến xem thử ko?

- Thế thì hay rồi.Hẹn quý khách ở dưới khu chung cư G.Tui sẽ đến hướng dẫn.

- Oki.Cám ơn!

Hân thay đồ rồi đạp xe đi đến khu chung cư đó.Người hướng dẫn đã đứng đợi sẵn Hân bên dưới.Thế là sau khi gửi xe,Hân cùng người hướng dẫn đi lên xem nhà.Căn nhà đúng là rất đúng ý của Hân.Bày biện khá đơn giản,cửa sổ to thật thoáng mát.Có 1 căn phòng ngủ,1 cái bếp nhỏ và 1 phòng tắm.Hân ưng ý nói:

- Vậy khi nào thì tui có thể dọn đến đây được?Mọi đồ vật trong nhà là của chủ cũ àk?

- Vâng.Người chủ cũ ko cần những món đồ này nữa nên chúng tôi để lại cho quý khách dùng luôn.Coi như là khuyến mãi!

- Um..cám ơn!

- Vậy...vậy..phiền quý khách kí tên vào hóa đơn này.

Hân kí tên vào hóa đơn giao dịch xong thì người hướng dẫn vội chào ra về và đưa cho Hân chìa khóa.Chẳng hiểu sao công ty này lại tốt thế và sao người hướng dẫn lấy chữ kí xong lại vội đi thế?Hân chưa kịp hiểu thì từ phòng ngủ bước ra 1 người con gái với mái tóc dài thẳng bằng,gương mặt dễ thương,ngây thơ như thiên thần.Hân thoáng bị cuốn hút bởi vẻ đẹp ngây thơ đó của cô gái nhưng rồi chợt giật mình khi cô gái ấy đi xuyên qua cửa.Hân đứng lặng ko nói gì thì cô gái đó bỗng la lên:

- Á..á...á...cậu...cậu...là...ai?Sao vào nhà của tui?

- Nhà của bạn là sao?Đâu đúng?Tui mới vừa thuê nó mà!

- Thuê cái gì?Điện hả?Tui đang ở đây.Sao lại cho cậu thuê chứ?

....Hân im lặng và hiểu ra tại sao người đó kêu Hân kí tên thật nhanh rồi vội vã ra về.Thấy Hân im lặng ko nói gì,cô gái bước đến Hân gần hơn nói:

- Nhà này của tui.Mong cậu mau đi ra cho!

- Xin lỗi nhưng bạn đã chết rồi nên đi siêu thoát đi.Đừng ám chỗ này.Tui đã lỡ kí giấy thuê nó rồi nên bây giờ nó là của tui.Bạn có 1 buổi tối hôm nay để tự biến mất.Sáng mai tui sẽ dọn đồ đến đây ở đây!Tạm biệt!

Hân nói rồi quay mặt định bước đi về thì cô gái la lên trong tức tối:

- Cái tên kia,cậu nói cái gì?Làm gì mà nhà của cậu?Tui có 1 buổi tối để siêu thoát chứ?Tui còn sống sờ sờ đây nè,tui có chết đâu,đồ điên?

- Nè,đủ rồi nha.Cái mặt hiền hiền dễ thương nhưng mở miệng ra là nói người khác đồ điên này đồ điên nọ.Bạn nhìn lại mình đi.Có thấy cái bóng của mình ở đâu mà nói mình còn sống hả?

Cô gái tức thêm chỉ ngón tay xuống nền nhà định kêu Hân mở to mắt ra mà nhìn cái bóng của cô ấy vẫn nằm trên đây nè nhưng...nhưng...cái bóng...ko có...

- Á..á..cái..bóng..cái..bóng..của tui đâu?Sao tui ko có bóng?-cô gái giật mình gương mặt tỏ vẻ sợ

- Thì bạn đã chết rồi thì làm sao có bóng được?Còn gì để nói ko?

- Tui..tui...ko thể nào.Làm sao tui lại chết được?Tui vẫn bình thường mà!

Cô gái ko tin và định đánh Hân nhưng bàn tay đưa ra lại xuyên ngang qua người của Hân.Đôi mắt của cô ấy mở tròn hơn ko dám tin và định cầm cây chổi để đánh Hân vì cô nghĩ Hân đã làm gì mình chứ ko phải do mình đã chết nhưng...tay của cô gái vẫn xuyên qua cây chổi.Gương mặt của cô gái bỗng dưng buồn và cô ngồi bệt xuống đất như 1 người đã hiểu ra mọi việc và đau đớn vì chính sự thật đó.Nhìn thấy cô gái như vậy,Hân buột miệng nói:

- Có gì đâu mà buồn?Con người rồi cũng phải chết.Ko ai sống mãi được.Nếu bạn đã chết rồi thì nên đi siêu thoát đầu thai vào kiếp khác đi.

- Làm sao để được siêu thoát?Làm sao để đầu thai vào kiếp khác hả?-cô gái ngược nhìn Hân hỏi

- Làm sao tui biết?

-

-bạn tên gì?

- Tui ko biết!Tui ko nhớ mình tên gì nữa.Chỉ biết nhà này là của tui!

- (-.-") nhớ khôn quá ha!

-!-cô gái ko nói gì về như sắp khóc nên Hân liền nói

- Tui tên là Hân.Nếu bạn ko nhớ tên của mình thì tui đặt cho bạn 1 cái tên để dễ gọi nha!

- Tên gì?

- Ừm..Judy!

- Judy?

- Gọi bạn là Ju thôi nha,cho gọn!

- Ờ!

- Ờ,vậy giờ Ju cố gắng tìm hiểu làm sao để mình siêu thoát đi nha.Tui đi về nhà đây.Tạm biệt!

Nói rồi,Hân bỏ đi về.Ju ở lại đó ngồi thẫn thờ vì mọi việc xảy ra quá nhanh.Ko nhớ được gì cả.Ko biết tại sao mình chết?Chết như thế nào?Tại sao ngoài việc nhớ rõ căn nhà này là của mình ra thì Ju ko còn nhớ được gì nữa?Và....làm sao để siêu thoát?

...Sáng hôm sau,như lời đã nói,Hân dọn hành lí về ở.Nhìn quanh căn phòng,Hân nghĩ có lẽ Ju đã siêu thoát nên liền vào phòng để thu xếp quần áo vào.1 ngày khá mệt để dọn sang nhà mới,Hân ngã lưng xuống giường định nghỉ ngơi 1 chút thì Ju bỗng xuất hiện.Hân giật mình ngồi dậy nói:

- Sao còn ở đây?

- Ko ở đây thì ở đâu?-vừa nói,Ju vừa bay lơ lửng trong không trung

- Thì ở thiên đường hay đi siêu thoát đi chứ?

- Ko được.

- Sao lại ko?

- Ko biết!Suốt đêm qua thử đủ mọi cách rồi vẫn ko thấy có hiện tượng nào gọi là siêu thoát hết.Nhưng Ju phát hiện ra 1 điều.

- Điều gì?

- Chỉ có Hân nhìn thấy Ju.Những người chung quanh ko ai nhìn thấy hết!

- o_0 thế thì sao?

- Có lẽ Ju bị chết oan và Hân là người giúp Ju trả thù.Chắc trả thù xong sẽ tìm được cách cho Ju siêu thoát.

- Mơ đi.Tui ko rãnh!- Hân từ chối thẳng ko suy nghĩ và nằm xuống lại.Ju liền hạ người xuống đến gần Hân nói:

- Hân có 2 lựa chọn.1 là giúp Ju siêu thoát và Ju sẽ rất biết ơn Hân.2 là Ju sẽ ám theo Hân suốt đời.Hân chọn đi!

- Nghe cho rõ đây,từ trước đến giờ chưa có ai có thể ép buộc tui làm điều tui ko thích.Tui lặp lại,tui ko rãnh!

- Oki!Ko rãnh thì thôi.Ju rãnh là được!

Nói rồi,Ju đi xuyên qua tường bỏ đi.Hân nhắm mắt lại ngủ ko thèm để ý đến Ju.1 tiếng sau,Hân thức dậy và đi tắm.Đang chuẩn bị cởi đồ thì Ju lại bay vào.Hân nhìn Ju,Ju nhìn Hân.4 mắt nhìn nhau 1 lúc rồi Hân nói:

- Ko thấy tui đang chuẩn bị tắm sao?Ra đi chứ?

- Ko ra!Ju thích ở đây đó!

- Con mắt này...-Hân tức giận

- Gì?Gì mà con mắt này con mắt nọ?Gọi tui là Ju chứ?

- Ju do tui đặt.Bây giờ ko thích gọi Ju nữa mà gọi con mắt đấy!Con mắt!

- A..a...a...muốn gì hả?Đừng tưởng tui ko đánh được cậu thì cậu có quyền làm thế với tui nha!

- Nếu muốn được gọi đàng hoàng thì ra chỗ khác.Tui mệt rồi.Tui phải đi tắm nữa!

- Hừ..hừ...thích gọi gì gọi đi.Tui cứ ở đây đấy!

Ju bước bình quyết ko thua Hân ở lì trong phòng tắm.Hân ko nói gì và bắt đầu cởi đồ ra.Từng nút..từng nút áo được cởi ra nhưng chưa gì Ju đã đổ mặt bịt mắt lại.Hân nói giọng tỉnh bơ:

- Sao bịt mắt vậy?Mở mắt ra mà xem đi chứ?Muốn ở đây coi tui tắm lắm mà?

- Mặc...mặc..dù..Hân..là..con..gái...nhưng. ..nhưng....Ju..ko..biết...ngại..ngại..sao.. .ý..Hứ!Tắm đi!

Tự biên tự diễn rồi Ju đi ra để yên cho Hân tắm.Khi Ju đi ra rồi,Hân nhìn theo lắc đầu và chột cười.Nụ cười đầu tiên của Hân cười vì người khác....30p sau,Hân bước ra và đi thẳng ra cửa.Thấy thế,Ju liền hỏi:

- Hân định đi đâu thế?

- Đi đâu kệ tui.Ko cần phải báo cáo với Ju!

- Xí... ko thèm!

Hân khóa cửa đi ko quan tâm đến Ju.Còn Ju,ngoài miệng thì nói ko thèm nhưng vẫn lén đi theo sau của Hân.Ju quyết bám Hân đến khi nào Hân chịu giúp mình.Và chính quyết tâm đó đã đem đến cho Hân nhiều rắc rối sau này.... Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

2. Chương 2

...Hân bước đến bãi gửi xe và lấy xe đạp của mình rồi bắt đầu đạp đi. La!!! Mọi thường đi vẫn bình thường nhưng sao hôm nay thấy đạp hơi nặng nhỉ? Hân thắc mắc vừa chạy vừa nhìn xuống bánh xe sau xem có xẹp ko thì giật mình khi Ju đang ngồi phía sau xe. Hân liền thắng xe lại xoay lưng lại hỏi:

- Làm cái gì vậy?
- Có làm gì đâu?
- Ko làm gì sao lại ở đây?
- Thì ở nhà ko có gì làm nên đi theo Hân chơi. Hóng mát!
- Muốn hóng mát muốn làm gì thì làm. Xuống xe ngay!
- O? Sao phải xuống? Ju muốn đi cùng với Hân mà.
- Có muốn đi chung cũng ko cần ngồi lên xe như vậy! Ju bay đi theo ko được à? Ngồi trên xe như thế hèn chi đạp nặng!
- Hơ..lạ vậy? Ju là ma rồi mà lại đạp nặng là sao?
- Ai biết! Bay đi. Tui ko thích chở ai hết!
- Xí, người Ju thế này mà bảo nặng. Vậy thì ngồi lì luôn! Hứ..!
- Cái con nhỏ rắc rối này...lại chứng nữa hả?
- Ủa..vậy đóa!

Ju ngồi 2 chân để 1 bên đung đưa chân ngo lên trời như thể thách thức Hân làm gì được mình. Vì sợ trễ giờ nên Hân ko nói nữa đành lên xe đạp tiếp. Ju thích thú vì cuối cùng cũng chọc được Hân tức mà ko làm gì được nên ngồi hát:

- Mẹ mua cho con heo đất. Í..o...í..o...Ngày hôm nay em vui lắm, cầm heo trên tay em ngắm...í..o...í..o...Làm sao cho heo mau lớn, làm sao cho heo mau lớn...í..o...í..o...Heo ko thềm ăn cơm. Heo ko thềm ăn cám...
- Khục...khục...!
- Hân sao vậy?
- Ko có gì!
-

Ju lại hát tiếp và ko hề biết rằng Hân vừa cố gắng nhịn cười: "Bó tay thật, lớn đến đó rồi

lại hát cái bài con nít". Thế rồi chiếc xe đạp lướt nhẹ qua những con đường đầy ánh đèn đường thật đẹp. Gió thổi nhẹ thật mát...

8h, Hân bỗng dừng xe trước 1 khu vui chơi Đầm Sen. Ju tưởng Hân có hẹn đi chơi với ai nên liền nói:

- Wow, ghê ta! Đi chơi với ai mà đến đây vậy?

Mặc cho Ju nói, Hân im lặng dẫn xe vào chỗ gửi rồi bước đi về phía cổng ra vào. Bỗng 1 người đi đến và nói:

- Sao đến trễ vậy?
- Xin lỗi!
- Thôi, được rồi. Cậu vào bên trong thay đồ đi!
- Dạ!

Hân vội đi vào 1 căn phòng rồi thay đồ. Ju ko hiểu gì hết đứng ở bên ngoài chờ Hân ra. [ko dám nhìn Hân thay đồ] 10p sau, Hân bước ra và Ju ko nhịn được cười mà cười phá lên, 2 tay ôm bụng nói:

- Trời ơi...ha...ha...ha...nhìn Hân kia...buồn cười quá...

- !Cười cái gì?

- Nè,cậu kia còn ko mau đội cái mũ vào rồi lại đây đón khách đi.-ông chú lúc nãy lại hỏi

- Dạ!

Hân liếc Ju 1 cái với cặp mắt đe dọa xuyên qua cặp mắt kính của mình.Lời đe dọa chính là nếu Ju còn dám cười 1 lần nữa thì ko yên đâu rồi Hân đội cái mũ vào.Bây giờ Hân chính là 1 con vịt dễ thương đang đứng bắt tay với mọi người khi bước vào cổng.Người lớn thì chẳng ai quan tâm nhưng con nít khi được dắt ngang qua là cứ bám lấy Hân sờ sờ lớp lông mịn và đôi ăm.Ju đứng kế bên quan sát và thầm nghĩ có lẽ Hân đang cười ở bên trong sau lớp con vịt kia với đám con nít.Hình như Hân thích trẻ con lắm.Mãi nhìn theo Hân thì chợt có 1 tốp người đi ngang qua Ju và khiến cho Ju có 1 cảm giác là lạ thoáng qua Ju.1 cái gì đó khiến Ju ko biết diễn tả thế nào nên Ju liền bay theo.

Hân chào đón hết người này đến người khác nên ko để ý đến Ju.Đến khi nhìn lại thì ko thấy Ju đâu hết.Nghĩ có lẽ Ju bay đi chơi đâu đó nên Hân ko vội tìm mà tiếp tục công việc của mình thì Ju lại bỗng xuất hiện trước mặt của Hân nói:

- Hân ơi,Hân ơi,đi với Ju đi!

- Đi đâu?

- Đi vào chỗ ngôi nhà ma.

- Rãnh thì tự đi đi.Ko thấy tui đang làm việc àk?

- Thấy,thấy nhưng mà Hân phải đi với Ju.Gấp lắm,ko có Hân là ko được đâu!

- Ko!Nếu muốn đi thì đợi tui làm hết giờ đã.Còn giờ mà đi thì tui bị đuổi luôn.

- Ko đợi được.Ko đợi được.Chuyện này có thể giúp Ju biết được mình là ai.Hân..xin Hân đó!

Gương mặt thiên thần của Ju năn nỉ khiến Hân muốn bỏ mặc cũng ko được nên liền đi theo Ju mà quên chưa cởi đồ con vịt ra.Thế là 1 con vịt to tướng đi giữa dòng người đông đúc và muốn vào ngôi nhà ma thì đương nhiên bị chặn lại.

- Nè,chỗ này ko vào được!

- Nhưng tui phải vào đó ngay bây giờ!

- Ko được!Cậu ko được phép vào!

Người bảo vệ vẫn cương quyết ko cho Hân vào.Hết cách,Hân đẩy người bảo vệ ra và bước vào.[vì đang mặc đồ con vịt nên to hơn người ta ==> xô ngã được bảo vệ]Thế là Hân bước vào cùng Ju..nhưng..Ju đâu mất rồi?Hân xoay nhìn lại thì thấy Ju đang ở sau lưng mình.Hân nhún mắt nói:

- Sao tự nhiên đứng núp sau lưng người ta vậy?

- Ju...Ju...

- Làm gì vậy?

- Á...á...á...ma...kia...

Ju bỗng hét lên chỉ về phía trước mặt.1 người phụ nữ tóc xõa ra che cả mặt đang bò đến,miệng rên ư..ư..kèm theo tiếng nhạc rừng rợn,bên trong tối hù,đèn ma chớp tắt.Hân thấy bình thường,định xoay lại bảo Ju ko cần phải sợ thì Ju đã nhắm mắt bay thẳng cái vèo khỏi ngôi nhà ma.Phía sau,bảo vệ đi vào tìm bắt Hân nên Hân cũng vội chạy ra.Bị rượt phía sau muốn chết mà còn chạy trong cái bộ đồ con vịt nên Hân một thở ko kịp liền vội cởi bộ đồ ra rồi kiểm Ju.Hân đi chung quanh gọi to:

- Ju ơi...Ju...đâu rồi?

- Đây nè....

Ju bỗng xuất hiện bất ngờ, gương mặt vẫn còn chút xanh xao. Hân nhìn Ju nói:

- Sao tự nhiên kêu vào đó đã rồi chạy thẳng ra 1 mạch thế hả?

- Ju xin lỗi... Ju..ko..dám...đi...vào..đó..!

- Bên trong đó có gì đâu mà ko dám?

- >"< hân...hân..ko..thấy...mấy...con..ma..đó...=">

- Chỉ toàn là người ta hóa trang đóng giả thôi mà. Có gì phải sợ?

- Biết..là..vậy...nhưng...vẫn...ghê...ghê. ..>"

- (-.-") ma thiệt mà đi sợ ma giả là sao thế hả?

- Ju...Ju...

....Ju đứng nói trong miệng như muốn khóc thì ông chủ của Hân tìm đến nói giọng tức giận:

- Đang làm việc mà cậu dám bỏ ngang vậy àk?

- Ah..xin lỗi,tại..vì...

- Ko cần nói nữa.Cậu bị đuổi việc.Từ nay ko cần đến đây làm nữa.Tiền lương của cậu ngày mai hãy đến nhận đi.

Nói xong, ông ấy bỏ đi. Ju biết mình vừa hại Hân mất việc nên vội nói:

- Xin...lỗi...Hân....!

Nhưng Hân ko nói gì mà bỏ đi về. Suốt chặng đường về, Hân cũng ko thèm nhìn lấy Ju. Chỉ im lặng chạy thẳng về nhà. Gương mặt lạnh băng đó của Hân khiến Ju sợ và chẳng dám nói thêm gì, lẳng lặng bay theo Hân. Về đến nhà, Hân vào phòng đóng cửa lại. Ju ko dám vào bên trong và cũng tối rồi nên Ju đành ở ngoài. Đồng hồ tíc tắc tíc tắc từng nhịp....1h đêm rồi...nhưng Ju vẫn chưa ngủ mà cứ ngồi trên ghế nhìn ra cửa sổ. Có lẽ làm ma rồi nên ko cần ngủ như con người hay do vì Ju đang nghĩ đến chuyện của mình? Đến nhóm người đi ngang qua Ju lúc ở Đầm Sen cho Ju 1 cảm giác kì lạ....

Chợt Ju nghe trong phòng của Hân có tiếng động. Đường như là tiếng rên thật khẽ của Hân. Tò mò, Ju bay vào phòng của Hân và giật mình khi thấy Hân đang nằm vật vã trên giường, 2 tay ôm đầu của mình. Ju vội đến gần Hân hỏi:

- Hân sao vậy? Hân bị đau đầu hả?

- Tui ko sao! Đi ra đi. Ra khỏi phòng đi!-Hân cố gắng nói trong cơn đau và ko nhìn vào mặt của Ju.

- Sao lại đi ra? Hân đang bị như thế mà ko sao gì? Hân bị sao vậy? Nói cho Ju nghe xem Ju có giúp được Hân ko?

- ĐÃ BẢO ĐI RA MÀ....!-Hân bỗng hét to lên nạt Ju rồi dùng tay định đẩy Ju ra thì cánh tay của Hân xuyên qua người Ju. Chợt nhận ra mình quên mất Ju là ma nên Hân liền rút tay ra rồi nhìn Ju định nói xin lỗi thì gương mặt của Ju ko khỏi kinh hoàng nhìn Hân, miệng run run nói:

- M...m...ă...ắt...mắt...H...ân...mắt...Hân.. .sao...sao...lại...sao...lại....

- Đừng có nhìn. Ju đi ra khỏi phòng ngay đi!-Hân vội trườn mền lên mình để Ju ko nhìn thấy nữa. Tuy ko hiểu và có hơi sợ khi nhìn thấy như thế nhưng Ju cố gắng lấy hết can đảm của mình ra nói:

- Hân...Hân...nói cho Ju biết đi. Sao...sao...mắt...của...Hân...sao...con..ng ười...lại..là..màu..đỏ..?

- Đừng nhiều chuyện. Đừng hỏi gì hết. Đi ra ngoài đi!

-! Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

3. Chương 3

....Thấy Hân ko muốn nói,Ju đành im lặng bay ra.Khi Ju bay ra rồi,Hân mới dám bỏ cái mền ra đặt 2 tay lên che mắt mình đi.Dù là trong bóng tối nhưng vẫn ko giấu được giọt nước mắt đang chảy ra trên mặt của Hân 1 cách âm thầm và đau đớn vì ko thể chia sẻ nó cùng ai...Còn về phía Ju,khi đi ra khỏi phòng của Hân rồi,Ju đến ngồi cạnh chiếc ghế sofa nhìn ra trời và suy nghĩ.Nhưng mọi suy nghĩ cứ rối tung cả lên.Ko đâu vào đâu hết.Rồi Ju cũng chìm vào trong giấc ngủ...

Sáng hôm sau,Ju vừa thức dậy đã thấy Hân trong bộ đồng phục thật đẹp.Chiếc áo sơ mi trắng tinh được thắt 1 cái cavat màu đỏ.Chiếc quần màu đen và cái áo vest cũng màu đen nhưng lại có những sọc trắng bên ngoài.Nhìn Hân càng bảnh trai hơn.Ju liền nói:

- Hân đi học àk?Đồng phục đẹp quá!
- Chỉ mặc vào thứ 2 đầu tuần thôi.Những ngày khác mặc đồ tự do.
- Vậy hả?
- Tui đi đây!Bye!

Dường như muốn tránh né Ju để Ju ko hỏi về chuyện hôm qua nên Hân đi rất vội.Nhưng càng thế thì Ju càng ko bỏ qua.Cô nàng liền bay theo Hân để xem Hân đến trường thế nào.

Tại trường Đại học Quốc Gia,mọi người đang tụ tập đông đủ dưới sân trường và ai cũng chú ý đến Hân khi Hân vừa bước vào cổng.Hôm nay là ngày nhập học đầu tiên đối với sinh viên năm nhất và là ngày gặp lại của các sinh viên cũ nên sân trường khá nhộn nhịp và vui vẻ.Hân ko thích ồn ào và cũng ko thích ánh mắt của mọi người cứ nhìn vào mình nên Hân tìm 1 lớp học trống để trốn vào.Chẳng biết đi thế nào Hân đã vào nhầm 1 phòng học có 1 đôi đang hôn nhau thắm thiết.2 người đó nghe tiếng mở cửa nên giật mình nhìn lại thì thấy Hân đang đứng nhìn.Cậu con trai định mắng Hân 1 trận đuổi đi thì cô gái kia nói:

- Khát nước quá!
- Em khát hả?Để anh đi mua nước liền nha!Em chờ anh nha!

Cậu trai cài nút áo mình lại rồi bỏ đi và trước khi đi vẫn ko quên liếc Hân 1 cái ý để Hân biết mà đi chỗ khác.Hân cũng ko muốn ở đó nên định quay lưng đi thì cô gái đó nhìn Hân,tay chống cằm nói:

- Đi vội thế?Ko ở lại uống tí nước àk?

Hân ko thèm trả lời và cũng ko thèm nhìn cô gái đó mà vẫn bước ra.Cô gái nhìn theo Hân và chột mím cười.1 nụ cười khó hiểu nhưng báo hiệu cô ấy sẽ là 1 người ảnh hưởng ko ít đến Hân sau này....

- Name: Thy (18t)
- Tiểu sử:là sinh viên năm nhất giống Hân.Thy là con nhà giàu + con 1 nên được cưng chiều rất nhiều,muốn gì cũng có.Với vẻ đẹp quyến rũ của mình,Thy được nhiều người để ý nhưng đối với Thy,tất cả chỉ như là 1 trò chơi và Thy thích chơi trò chơi ái tình.Chưa chàng trai nào có thể làm Thy quen quá 1 tuần.Tất cả chỉ là những cái áo cho Thy thay đổi mỗi khi chán.
- Đặc điểm nhận dạng:cũng giống như những cô gái khác,Thy thích shopping,đi chơi và luôn có mặt ở các bữa tiệc vui chơi.

....Hân bước đi tìm 1 phòng khác nhưng vừa tìm được phòng cũng vừa đúng lúc chuông reng báo hiệu tập trung.Hân mặc kệ định trốn luôn thì Ju bỗng hiện ra lên tiếng:

- Hân ko xuống dưới sân tập trung àk?
- o_0 sao lại ở đây? -Hân nhẩn mặt nhìn Ju hỏi
- Àh..thì...thì... trường này đẹp quá ha!
- Đánh trống lãng dở ẹc!
- >”

- Tui ko thích ở dưới đó!-Vừa nói,Hân vừa nhìn xuống bên dưới qua cửa sổ
- Ở dưới đông zui mà lại ko thích àh?
- Ủm!Ko!
-!
- Ju im lặng ko biết nên nói gì nữa.Thấy thế,Hân nói tiếp:
- Ju theo tui từ lúc tui ra khỏi nhà àh?
- Ủm!
- Sao ko ở nhà mà theo tui làm gì?
- >.< thì..thì..ju=" nói=" rồi,ju=" sẽ=" bám=" theo=" hân=" đến=" bao=" giờ=" hân=" chịu=" giúp=" ">
- Thế cứ việc bám theo đi rồi tối thì nằm mơ thấy tui giúp.
- Hân vừa nói vừa đứng dậy bỏ đi ra khỏi phòng.Ju nhìn theo sau lưng cặp mắt nẩy lửa tức tối trước cái kiểu nói chuyện khó ưa của Hân nhưng lại chẳng làm được gì Hân. [thế rồi cũng lon ton bay theo sau lưng của Hân >__<]mặc=" cho=" bên=" dưới=" sân=" đang=" rất=" sôi=" động,hân=" vẫn=" thích=" 1=" mình=" đi=" dạo=" khắp=" các=" dãy=" lớp=" học=" trên=" lầu.bước=" chân=" của=" hân=" chậm=" rãi=" và=" dừng=" lại=" trước=" 1=" phòng=" vẽ.hân=" nhìn=" vào=" bên=" trong=" thì=" thấy=" có=" 1=" cô=" gái=" đang=" đứng=" ngấm=" 1=" bức=" tranh=" treo=" trên=" tường.điều=" khiến=" hân=" dừng=" lại=" chính=" là=" căn=" phòng=" đã=" bị=" khóa=" bên=" ngoài=" thế=" nhưng=" cô=" gái=" ấy=" lại=" vào=" được=" bên=" trong=" và=" đường=" như=" ">
- n cảm giác được cô gái ấy đang khóc.
- Thế nhưng ko muốn xen vào chuyện của người ta nên Hân xoay lưng định bỏ đi thật nhẹ thì Ju lại đứng sát ở phía sau.Thấy Ju,Hân giật mình theo phản xạ lùi lại thì vô tình gây lên tiếng động.Cô gái đứng bên trong phòng bỗng nhìn ra cửa phòng và thấy Hân với Ju.Hân vội nói:
- Xin lỗi đã làm phiền bạn!
- Bạn...bạn..thấy..được..tui..àh?-cô gái bay ra xuyên qua cửa nhìn Hân kinh ngạc.Ju hiểu được cô gái này cũng giống mình nên mỉm cười nói:
- Hân có khả năng đặc biệt nhìn thấy người chết đó!
- Bạn cũng giống tui àh?-cô gái xoay qua nhìn Ju hỏi
- Ủa.Tụi mình giống nhau! Hi..hi..
- Tui tên là Quyên.Còn bạn?
- Tui tên Judy.Gọi là Ju được rồi!
- Bạn là người nước ngoài àh?
- Ko biết nữa!Tui ko nhớ gì hết về mình.Ko biết tại sao chết luôn?Judy là tên của Hân đặt cho tui để dễ gọi.
- Ra vậy!
- Ủa?Sao bạn nhớ được tên mình vậy?Sao bạn lại chết?
- Tui...tui..bị..té cầu thang đập đầu xuống đất chết!
- >.< vậy=" sao=" bạn=" ko=" siêu=" thoát=" mà=" trở=" thành=" hồn=" ma=" ">
- Vì..còn 1 tâm nguyện tui chưa hoàn thành nên tui ko muốn chết như thế này!
- Tâm nguyện?Bạn còn tâm nguyện gì?

- Vẽ tranh!Tui là sinh viên năm 2 của trường này.Tui đang vẽ 1 bức tranh để dự thi thì....nên...!-cô gái bỗng hạ giọng xuống thật khẽ

- Chị...chị..đáng thương quá! – Ju khóc òa lên.Cô gái cười nhẹ nói

- Hi...chị chưa khóc mà em đã khóc rồi!Nín đi mà!

- Hiz..hiz..nhưng chị vẫn đỡ hơn em là biết rõ mình.Còn em thì emty luôn!Ah..đúng rồi,kêu Hân giúp chị hoàn thành tâm nguyện đi.Như vậy chị siêu thoát được rồi!

Ju bỗng nhớ đến Hân rồi 2 người nhìn lại xem Hân đâu rồi thì Hân lại đang ngồi trên ghế nhắm nhĩ ổ bánh mì làm như mình là người ko liên quan đến.Thấy vẻ thờ ơ của Hân,Ju tức lên bay lại đánh Hân dù cho tất cả những cú đấm ko ra hồn của Ju chỉ xuyên qua Hân thôi,ko hề hấn gì (-.-”) Ju nói:

- Hân lạnh nhạt thế àh?Người ta cần giúp đỡ mà lại ngồi đó...ngồi đó...ăn bánh mì...ghét thế hả?>”

- Tâm nguyện là của chị ấy.Chị ấy phải tự hoàn thành.Tui thì giúp được gì chứ?

- Được..được..chứ!Chỉ..chỉ..cần..cho ..Quyên..mượn..thân..xác..nhập vào và hoàn thành bức tranh..!-Quyên nói ngáp ngừng và ko dám nhìn vào Hân vì sợ.

- Wow,nếu đơn giản vậy thôi thì Hân cho chị Quyên mượn thân xác tí đi!-Ju phấn khởi nói

- Ko rãnh!

1 câu trả lời dứt khoát,Hân đứng dậy bỏ nửa khúc bánh mì còn lại vào thùng rác rồi bước đi về phòng học vì có lẽ giờ này đã vào học rồi.Nhìn Hân đi,Quyên cúi mặt xuống đất buồn còn Ju thì bốc lửa sùng sục nói:

- Chị Quyên yên tâm,em sẽ làm cho tên máu lạnh đó phải chịu giúp chị = mọi cách

....Tại lớp học mới,mọi người đã chọn được chỗ ngồi của mình.Ai cũng tranh thủ làm quen kết bạn với nhau.Nhưng khi Hân vừa bước vào,mọi người đều im bật nhìn Hân.Những cặp mắt tò mò ko biết Hân là nam hay nữ?Nếu là nữ sao ko thất nơ mà lại là cavat và quần tây?Nếu là nam sao lại có màu da trắng như vậy?Tại sao và tại sao?Ai cũng thắc mắc nhưng chẳng ai dám lên tiếng hay bắt chuyện hỏi.Hân ko quan tâm đến và đi thẳng xuống phía cuối lớp ngồi.Vừa ngồi xuống thì giáo viên đảm nhận lớp của Hân cũng vừa đến.Ko cần ai hô gọi,cả lớp tự động đứng lên chào cô giáo rồi ngồi xuống im lặng.Cô giáo nói:

- Chào mọi người!Tui tên Loan,từ nay tui sẽ đảm nhận lớp.Bây giờ ta sẽ điểm danh trước rồi sẽ nói sơ bộ về kỉ luật trong lớp do tui đặt ra.Ai có tên thì vui lòng dơ tay lên hoặc nói có để tui xem mặt.Bắt đầu từ người đầu tiên nhé.Phạm Văn An

- Có!

- Lê...

Cứ thế cô Loan điểm danh và mọi người đều im lặng chờ đến tên mình.Nhưng còn Hân thì ko vì Hân đang phải chịu tra tấn của Ju.Ju bay bay trước mặt của Hân nói:

- Đồng ý giúp chị Quyên đi.Đồng ý giúp chị Quyên đi....đồng ý đi...đồng ý đi... Bạn đang doc truyện tại website wWw.

4. Chương 4

Hân ko thềm nói và cố tình xoay mặt đi chỗ khác nhưng Ju ko tha.Hân xoay qua phải Ju bay qua phải,Hân xoay qua trái,Ju bay qua trái.Hân bắt đầu thấy bức nên đập tay xuống bàn 1 cái thật mạnh nói:

- Phiền quá!

Từ cô Loan đang đứng trên bục đến cả lớp,ai cũng xoay lại nhìn Hân.Hân đành đứng dậy cúi đầu xuống nói:

- Xin lỗi cô! Em ko cố ý!

- Em tên gì?

- Dạ..em tên Hân!

- Được rồi! Em ngồi xuống đi.

- Dạ!

- Cả lớp tập trung lại nào!

Mọi người xoay mặt lên lại tiếp tục. Hân ngồi xuống nhìn Ju thì Ju cười ngất ngây nói:

- Ha..ha..ha...zui quá..zui..quá...

Hân cố gắng nhin ko thèm quan tâm đến Ju nữa. Cứ làm ngơ bỏ Ju qua 1 bên. Cô Loan điểm danh xong nói sơ về qui định riêng của lớp mà cô đặt ra thật nhanh và ngắn gọn. Cả lớp ko ai có ý kiến gì và cô Loan bắt đầu vào bài giảng đầu tiên của mình. Môn dạy của cô là môn Toán. Vì muốn thử trình độ trong lớp nên cô mở đầu = 1 bài toán rồi hỏi mọi người cách giải. Cả lớp đua nhau trả lời hướng giải bài toán theo kiến thức mà mình đã có riêng Hân thì ko tập trung mấy vào bài toán vì lo liếc Ju. Ju cứ bay bay trước mặt Hân chọc tức. Bực mình, Hân quơ tay thì cô Loan lại tưởng Hân muốn phát biểu nên nói:

- Hân có hướng giải khác àh? Mời em!

- Ah...em...!

- Hơ..hơ...lên bảng kìa...lên bảng kìa... -Ju cười hí hửng nói

Mọi cặp mắt đều nhìn vào Hân chờ đợi nên Hân đành bước lên bảng cầm viên phấn lên giải. Ju đứng kế bên nhìn bài toán rồi nhìn bài giải của Hân, Ju lắc đầu nói:

- Sai rồi, sai rồi! Ko phải thế. Hân sai dấu ở chỗ này rồi. Nó là trừ, ko phải cộng!

Hân mặc kệ Ju nói, cứ tiếp tục ghi bảng. Cô Loan đứng kế bên cũng phát hiện ra chỗ sai đó nên nhắc Hân nhưng giọng nói của Ju chen ngang vào nên Hân chỉ nghe giọng của Ju nói:

- Sai rồi. Sai rồi mà! Đã nói sai rồi. Sửa lại đi.

-Ồn ào quá! Sai kệ tui! -Hân buộc miệng nói thành tiếng và thế là cả lớp ai cũng há hốc miệng ra trước câu nói bị cho là vô lễ của Hân với cô Loan. Thấy gương mặt cô Loan đang chau mày lại, Hân vội nói:

- Thưa..thưa..cô..ý..em...ý..em..là...

- Em về chỗ ngồi đi. Giờ ra chơi lên văn phòng gặp tui!

- Dạ!

Hân bước xuống chỗ ngồi. Ju bay theo Hân nói:

- Tại Hân nha! Ju ko làm gì hết àh!

-! Giờ ra chơi rồi biết! -Hân nhìn Ju cặp mắt đe dọa

- -Ju bỗng cảm thấy có gì đó lạnh lạnh. Hiz..hà...

....Cuối cùng giờ ra chơi cũng đã đến. Cả lớp học ủa ra căn tin kiểm đồ ăn sáng còn Hân thì đi cùng cô Loan lên văn phòng. Đến văn phòng, cô Loan nhìn Hân nói:

- Em biết lí do tại sao tui kêu em lên đây chứ?

- Dạ! Em biết! Em xin lỗi!

- Em hãy viết bản kiểm điểm cho tui và ghi rõ hứa sẽ ko tái phạm nữa!

- Dạ! Em sẽ viết ngay!

- Được rồi! Em ra đi!

- Chào cô!

Hân cúi chào cô Loan rồi bước ra đi thẳng lên sân thượng.Đương nhiên Ju cũng bay theo lên đó.Hân đứng gần thanh chắn nhìn xuống bên dưới im lặng ko nói gì.Ju cũng im lặng đứng phía sau.5p trôi qua thật căng thẳng như là 2 đấu thủ cao bồi đang chờ xem ai sẽ rút súng ra bắn trước vậy.Ju hồi hộp quan sát từng cử động nhỏ của Hân,ko dám nhúc nhích.Còn Hân thì xoay lưng về phía Ju như để Ju ko đoán được ý của mình.Và...khi cả 2 đang chuẩn bị vào tư thế như chuẩn bị rút súng ra thì....

- Ju ơi,em có muốn chị dẫn em đi chơi ko?-Quyên bỗng xuất hiện phá tan cái không khí quyết liệt của 2 đấu sĩ >”

Ju lau mồ hôi gượng cười nói:

- Hi..hi..chị Quyên..làm..em...mém...ngất xỉu...

- Ủa?Có gì vậy?

- Hi..hi..ko có gì!

- Hi,em có muốn đi dạo trường tí ko?

- Dạ...em...-Ju chưa kịp nói hết câu thì Hân nói xen vào

- Em sẽ giúp chị hoàn thành tâm nguyện của mình với 1 điều kiện.Nếu chị chấp nhận điều kiện của em thì em sẽ giúp.

- Ah,em chịu là được rồi!Điều kiện gì?Em nói đi.-Quyên vui mừng nói trong khi Ju ngạc nhiên há hốc miệng nhìn Hân ko hiểu

- Điều kiện là chị nói cho em biết làm cách nào để tống con mắ mắ rắ rắ kia tránh xa em ra!-vừa nói,Hân vừa nhìn Ju.

- Á,cái...cái..đó...-Quyên ngập ngừng nhìn Ju.

- Ko cần hỏi cách.Hân giúp chị Quyên,Ju ko bám theo Hân nữa!-Ju nói trong vẻ tức giận

- Oki!Đó là lời Ju nói nha!Hân sẽ giúp chị Quyên.

- Oki!Ju nói Ju sẽ giữ lời!

Nói xong,Ju xoay qua nhìn Quyên nói:

- Chị Quyên hãy cố hoàn thành tâm nguyện rồi siêu thoát nha!Chào chị!

- Ju....!

- Hi,cố lên!

Ju cười rồi bay đi khỏi sân thượng....

....Hân xoay mặt đi chỗ khác ko nhìn theo.Có lẽ Hân ko dám nhìn.1 cảm giác thật lạ.Hân cảm giác như mình vừa làm hơi quá khiến cho Ju buồn.Nhưng mặc kệ,lỡ rồi.Hân tự nghĩ thế và chỉ mong giúp chị Quyên xong thật nhanh để trở về cuộc sống bình thường.Ko phải nhìn thấy hồn ma nào nữa!Quyên nhìn Hân nói:

- ...Khi nào thì chị có thể mượn thân xác của em?

- Ngay bây giờ đi.

- Ngay bây giờ sao?Nhưng chút còn vào học mà?

- Thì cúp học!

- Cúp học?Em sẽ ko sao chứ?

- Ko sao!Mọi chuyện để em gánh.Chị cứ nhập vào em đi!

- Ừm!

Nói rồi, Quyên bước lại gần Hân rồi đưa bàn tay lên chạm vào cơ thể của Hân. 1 thứ ánh sáng kì lạ phát ra trên sân thượng rồi tắt đi. Hân bây giờ đã trở thành Quyên. Thế là ngay lập tức, Quyên đi xuống phòng vẽ, lấy bức tranh còn dở của mình đã được cất giấu ở 1 góc ra để ngồi vẽ.... Lúc này, Ju bay thẳng về nhà trong âm ỨC.

- Tức thật! Hân là cái gì chứ? Tưởng trên đời này chỉ có mình Hân giúp được người ta sao? Ju ko tin ngoài Hân ra ko còn ai có thể nhìn thấy ma. Ju ko thèm bám Hân nữa đâu. Hứ..ai thèm chứ? Đồ mắt đỏ như trái dâu đáng ghét.....!- Ju hét thật to lên để trút cơn tức mà ko hề biết tiếng hét đó có 1 người nghe được....

6hm, Hân mệt mỏi trở về nhà. [ngồi vẽ suốt buổi từ sáng đến giờ mới xong luôn mà >.<] tuy=" " mệt=" " nhưng=" " hân=" " cũng=" " cảm=" " thấy=" " hơi=" " vui=" " vui=" " vì=" " đã=" " giúp=" " được=" " 1=" " người=" " có=" " thể=" " hoàn=" " thành=" " tâm=" " nguyện=" " và=" " siêu=" " thoát.rồi=" " nhìn=" " quanh=" " căn=" " nhà=" " yên=" " tĩnh,hân=" " chợt=" " có=" " cảm=" " giác=" " thiếu=" " thiếu=" " gì=" " đó.ánh=" " mắt=" " của=" " hân=" " thoáng=" " buồn=" " nhưng=" " như=" " thế=" " lại=" " tốt,hân=" " thích=" " ở=" " 1=" " mình=" " mà.hân=" " bỏ=" " mắt=" " kính=" " ra=" " đặt=" " lên=" " bàn=" " và=" " bước=" " vào=" " phòng=" " tắm.đứng=" " trước=" " gương=" " nhìn=" " thấy=" " hình=" " mình=" " trong=" " đó.hân=" " đưa=" " tay=" " lên=" " sờ=" " vào=" " con=" " mắt=" " màu=" " đỏ=" " kì=" " lạ=" " của=" " mình.hân=" " nhớ=" " lại=" " quá=" ">

10 năm trước,khi Hân còn sống bên Anh cùng cha của mình.Tuy chỉ mới 10 tuổi nhưng Hân đã được cha cho học rất nhiều và hiểu biết rất nhiều kiến thức.10 tuổi,1 cái tuổi còn nhỏ và nên có những giây phút vui chơi cùng bạn bè nhưng Hân thì chỉ biết có những cuốn sách dày cộm đầy chữ.Ko có bạn bè nào thân cả.Suốt ngày chỉ đến trường học rồi trở về là vào phòng đọc sách.Đến 1 ngày kia,Hân bỗng ngã bệnh.Hân

bệnh rất nặng,sốt rất cao và phải nhập viện.Trong thời gian nhập viện,vào 1 đêm tối trăng sáng,Hân đang nằm ngủ thì bị đánh thức dậy.1 cô bé cũng trạc tuổi Hân gương mặt hốt hoảng,thở hổn hển nói với Hân:

- Bạn...bạn...giúp...mình...được..ko?

- Giúp chuyện gì?

- Giữ...giùm..mình...thứ...này...-cô bé nói xong thì chồm lên giường hun Hân.Hân bất ngờ và cảm nhận được cô bé đang đút cho Hân uống 1 thứ gì đó.Đến khi Hân bị ép uống hết rồi,cô bé rời môi khỏi Hân rồi liền chạy đi.Vì là buổi tối nên Hân ko kịp nhìn rõ gương mặt cô bé đó.Hân đã bước xuống giường định chạy theo thì 1 cảm giác kì lạ chạy dọc sống lưng của Hân rồi chạy đến não của Hân.Hân cảm thấy chóng mặt và té xuống đất.Trước khi ngất đi,Hân nghe loáng thoáng giọng nói chuyện:

- Bắt được rồi nhé con nhóc!

- Mau đem nó về thôi!Đừng để mọi người chú ý!

- Ủk,đi thôi!

Kể từ sau hôm đó,cứ mỗi đêm trăng tròn,Hân bỗng cảm thấy cơ thể mình nóng ran lên và nhức đầu dữ dội.Đồng tử của Hân cũng thay đổi từ đó.Nó ko còn là màu xanh như màu mắt của cha nữa mà trở thành màu đỏ.Hân ko dám kể với cha và cũng ko dám cho cha biết.Sau khi màu mắt mình biến đổi,Hân đã phải luôn đeo kính màu để che giấu rồi theo ngoại về Vn sống.Bà ngoại của Hân đã già mất lại mờ nên Hân ko sợ bị phát hiện.Đến bây giờ,Hân vẫn chưa hiểu rõ được là mình đã uống cái gì nhưng từ khi có sự thay đổi kì lạ này,Hân có những khả năng kì lạ.Chuyện thấy được ma chỉ là 1 trong những khả năng kì lạ đó.Vẫn còn những khả năng khác mà chính Hân cũng chưa khám phá ra....

....Bỗng Hân nghe tiếng động bên ngoài.Nghĩ là Ju nên Hân vội bước ra xem thì bên ngoài ko có gì cả.Tiếng động Hân nghe được có lẽ chỉ là do tiếng gió thổi mạnh vào đập trúng cửa sổ.Hân vội đóng cửa sổ lại rồi nhìn quanh.Đường như căn nhà trống vắng quá,Hân thở 1 hơi dài rồi buộc miệng nói khẽ:

- Nói đi là đi thiệt sao?Con mắmm này....!

- Nói ai là con mắmm đấy?

Ju bỗng xuất hiện sau lưng của Hân làm Hân hết hồn nhưng vẫn cố tỏ ra ko có gì nói:

- Sao chưa đi nữa?

- Thì định đi rồi nhưng mà...Ju...Ju...
- Ju sao?-Hân hồi hộp chờ nghe Ju nói.Dường như Hân đang mong chờ Ju nói 1 cái gì đó
- Ju ko nỡ xa ngôi nhà của Ju.Hu.huhu..hu...
- -sét đánh ngang tai.Hân cảm giác hụt hẫng khi nghe Ju nói thế nhưng Ju thì ko để ý đến vẻ mặt của Hân mà cứ tiếp tục nói
- Hân cho Ju xin ở lại đi.Hiz..Hân đừng đuổi Ju đi khỏi nhà.Dù gì nó cũng từng là nhà của Ju mà..Hiz..hiz..
- Muốn ở lại thì cứ ở đi!
- Thật hả?
- Ừa!
- Ye..ye..hoan..hô!.Hân tuyệt nhất.Hân tốt nhất.Ju biết Hân là người tốt mà!
- Thôi đi.

Hân quay mặt đi vào phòng đóng cửa lại cái rầm.Nằm trên giường,Hân gác tay lên trán suy nghĩ.

- Con mắm!Chẳng còn gì để muốn được ở lại sao mà ở lại chỉ vì...chỉ vì...căn nhà này.Nghe mà bực mình.Mình chẳng là gì sao?Nhưng mà...sao mình phải bực nhỉ?Con mắm đó thì liên quan gì đến mình?Rắc rối,phiền phức,lúc nào cũng ồn ào,lanh chanh lóc chóc,con nít nữa,cổ đó rồi mà còn hát con heo đất...còn...còn...mà..mà..sao việc gì mình để ý nhiều đến thế?Điên thật! Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

5. Chương 5

Rồi Hân chợt ngồi bật dậy nhìn vào gương nói với chính mình:

- Đừng nói mãi thích nó nha Hân.Con mắm đó phiền phức lắm đấy.Mãi với nó đều là con gái.Đừng điên đi.Ko chỉ vậy còn là ma nữa.Có điên mới thích nó biết ko?.....A.a.a.a.a.....nghĩ gì thế trời?

Hân bỗng la lên trong phòng.Ju bên ngoài nghe tiếng la của Hân,sợ Hân bị giống đêm hôm trước nên định bay vào xem Hân thế nào thì Ju chợt khựng lại khi nhìn thấy...nhìn thấy...1 con ma ko có gương mặt,hàm răng thì thật là kinh khủng.

Ju hoảng quá la lên:

- Á..á...á...á..á.....!

Nghe tiếng la của Ju,Hân giật mình mở cửa phòng chạy ra xem.Vừa thấy Hân,Ju liền bay đến núp sau lưng Hân,miệng run run nói:

- Hân...H..â..n...Hâ..n....m..a...m...a...ma....g ..h...gh...ê...q..u...qu..á...!:hihihehe_nhoc2_6 7:

Hân nhìn con ma kinh dị cũng cảm thấy sợ nhưng nếu lúc này Hân cũng sợ thì Ju sẽ ko biết thế nào nên Hân cố gắng bình tĩnh nói:

- Ju đừng sợ.Có Hân ở đây mà!Đừng sợ!
- Hân..Hân...oi...ghê...quá....Hân...đuổi.. ..đuổi..nó...đi...đi...!

- Grừ...grừ...!-con ma bước đến gần Hân và Ju,miệng cứ há ra kêu grừ..grừ thật kinh dị.Cả 2 bị dồn đến sát vách tường.Ju thì có thể xuyên qua tường chạy thoát nên Hân nói:

- Ju bay đi chạy trước đi.Để Hân giữ nó lại!
- Ko..ko được đâu!Nó..nó..là..ma...Hân chạm vào Ju còn chưa được thì..thì...làm..sao...giữ nó...?

- Hân có cách mà.Chạy đi!

- Ko!

Ju tuy sợ,rất sợ nhưng vẫn ko chịu bay đi,vẫn đứng cạnh Hân.Con ma thì càng lúc càng sát.Cuối cùng nó cũng giơ tay ra định bắt Ju thì Hân liền đưa tay ra nắm nó lại.Chẳng biết sức mạnh nào?Chẳng biết chuyện gì xảy ra,Hân có thể chạm vào con ma đó và giữ nó cứng ngắt,ko cử động được.Con ma xoay qua dùng cánh tay còn lại định đánh Hân thì cặp mắt của Hân nhìn vào con ma la lớn:

- Tránh xa tao ra.....!

1 ngọn lửa màu xanh bỗng phát ra thêu cháy con ma.Nó bị đốt cháy liền đi ra xa và cố gắng vật lộn với ngọn lửa trong đau đớn.Tiếng nó rên rĩ thật khinh khỉnh nhưng cuối cùng nó cũng bị thêu thành tro và biến mất.Trên nền nhà chỉ còn lại 1 vệt màu đen.Hân ko biết mình vừa làm gì nữa.Ko tin nổi và chưa kịp định thần lại thì Ju đã ôm lấy Hân.La?Ju ôm được Hân.Ko xuyên qua cơ thể của Hân giống lần đầu gặp nữa.Nhưng Ju ko để ý đến điều đó mà nước mắt cứ chảy ra nói:

- Hiz..hiz..đáng sợ quá..Hân ơi....!

- Ko sao!Ko sao!Nó bị thêu chết rồi.Ko sao nữa đâu!Ju đừng sợ!

Hân ôm Ju vào lòng mình cố gắng trấn an cho Ju bình tĩnh lại.Ju là ma mà nhưng ko hiểu sao khi ôm Ju,Hân lại ko thấy có cảm giác lạnh ngắt của người chết mà cảm thấy 1 cảm giác thật ấm áp.Hân cảm nhận được hơi ấm của Ju đang truyền qua cơ thể mình.Chuyện gì thế nhỉ?Hân ko biết!Ju cũng ko biết vì Ju cũng đang cảm thấy điều đó giống như Hân.Nhưng cả 2 ko biết đó là gì?Có lẽ...rồi họ sẽ khám phá ra được..đó là cảm giác gì?....

- Name: Judy (18t)

- Tiểu sử:là 1 con mắmm [theo lời Hân hay gọi] lạnh chanh,lóc chóc,thích hát [hát hay đấy nhá] và theo Hân thì là 1 người rắc rối,phiền phức,ồn ào.1 con ma mới toanh[chắc mới chết]Ko nhớ gì về quá khứ của mình hay là tại sao mình chết nhưng từ khi xuất hiện thì luôn làm cho Hân gặp rắc rối.Chẳng biết được sau này Ju và Hân sẽ thế nào nhỉ?

- Đặc điểm nhận dạng:thích bay bay trước mặt Hân,tuy là ma nhưng lại sợ đủ thứ.Bề ngoài như 1 thiên thần,tất cả đều chuẩn từ trên xuống dưới

....1 lúc sau,Ju đã bình tĩnh lại nhưng Hân vẫn cứ ôm Ju chưa buông ra.Ju cũng ko biết sao mình cứ để vậy cho Hân ôm?Hay Ju muốn được nghe tiếng tim đang đập thình thịch của Hân?Ko biết nữa.Cả 2 cứ ngồi đó ôm nhau cho đến khi cái bụng reo lên thì Hân buông Ju ra nói:

- Hết chuyện rồi.Đói bụng quá!

- Ừm..ừm...Ju cũng hết sợ rồi!

- Hân vào phòng chút.

- Ồ!

Ngượng ngùng..ngại ngại...thế đấy!Cả 2 cố gắng ko nhìn nhau.Ju bay đến cái ghế ngồi.Còn Hân chạy vào phòng thay đồ để chuẩn bị qua nhà ngoại ăn tối cùng ngoại.Khi Hân bước ra đến cửa thì Ju hỏi:

- Hân định đi đâu vậy?

- Qua nhà bà ngoại ăn cơm!

- Vậy àh?-mặt Ju buồn buồn cúi xuống

- Ừm....Ju đi cùng ko?

- Hi..cho đi thì đi àh!-Ju cười tươi lên khi nghe Hân đề nghị như thế.Vậy là cả 2 đi ra khỏi nhà cùng đến nhà ngoại.Hân vẫn đi = chiếc xe đạp iu đầu của mình và Ju thì ngồi phía sau.Nhưng lần này thì Hân ko than gì về cái khoản nặng nề phía sau của mình nữa.Cả 2 cảm thấy có cái gì đó thật vui vẻ riêng tư ở trong lòng

mà ko hề biết rằng khi mình bước ra khỏi nhà thì có 1 người bí ẩn đã quan sát tất cả mọi chuyện và đang lục lọi tìm 1 thứ gì đó trong nhà...

Đến nhà bà ngoại, Hân mở cổng ra dắt xe vào và lễ phép chào ngoại cùng chú út của mình. Nhà ngoại Hân cũng rất bình dân và giản dị như mọi người. Ko có gì là sang trọng, xa hoa hết. Thấy Hân đến, chú út vui vẻ nói:

- Sao con qua trễ vậy?

- Dạ! Tại sáng ở trường hơi mệt nên giờ con mới qua!

- Vào lẹ đi, ngoại mong con lắm đấy!

- Hi, mới đi có 2 bữa mà ngoại nhớ con rồi hả chú út?

- Ủk, chứ sao? Ngoại cưng con nhất nhà mà!

- Hi

Hân bước vào phòng gặp bà ngoại. Thấy bà ngoại đang ngồi xem tivi, Hân đi thật nhẹ đến gần rồi quàng tay ôm lấy bà ngoại. Hân nói:

- Thưa ngoại con mới về! Nhớ ngoại quá!

- Cục vàng của ngoại về rồi àh?

- Hi...hi...!

- Nãy giờ chờ mãi mà sang ăn cơm chung mà tao muốn ngủ luôn có biết ko?

- Dạ..dạ..con biết! Tại con hết >.

- Ủa? Ai đây? -bỗng bà ngoại của Hân nhìn Ju rồi hỏi

- Dạ..dạ..chào...bà! Bà..thấy con hả? -Ju lễ phép cúi chào rồi ngạc nhiên hỏi

- Tao già chứ có mù đâu mà ko thấy hả?

- Ngoại..ngoại ơi, đây là Judy. Bạn của con! -Hân vội nói

Ngoại của Hân nhìn Ju thật kĩ từ trên xuống dưới rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng và nói:

- Thôi dẫn ra đây vào bàn ngồi ăn rồi nói!

- Dạ!

Hân nhìn Ju rồi cả 2 đi theo bà ngoại ra bàn ăn. Chú út dọn sẵn 3 chén cơm cho cả 3 rồi 1 tô canh chua cá lóc, 1 đĩa sườn ram. Ngoại của Hân liền la:

- Sao có 3 chén thế? Còn 1 chén cho bạn con Hân đâu?

- Dạ? Hân có dẫn bạn qua nữa hả con? -chú út nhìn Hân hỏi

- Dạ..bạn..bạn..con..ko đói bụng. Mình cứ ăn đi!

Chú út ko hiểu gì lắc đầu vì nghĩ chắc ngoại già rồi nên lắm cảm. Nhưng bà ngoại của Hân thì trong lúc ăn ko ngừng gấp đồ ăn cho Hân và nói:

- Đút cho bạn mãi ăn với! Tao thấy nó ngồi 1 bên nhìn thì thật kì!

-! - Hân ko nói gì chỉ im lặng ăn cho thật nhanh. Chú út cảm thấy ngoại lạ thật nên nói:

- Mẹ ăn cơm xong nằm nghỉ sớm đi nha! Đừng coi tivi nhiều quá!

- Cái thằng này, tao coi tivi là quyền của tao. Tao muốn ngủ sớm hay ko kệ tao chứ?

- Dạ..con...

- Mãi đi ra kia mua mấy lon nước ngọt về cho con Hân với bạn nó uống đi!

- Nhưng mẹ...có..ai..

- Mài ko đi thì tao đi àh!

- Dạ..con đi ngay đây!

Chú út sợ nên đành đứng dậy đi.Hân ko dám nói gì hết cho đến khi chú út ra khỏi nhà thì Hân mới dám nói:

- Ngoại đừng la chú út.Chú út chỉ muốn tốt cho ngoại thôi mà!

- Thôi..thôi..tao biết rồi!Mài khỏi nói.Mài lo cho con bạn của mài kìa.

Bà ngoại của Hân nói rồi chỉ tay về phía Ju.Hân xoay qua nhìn Ju thấy Ju đang xoa xoa cái bụng.Hân liền hỏi:

- Ju sao vậy?

- Ko biết nữa!

- Nó đói bụng chứ có gì đâu?Mài dứt nó miếng cơm xem!-bà ngoại của H

ân lên tiếng.Hân nghĩ ma thì đâu có đói với lại...làm sao mà biết ăn cơm nhưng ngoại đã bảo thế nên Hân đành làm thử.Hân gấp 1 thìa cơm lên trước mặt Ju nói:

- A nào!

- >.< có="” phải="” con="” nít="” đâu="” mà="” a="” với="”>

- Thì ngoại kiu Hân dứt mà,há miệng ra nào!

Ju nhăn mặt lại nhưng cũng há miệng ra cho Hân dứt.Lạ thật!Cảm giác như là mình còn sống chứ đâu có chết?Cơm ở trong miệng đây nè.Nhai được.Nuốt được.Ăn rồi nó nằm trong bao tử,đâu có rớt xuống đất như trong fim vẫn hay chiếu đâu?Hân cũng ngạc nhiên khi như thế liền xoay qua nhìn ngoại hỏi:

- Sao ngoại biết bạn con đói bụng?Sao bạn con ăn cơm được vậy ngoại?

Ngoại của Hân ko trả lời ngay mà suy nghĩ 1 hồi mới nói:

- Mài giúp bạn mài hết lòng vào.Nhìn nó ko đáng bị như thế này đâu!Chỉ có mài mới giúp được bạn mài thôi.Ko ai giúp được đâu.Chỉ cần trong lòng mài muốn là chuyện gì cũng có thể làm được!Thôi,tao mệt rồi,tao vào phòng nằm nghỉ đây!

Nói rồi,ngoại của Hân bước vào phòng nằm.Hân ngồi đó nhìn Ju và suy nghĩ về những lời ngoại vừa nói.Chỉ cần trong lòng mình muốn là được sao?Đường như trong đầu Hân lóe lên 1 cái gì đó.Hân đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt của Ju.Ju tự nhiên đỏ mặt nói:

- Gì..gì..vậy?

Hân ko trả lời Ju mà nhích ghế lại ngồi gần Ju hơn.Gương mặt của Hân kề sát Ju quá khiến Ju cảm giác như có 1 luồng điện đang chạy qua người mình.Ju hơi run run nói:

- Sao..sao...làm..gì..ngồi...gần..dữ..vậy?

- Ju thử đưa tay lên sờ mặt của Hân xem!

Ko biết Hân muốn gì nhưng Ju vẫn nghe lời đưa tay lên sờ mặt của Hân.Nhưng thật kì lạ.Bàn tay của Ju lại xuyên qua Hân như lúc đầu rồi.Ko chạm được.Ju ngạc nhiên và ko hiểu sao lại như vậy thì Hân đứng dậy nói:

- Vậy là hiểu rồi!

- Hiểu gì?

- Về nhà thôi.Buồn ngủ quá!

- Hả?Nhưng...nhưng..còn nước ngọt..?

- Ko uống nữa!

Hân vừa nói vừa dọn bàn ăn. Dọn xong, Hân ra cổng dẫn xe đạp ra rồi ngồi lên đạp đi. Ju cũng vội vã leo lên ngồi phía sau. Chú út của Hân mua nước ngọt về thì Hân đã ra về. Chú út lắc đầu ko hiểu nổi hôm nay 2 bà cháu nhà này!

6. Chương 6

Trên đường về nhà, Hân im lặng ko nói gì và Ju ngồi phía sau cũng ko biết nên hỏi thế nào khi trong đầu Ju có rất nhiều câu hỏi hiện ra. Cả 2 cứ im lặng cho đến khi về đến nhà. Mọi vật trong nhà đều bình thường nhưng Hân lại cảm nhận được lúc mình đi đã có người vào và lục lọi. Hân liền vội đi vào phòng của mình xem thế nào. Thấy Hân có vẻ khẩn trương, Ju hỏi:

- Có chuyện gì vậy Hân?

- Ko có gì! Thôi đi ngủ đi!

Hân đuổi Ju ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Ju chợt thấy buồn vì ko hiểu được Hân nghĩ gì. Ju bay đến cái ghế sofa ngồi xuống xoay mặt ra cửa sổ nhìn bầu trời đêm. Còn Hân thì nằm ịch lên giường suy nghĩ. Suy nghĩ về mọi chuyện vừa xảy ra hôm nay. Nghĩ về lúc Ju ôm mình và lúc mình muốn được ôm Ju mãi như thế....nghĩ rồi nghĩ....đêm nay thật khó ngủ. Ko chỉ với Hân mà còn cả với Ju....

....Sáng hôm sau, Hân thức dậy trong giọng nói sao quá ngọt ngào của Ju.

- Hân ơi...dậy đi học thôi, đến giờ rồi kìa. Hân ơi....

- Ừm...

Hân còn say ngủ và nghĩ mình còn đang nằm mơ nên cứ lẩn lóc trên giường. Ju chỉ biết ngồi nhìn và cố gọi vì ko thể lay Hân được. Hiz..hôm qua còn chạm được, hôm nay lại xuyên qua như lúc đầu àh!>”

”

” gì=

”

” hết=

”

” trơn.nhưng=

”

” rồi=

”

” hân=

”

” cũng=

”

” mở=

”

” mất=

”

” ra.vừa=

”

” nhìn=

”

” thấy=

”

” ju=

”

” đang=

”

” ngồi=

”

” cạnh=

”

” mình,gương=

”

” mắt=

”

” thì=

”

” kê=

”

” thật=

”

” sát,hân=

”

” giât=

”

” mình=

”

” nằm=

”

” lùi=

”

” lại,cái=

”

” đầu=

”

” đập=

”

” vào=

”

” giường=

”

” cái=

”

” cốp.hân=

”

” ôm=

”

” nhả=

”

” nói:

<>

”

”>

- Ui..da..!

- Tự nhiên lùì lại chi cho đập đầu?Ngốc dễ sợ!

- Ju biết gì mà nói.Tránh chỗ khác để người ta đi xuống coi!

- Xí!

Ju lè lười với Hân rồi bay thẳng qua tường đi ra.Hân bước xuống giường gỡ đầu đi vào phòng tắm rửa mặt.Thay đồ,chải đầu xong,Hân đeo cái cặp vào rồi chạy xuống lấy xe đạp đi.Vừa lên xe đạp thì Ju đã ngồi sẵn ở phía sau lưng,Hân nói:

- Đi nữa àh?

- Ở nhà cũng đâu có gì làm?Đi theo chứ sao?

- Lần này cố mà làm Hân bị phạt nữa đi.

- Ko dám!Nhưng nếu chọc Ju là biết tay.he..he...

- Hừ!

Hân hừ 1 tiếng rồi đạp đi.Ju ngồi phía sau cười hì hì thích thú và lại hát:

- ...ná..na..ná..na..na..nà..na...nghe, từng giọt nắng bên hiên rơi đầy.Bình minh đến xua tan đêm dài,sao lòng em còn nhớ anh hoài...oh...oh..Anh.Vì đôi lúc anh hay nghi ngờ,để cho trái em luôn thần thờ,phải làm sao để anh mãi yêu em?....

-Ồn ào quá!

-Ồn ào kệ Hân chứ?Ju thích hát kệ Ju.Đừng giận hờn anh yêu nhé,trái tim đã thuộc về nhau...ngọt ngào tình yêu lên tiếng khê kêu riêng anh là honey nà....

Mặc cho Hân ko thích,Ju cứ ngồi phía sau và hát.Hân lắc đầu bó tay nhưng sâu trong lòng thì cảm thấy rất thích.Đúng là con người kì lạ.Thích mà miệng là cứ chối ko.

Đến trường thì tiếng chuông cũng reng vào lớp.Hân vội vã chạy vào lớp thì đụng trúng người con gái mà Hân từng gặp trong phòng hôm khai giảng.Vốn ko có ấn tượng tốt gì về cô gái này nên Hân càng lạnh lùng hơn.Hân chỉ đỡ cô gái dậy rồi nói đúng 2 chữ ” xin lỗi! ” rồi bỏ đi về lớp.Cô nàng nhìn theo Hân ko nói gì rồi cũng bước đi theo.Hân bước vào lớp ngồi vào chỗ thì cô Loan bước vào.Cả lớp đứng dậy chào cô rồi ngồi xuống im lặng.Ko muốn mất thời gian đông dài,cô Loan nói:

- Lớp mình có 1 bạn mới chuyển qua từ lớp khác.Mọi người cho 1 tràng pháo tay chào đón bạn mới nào!

Tiếng vỗ tay vang lên bốp bốp và cô gái đó bước vào.Vừa nhìn thấy người mới là 1 cô gái xinh đẹp,đám con trai liền huyết sáo thích thú.Cô Loan nói:

- Em tự giới thiệu về mình đi!

- Dạ!Chào mọi người.Tui tên Thy!Từ nay xin nhờ mọi người giúp đỡ nhiều!

- Thy ơi,chỗ này còn trống nè,ngồi ở đây nè!

Bọn con trai tranh nhau mời Thy ngồi cùng nhưng Thy chỉ chú ý đến bàn cuối chỗ của Hân.Hân liếc lên nhìn Thy như thách thức Thy dám bước xuống ngồi cạnh.Thy mỉm cười trước cái thách thức ngầm đó rồi bước xuống ngồi vào 1 bàn trống cách Hân 1 bàn.Ju ngồi cạnh Hân nói:

- Ju cảm thấy Thy để ý Hân rồi!Hân ghê quá ha!Chắc Thy nhầm Hân là con trai đó!

- Nhiều chuyện quá!

- Gì?Người ta nói vậy mà cũng cho là nhiều chuyện nữa hả?

- Mệt!

- >"< mệt=" thì=" năm=" đó=" ngủ=">

- Ủa,đừng làm ồn!

Cứ tưởng Hân nói đùa nhưng Hân nằm xuống bàn thật.Ju nhăn mặt lắc đầu nói:

- Mới vào học mà nằm rồi.Dậy dậy...dậy....!

Hân ko thèm nghe lời của Ju,cứ nằm ở đó.Bực vì Hân dám lơ mình,Ju chọt lét Hân nhưng có chọt được đâu.Ngón tay xuyên qua vào bên trong luôn.Hết cách,Ju bay ra bên ngoài cửa sổ lè lưỡi nói:

- Mặc kệ Hân,Ju đi chơi!

Thế là Ju bay đi mà ko hề biết rằng mình sắp gây họa nữa cho Hân....

....Ju bay đi khắp trường từ phòng này đến phòng khác nhìn người này người kia rồi bỗng Ju bị cuốn hút bởi 1 phòng lớn nhất trường với rất nhiều sách.Đó chính là thư viện của trường.Thư viện được nhà trường đầu tư rất nhiều.Nó nằm hoàn toàn tách biệt với các dãy lớp học và cả với dãy phòng nghỉ của giáo viên.Nhìn thấy cả 1 kho sách,Ju thích thú bay vào bên trong tham quan.Nhưng vừa bay vào thì Ju đã bị 1 bàn tay nhăn nheo bắt lại.Giật mình,Ju xoay qua nhìn thì thấy người đang nắm tay mình lại là 1 bà lão.Ju hơi sợ nhưng vẫn lễ phép nói:

- Thưa..thưa..bà...bà có thể buông tay con ra ko?Bà..làm..tay..con đau quá....!

Bà lão liền buông tay của Ju ra và nói:

- Ta có chuyện muốn nói với con.Hãy đi theo ta!

Tuy biết ở bà lão có 1 cái gì đó rất nguy hiểm nhưng như bị thoi miên, Ju ko chống cự lại được mà bay theo bà lão đi khỏi trường. Lúc này, Hân vẫn còn ngồi trong lớp và ko hề hay biết gì vì phải đối phó với Thy. Ở trong lớp, Thy cứ lâu lâu lại xoay xuống nhìn Hân. Giờ ra chơi thì Thy cứ cố đi theo bắt chuyện với Hân. Hân phải chạy trốn và cố gắng tránh xa Thy ra nên quên mất Ju. Đến khi tan học, khi đạp xe về, Hân mới chợt nhớ đến Ju. Hân vội đạp về nhà vì sợ Ju giận bỏ về trước rồi nhưng về đến nhà cũng ko thấy Ju đâu.

Hân bắt đầu lo lắng và đi khắp nơi tìm Ju nhưng tất cả đều vô vọng. Hân ko hề thấy Ju ở đâu hết. Tình cờ, Hân đạp xe ngang qua trường và như có 1 cái gì đó thôi thúc Hân vào trường tìm nên Hân đã gửi xe đi vào trường. Linh cảm cho Hân biết Ju đang ở thư viện trường nên Hân chạy vội đến đó. Thật ko thể tin được. Ju đang nằm ngất xỉu lơ lửng giữa không trung. Hân hoảng hốt ko biết phải làm gì thì bà lão xuất hiện trước mặt Hân. Hân liền hỏi:

- Bà là ai? Bà đã làm gì Ju?

- Ta ko làm gì hại cô bé đó hết! Ta chỉ để cho cô bé đó ngủ 1 giấc thôi! Ta là người có trách nhiệm bảo vệ cậu.

- Bảo vệ tui?

- Đúng vậy! Cậu là người đang giữ “thứ đó” của Ei nên tui phải bảo vệ cậu cho đến khi Ei “thức tỉnh” và lấy lại “thứ đó”

- Bà nói gì tui ko hiểu gì hết! Ei là ai? Thứ đó là thứ gì?

- Cậu ko cần biết. Cậu chỉ cần biết nên tránh xa các hồn ma ra!

- Ý bà là tui phải tránh xa Ju ra àh?

- Đúng vậy!

- Tại sao tui phải tránh?

- Con người bình thường mà ở gần ma sẽ bị nó hút hết sức sống và bệnh 1 cách khó hiểu. Sau đó sẽ chết. Còn cậu ko phải là người bình thường. Có lẽ cậu cũng nhận ra được điều đó, đúng ko? Cho nên cậu càng ko được tiếp xúc với ma. Vì sức sống của cậu có thể làm cho 1 con ma sống lại nhưng đổi lại cậu sẽ là kẻ phải chết. Judy thuộc loại ma tốt, ko phải là con ma kinh dị như cậu từng gặp hôm trước nhưng cô ấy dù có tốt thì vẫn là ma và dù muốn hay ko thì cô ấy cũng đang từng ngày hấp thụ sức sống của cậu. Tui ko thể để cậu tiếp xúc với cô ấy nữa.

-Nếu tui nói tui sẽ ko rời xa cô ấy thì sao?

- Nếu thế thì bắt buộc tui phải làm cho cô ấy hồn siêu phách tán, ko thể làm ma cũng ko thể đầu thai làm người!

- Bà dám làm thế àh?

- Ta có quyền đó!

Nói rồi, cơ thể của Ju bỗng bay về phía của bà lão. Hân ko thể đứng nhìn như thế nên liền chạy đến ngăn lại nhưng bỗng có 1 lớp màn bao lấy Hân, ko cho Hân thoát ra. Nhìn gương mặt của Ju đang từ từ biến sắc, Hân ko thể chịu được nữa và sức mạnh chẳng biết từ đâu phát ra phá tan lớp màn bao bọc Hân. Cơ thể Hân phát ra 1 màu đỏ như máu. Hân chỉ tay về phía bà lão nói:

- Trả Ju lại cho tui!

-!

Bà lão im lặng ko nói gì quất tay lên trời và Ju từ từ rơi nhẹ xuống đất. Hân vội chạy lại bên Ju thì bà lão biến mất nhưng giọng nói của bà vẫn vang vọng lên:

- Sẽ là sai lầm nếu cậu có tình cảm với cô ấy vì nó là khắc tinh của cậu. Tiếp tục bên cô ấy, cậu cũng sẽ chết. Lúc đó dù cậu đang giữ “thứ đó” của Ei thì cũng ko thể bảo vệ được cậu. Cậu hãy suy nghĩ đi!

Hân k

o quan tâm đến lời đe dọa mà chỉ nhìn Ju.Hân ko dám đụng đến Ju mà chỉ quì xuống cạnh Ju.Ju tỉnh dậy mở mắt ra thấy Hân đang nhìn mình với cặp mắt thật buồn.Ju ko hiểu gì hết ngồi dậy nói:

- Có chuyện gì vậy?Sao Ju lại nằm ở đây?Sao mặt của Hân nhìn kì quá àh? >”
- Ko có gì!Ju bay đi chơi suốt nên mệt rồi nằm ngủ ở đây.Hân phải chạy đi kiếm.Mệt lắm nè!
- Ủa?Vậy hả?Xin lỗi nha,làm Hân lo lắng rồi
- Ko có gì.Nhưng lần sau mà để Hân lo lắng như vậy nữa thì Hân bỏ mặc luôn đấy!
- >.
- Đi về nhà thôi nào!
- Ủa!

Hân đứng dậy đi ra cổng lấy xe đạp rồi chở Ju về.Ngồi sau lưng của Hân,Ju cảm thấy như Hân vừa che chở mình khỏi 1 cái gì đó.Bất giác,Ju vòng tay qua ôm Hân và tựa đầu vào lưng của Hân.Lúc đó ko hiểu sao Ju lại chạm được vào Hân nhưng giây phút đó đã khiến Hân bình tâm lại.

Về đến nhà,ko chờ gì hết,Hân đi vào phòng tắm ngay vì cái ánh sáng đỏ lúc nãy phát ra từ người Hân bây giờ vẫn làm cho Hân cảm giác nóng ran khắp người và khó chịu.Ju thì bay qua bay lại bên ngoài lo lắng vì lúc nãy Ju cảm thấy người của Hân nóng lắm.Hân tắm ra ko nói gì hết với Ju mà đi ngay vào phòng đóng cửa lại nằm xuống lên giường cái ịch.Thấy thế,Ju bay vào ngồi xuống cạnh Hân nói:

- Hân sao thế?Hân bệnh rồi đúng ko?Sao người Hân nóng quá!
- Ko sao!Ju ra ngoài đi.Cứ để Hân 1 mình.
- Sao lại để Hân 1 mình được?Hân cảm thấy trong người thế nào?Nói cho Ju nghe đi.

Nhìn gương mặt lo lắng của Ju,Hân mỉm cười vì vui rồi nói:

- Nếu vậy Hân nói ra,Ju sẽ giúp Hân thiệt chứ?
- Ủa,Hân nói đi.
- Ghé tai sát đây,Hân nói cho nghe

- – Ju ko biết Hân sẽ nói chuyện gì nên cúi người xuống gần Hân thì Hân bỗng ôm lấy Ju và hôn Ju.Cặp mắt của Ju mở tròn ra nhìn Hân vì bất ngờ.Nhưng nụ hôn chỉ diễn ra trong tích tắc thì Hân buông Ju ra.Nụ hôn chấm dứt,môi của Hân rời ra khỏi Ju thì Ju bỗng ôm lại Hân và hôn Hân.Ju ko biết mình đang làm gì nữa?Chỉ biết là Ju ko muốn dừng lại.Chẳng biết đó gọi là gì?Ma lực sao?Hân ko biết?Ju cũng ko biết?....Cả 2 chỉ muốn ôm nhau thật chặt và trao nhau nụ hôn nóng bỏng đó...Nhưng rồi ý thức trở lại,Ju đẩy Hân ra và lùi ra xa.Hân như cũng tỉnh khỏi cơn mê liền nói:

- Xin lỗi!
- Ko,Ju xin lỗi mới đúng!Xin lỗi!

Ju bay ra khỏi phòng và ko dám quay mặt lại nhìn Hân.Thấy Ju như thế,Hân tự tát vào mặt mình 1 cái thật đau,tự nói:

- Mài vừa làm chuyện ngu ngốc gì vậy Hân?Đồ ngốc!! Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

7. Chương 7

....Thế là cả buổi hôm đó,Hân và Ju đều ko thể nào ngủ được vì mãi suy nghĩ.Mỗi người 1 suy nghĩ khác nhau nhưng cả 2 đều nhớ đến cái cảm giác kì lạ khi 2 đứa hun nhau.Đó là 1 giây phút ko thể nào quên được.Nụ hôn đầu tiên của cả 2....

Rồi 1 buổi sáng lại đến,Hân thức dậy rất sớm [thực ra là ko ngủ được bao nhiêu >

< >].vừa=”” bước=”” ra=”” khỏi=”” phòng=”” thì=”” hân=”” đựng=”” mặt=”” ju.hân=”” ngập=”” ngừng=””>

- Tới...tới..qua..ngủ..ngon..ko?

- Ừm...cũng..ngon..!Hân..ngủ..ngon..ko?

- Ờh..cũng..cũng..giống..Ju!

- Hân rửa mặt đi.Tí..tí..còn..đi..học..nữa.

- Àh,hôm nay Hân ko đi học!

- Ủa?Hân được nghỉ hả?

- Ko..ko phải.Hân..thấy trong người hơi mệt nên nghỉ.

- Hân ko khỏe chỗ nào hả?

Vừa hỏi,Ju vừa sờ tay lên trán của Hân nhưng Hân vội lùi lại ko để Ju chạm vào mình.Thấy Hân làm thế,Ju bỏ tay xuống gượng cười nói:

- Hì,Hân mệt thì nằm nghỉ đi.

- Ừm....!

Hân ừm cho qua chuyện rồi đi ngay vào phòng tắm.Ju bay lại ngồi trên ghế,mắt nhìn về phía phòng tắm rồi buồn buồn tay,Ju quơ lung tung thì tờ tạp chí trên bàn rơi xuống.Ju ngạc nhiên vì từ đó đến giờ Ju đựng vào đâu cũng chỉ là xuyên qua chứ đâu cầm được cái gì?Ko hiểu và muốn thử lại cho chắc,Ju thử nhặt tờ tạp chí lên lại.”Ah!”-Ju la lên 1 tiếng trong bất ngờ,Ju cầm được tờ tạp chí.Ko thể tin được...Ju mừng như 1 đứa trẻ vừa mới biết đi liền bay vào phòng tắm định khoe với Hân thì Hân lại đang cởi áo ra thay đồ.Cả 2 nhìn nhau đứng hình tại chỗ trong vài giây rồi Ju vội bay ra nói:

- Xi..xin..lỗi...!

- Ko..có..gì!

- Tại..tại...Ju..Ju..cầm được..đồ..vật..nên...nên..vui..quá...Ờ ?ình..nói..cho..Hân nghe!

Hân ở bên trong vừa nghe Ju nói chợt giật mình nhớ lại câu nói của bà lão.Hân là người có thể giúp a hồi sinh trở lại làm người = chính sức sống của mình.Hôm..hôm..qua..Hân và Ju đã hun nhau..chẳng lẽ trong lúc đó..sức sống của Hân đã bị Ju hút 1 chút nên giờ Ju mới có thể cầm được đồ vật,ko còn xuyên qua như lúc trước nữa?Và..và..phải chăng vì thế mà hôm nay Hân cảm thấy hơi mệt hay vì đêm qua Hân ko ngủ được?

Hân ko giải thích được đâu mới đúng nhưng nếu lời bà lão nói là thật thì có lẽ Hân chấp nhận đổi tất cả để giúp Ju sống lại.Hân dường như đã lỡ mớ đoán được cảm giác của mình là gì khi ở bên cạnh Ju rồi.Nhưng còn Ju thì sao?Ju có cảm giác giống như Hân đối với Ju ko?Hân ko biết nữa và cũng ko chắc nên Hân quyết định sẽ thử để biết được Ju nghĩ như thế nào.Đúng,chỉ còn cách thử thôi!

Hân bước ra khỏi phòng tắm nhìn Ju và nói:

- Hôm nay Hân nghỉ học nhưng nếu ngồi ở nhà mãi thì chán lắm nên Ju có muốn đi chơi với Hân ko?

- Đi chơi hả?Đi đâu?

- Ừm..thì đi rồi mới biết!

- Hì,đi chứ!Hân dẫn Ju đi chơi mà,sao lại ko đi? -Ju mỉm cười tinh nghịch trông càng dễ thương hơn.

- Vậy mình ăn cái gì đã rồi đi nhé!

- Ủa đúng rồi.Hân ăn sáng đi!

- Ừm..Ju muốn ăn gì?

- Hả?Ju..Ju là ma mà,làm sao ăn?
- Nhưng hôm trước ở nhà ngoại Ju đã ăn mà?
- Ồ..nhưng..nhưng...
- Để Hân kiu 2 tô phở nha!

Hân nói rồi chạy xuống lầu kiu phở.Ju ko biết nói thế nào nên đành nghe theo Hân.Thế là 10p sau,Hân trở lên,2 tay cầm 2 tô phở đặt lên bàn.Hân và Ju ngồi xuống đối diện nhau.Hân ăn ngay ko đợi gì còn Ju thì ngập ngừng ko dám cầm đũa.Thấy thế,Hân nói:

- Ju ăn đi.Ngon lắm đó!
- Ừm..!

Ju đưa tay ra cầm lấy đôi đũa,tay hơi run run vì sợ mình lại xuyên qua nhưng ko xuyên qua nữa.Ju đã cầm được đôi đũa.

- Đó,thấy chưa?Cầm được mà!-Hân cười nói
- Ừa,Ju cầm được đũa rồi.Hì..vậy chắc ăn cũng được!
- Sao ko chứ?Ma cũng cần ăn mà!
- >.

Ju gấp phở lên ăn cùng Hân 1 cách ngon lành.Lạ thật,Ju cảm giác như mình sống lại,ko còn là ma nữa.Ăn uống bình thường thế này,cầm được mọi thứ như thế này mà.Thấy Ju ăn ngon,Hân mỉm cười nhìn Ju mà làm rơi miếng thịt bò xuống,nước phở văng lên mặt.Ju ngước lên nhìn Hân cười chọc ghẹo nhưng vẫn lấy miếng khăn giấy kể bên lau cho Hân.Cả 2 nhìn nhau vui vẻ cười và tạm quên đi những cái gì của thực tế.Bây giờ họ chỉ muốn có 2 người với nhau trong cái không gian nhỏ bé,ấm áp này.

....Cuộc đi chơi của cả 2 bắt đầu.Hân đạp xe,Ju thì ngồi phía sau.Cả 2 lang thang từ con đường này đến con phố kia vì Hân cũng chưa biết sẽ đi đâu chơi nữa.Tình cờ,Hân đạp xe ngang qua 1 rạp chiếu phim.Thế là Hân nói:

- Mình đi xem phim ha?
- Ừa,cũng được!

Ju đồng ý rồi Hân dắt xe vào gửi.Hân đi đến trước quầy bán vé hỏi:

- Chị ơi lấy em 2 vé xem phim kinh dị.
- Áh,ko.Xem phim hoạt hình 3D àh,ko coi phim kinh dị đâu!-Ju bỗng la lên
- Phim hoạt hình ko = phim kinh dị.- Hân xoay qua nhìn Ju cãi
- Phim kinh dị mới ko = phim hoạt hình.Hân thích kinh dị vậy coi 1 mình đi.Ju ko đi
- Thì phim hoạt hình.Chị ơi lấy em 2 vé coi hoạt hình ấy.

- Ye..ye...!-Ju cười khoái chí còn người bán vé thì nhìn Hân khó hiểu.Vì nãy giờ người ta chỉ thấy Hân đứng nói chuyện 1 mình nên khiến người ta dễ hiểu lầm Hân bị gì ở đâu.Thế nhưng khách hàng là thượng đế nên người bán vé vẫn bán cho Hân 2 tấm vé.Hân đi đến chỗ soát vé,người soát vé thắc mắc:

- 2 vé mà có 1 người đi àh?
- Dạ.Chú cứ để chỗ trống kế bên.
- ờ..trường hợp này hơi lạ..nhưng thôi,sắp đến giờ chiếu rồi.Vào đi.
- Dạ,cám ơn chú!

Hân và Ju bước vào chỗ ngồi.Nhìn mặt Ju dường như rất thích nên Hân cũng ko tiếc về bộ phim kinh dị mà mình đang thêm coi nữa.Đèn bỗng tắt xuống 1 cái bụp.Mọi người im lặng bắt đầu theo dõi bộ

phim.[Hiz..hà..nói mọi người vậy thôi chứ toàn con nít với quý vị phụ huynh rồi có thêm 2 con mắt là Hân và Ju]

....Cả buổi ngồi xem phim đến khi bước ra nghe Ju khen tới tấp đoạn nào chỗ nào hay và thích mà Hân thì chẳng nhớ gì hết.Vì dường như trong lúc đó Hân chỉ lo ngắm Ju >.< .cả="" 2="" xem="" phim="" xong="" thì="" lại="" thấy="" đói="" bụng="" nên="" hân="" chỗ="" ju="" đi="" ăn.định="" sẽ="" kiếm="" 1="" quán="" nào="" đó="" để="" ăn="" thì="" ju="" lại="">

- Thôi đi siêu thị đi.

- Đói bụng vào siêu thị làm gì trong đó?

- Thì mua đồ ăn về tự nấu ăn.

- Nếu vậy lại về nhà.Đâu phải đi chơi nữa?

- Thì về nhà ăn xong nằm ngủ trưa 1 tí chiều đi nữa.

- Phiên thế?

- >"< ju="" ko="" muốn="" đi="" ăn="" bên="" ngoài.người="" ta="" có="" thấy="" ju="" đâu?ngồi="" ăn="" lại....="">"< nói="" chung="" ko="" thích="" ăn="" bên="">

- Nhưng Hân ko biết nấu ăn gì đâu?Mua mì gói về thì còn họa may có cái ăn.

- Hân dở thế?Ko biết nấu ăn mà đòi sống 1 mình àh?

- Ủa,kệ Hân!

- >__< thôi="" cứ="" vào="" siêu="" thị="" đi.ju="" nấu="">

Hân im lặng nhìn Ju nghi ngờ.Ju nhăn mặt nói:

- Sao?Ko tin Ju biết nấu ăn hả?

- Ju...có chứng nhận đầu bếp ko?

- Ko!

- Vậy thôi cứ mua mì gói được rồi!

- A...a.a....a...mua đồ ăn,đồ ăn đi.Ju biết nấu thiệt mà!Với lại..với lại...biết nấu hay ko thì làm gì có cái chứng nhận đầu bếp vớ vẩn đó của Hân chứ?

- Nhưng đầu bếp trong nhà hàng có đó.

- >.< người="" ta="" làm="" nhà="" hàng="" khác.ju="">

- Ju khác chỗ nào?

- Ju..Ju là nội trợ mà >"

- Ồh,cũng đúng.

- >"< hân="" khìn,gửi="" xe="">

- Ủm!

Hân dắt xe đạp vào gửi rồi đi cùng Ju vào siêu thị.Bước vào bên trong,Hân chưa kịp nhìn nên đi chỗ nào thì Ju đã bay đi mất tích.Hân vội đi tìm thì thấy con mắt đang đứng nhìn cái tủ kính trưng bày thú nhồi bông.Hân đi đến đứng cạnh nói:

- Ngắm cái gì mà thích đến vậy hả?Đi mua đồ ăn thôi!

- Hân,Hân nhìn mấy cái này nè.Dễ thương quá.Nhìn giống thiệt quá ha!

- Ủa.Cũng dễ thương thiệt!

- Thích quá!

- Ồh,thích thì ngắm cho đã đi rồi đi qua bên kia mua đồ ăn nữa.Hân qua đó trước nha!

- Áh...ko...!Hân đừng đi!

- Sao đừng đi?Kiu vào đây mua đồ ăn mà đừng đi chứ ở đây làm gì?

- >.< ju=" " thích=" " mấy=" " con=" " đó.hân=" " mua=" " cho=" " ju=" ">

- -Hân nhìn mặt ngó Ju

- Ju muốn có mấy con mèo đó.Mua cho Ju đi.Mua cho Ju.

- Lớn rồi còn chơi mấy cái đó?Mua về cũng đâu làm được gì?

- Kệ Ju!Mua đi.Mua đi. -Ju nhìn Hân với cặp mắt năn nỉ chết người và Hân chết thật.

- Một quá!Cô ơi lấy cho con mấy con mèo này đi!

- Ye..ye....!Hân tuyệt quá!

Ju cười thích thú bay qu

anh Hân vui mừng như đứa trẻ được cho kẹo.Hân lắc đầu bó tay với Ju,cứ như là con nít ấy nhưng trong lòng Hân thì cũng cảm thấy vui vui vì nụ cười của Ju.Thế rồi cả 2 đi đến khu mua đồ ăn.Ju nhìn thấy xe đẩy liền kiu Hân:

- Hân,Hân..đẩy xe đi.Đẩy xe đi.

- Đẩy làm gì?Mua có 1 chút cảm giở là được rồi.

- >"< kệ,đẩy=" " đi.đẩy=" " đi.ju=" " muốn=" " được=" " đẩy=" ">

- =.=" rãnh quá ha?

Nói thì nói vậy nhưng Hân vẫn lấy xe đẩy cho Ju được đẩy.Chịu thật.Nhưng vì đưa xe đẩy cho Ju mà Hân lại gặp rắc rối.Hân cứ lo chọn mua đồ ăn và suy nghĩ nên ăn cái gì mà quên để ý đến Ju.Thế là Ju đẩy xe chạy chạy vô tình đụng trúng 1 chiếc xe khác.Chiếc xe đang có 1 em bé đang ngồi,tự nhiên bị đẩy chạy đi,bà mẹ thì lo nói chuyện nên ko biết.Ju liền la lên gọi Hân:

- Hân..Hân..ơi...em..bé...

- Hả?-Hân nghe Ju nói ngạc nhiên liền nhìn theo thì thấy chiếc xe đẩy đang chạy nhanh và sắp đụng vào kệ đồ.Thót tim,Hân chạy hết sức đến kéo lại. phù,suýt chết thằng nhỏ.Hân xoay qua nhìn Ju giận dữ:

- Ju làm gì thế hả?1 chút xiu nữa là xong rồi!

- Ju..Ju..xin lỗi.Ju..Ju ko cố ý. Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

8. Chương 8

Thấy Ju sắp khóc,Hân định nhẹ giọng lại nói xin lỗi thì thằng nhóc khóc òa lên.2 đứa giật mình hết hồn vội đỡ nó nín và ẵm nó đi kiếm mẹ thì bà mẹ đã chạy đi đến khu bảo vệ báo tin con mình mất tích rồi.Hân và Ju vội tính tiền rồi bế em bé chạy theo thì bà mẹ lên xe taxi đi mất.2 đứa đứng ngó nhau nói:

- Sao bà mẹ chạy lẹ vậy?-Ju hỏi

- Ai biết?

- oaoaoa..oaoa -đứa bé vẫn cứ khóc

- Làm sao giờ?-Ju lo lắng hỏi

- Biết làm gì được? Nộp công an chắc mấy chú đó cũng ko biết kiếm bà mẹ ở đâu khi nó cứ khóc thế này. Thôi đem nó về.

- Hả? Về.. về nhà áh?

- Ủa.

- Nhưng.. nhưng nó khóc... lại đòi sữa.. hay.. hay tè.. thì.. sao?

- Ju nói Ju là nội trợ mà. Ju lo.

- Ếc?

Thế là Hân 1 tay bế đứa bé, 1 tay lái xe đạp chạy về nhà. Những giây phút vừa khóc vừa cười với cả 3 bắt đầu....

.... Trở về đến nhà, Hân quăng ngay đứa bé cho Ju bế còn mình thì trốn. Ju bay theo tay bế đứa bé nhăn mặt:

- Ju ko có kinh nghiệm đâu. Ko biết đâu. Hân đề ra sáng kiến đem nó về. Hân chăm nó đi.

- Ko! Tại Ju phá phách nên mới làm nó lạc mẹ. Bây giờ nó khóc như chưa bao giờ được khóc. Hân ko biết. Ju lo đi.

- Á... á.... á.... Ju lo cho nó rồi ai nấu ăn? Hân nói đi!

- Thì Hân nấu.

- Nhưng mới này Hân nói Hân ko biết nấu mà.

- Thì Hân ko biết nấu. Nhưng nấu mì gói thì biết. Hân nấu, Ju lo cho nó nín đi.

- Ko ăn mì gói đâu. Hân dỗ nó nín, Ju nấu cho!

- Ko!

- Oaoaoaoaoa.... -thằng nhóc khóc lớn hơn. Thấy gương mặt của nó ngày càng đỏ lên, Hân và Ju ko dám đẩy qua đẩy lại nữa. Hân đành bế nó rồi đứng đưa trên tay đỡ:

- Ồ.. ờ.. nín... đi... nín... đi... con... đừng khóc nữa. Con khóc nữa hàng xóm qua bán vốn nhà mình mất!

- He.. he.. Ju vào bếp nấu đồ ăn nha! Hân cứ từ từ. Hí.. hí..

Ju xách bịch đồ ăn chạy vào bếp. Hân liếc theo Ju 1 cái rồi đi lại ghé ngồi cố dỗ đứa bé tiếp. Thằng bé thấy Hân cười cười nói chuyện với nó nên nó cũng cười lại toe toét, ko khóc nữa. Bàn tay tròn tròn nhỏ xíu của nó đưa lên sờ mặt Hân gọi:

- Pa.. pa... pa...

Hân đỏ mặt nhìn nó rồi chợt nghĩ: " nó gọi mình là pa vậy chắc Ju là mẹ rồi. Hì, 1 gia đình hạnh phúc nhỉ? Ko tệ! "

Ju đứng trong bếp nhưng cũng nghe được tiếng thằng nhóc gọi Hân là pa. Chợt Ju cũng mỉm cười 1 mình và chắc cái suy nghĩ giống Hân cũng vừa thoáng qua đầu của Ju. Ju cũng muốn nghe thằng nhóc gọi mình quá nên lại bon chen bay ra đến chỗ Hân và thằng nhóc. Ko hiểu sao thằng nhóc có thể thấy được Ju. Nó cũng là 1 đứa bé bình thường thôi mà? Sao lại thấy được ma? Nhưng có lẽ vì nó chỉ là 1 đứa bé nên tâm hồn nó còn rất trong sáng, ko bị vấy bẩn bởi những gì xấu xa, tiêu cực của xã hội này nên nó có thể thấy được Ju. Nhìn thấy Ju đang nhìn mình, thằng nhóc cười đưa 2 tay lên như muốn được Ju bế, miệng gọi: "ma... ma... ma..." Ju đưa tay ra bế nó lên nhìn nó cười thì Hân che miệng lại cố nhịn cười. Thấy thế, Ju nhìn Hân hỏi:

- Làm gì mà bịt miệng cười 1 mình thế hả?

- Ko.. ko.. có.. gì? Hì.. hì...

- Xạo, Hân đang cười cái gì đó, nói coi!

- Thì.. thì.. nghe thằng nhóc gọi Ju là ma... ma.. thấy mắc cười. Nó còn nhỏ mà cũng biết Ju là ma nữa!

- Nó gọi Ju là mama ý là mẹ đó.Ko phải là con ma! -Ju giận dữ nhìn Hân.Biết mình vừa nói hơi quá rồi nên Hân liền nghiêm mặt lại nói:

- Hình như Hân nghe mùi khét ở trong bếp!

- Á..chết...chả giò chiên của Ju.

Ju đưa Hân đưa bé vội bay vào bếp.Hiz..hà...cháy khét ngột rồi.Khói bay trùm lum kín nhà bếp.Hân bế đứa bé đi vào nhìn Ju với cái chảo chảo giò khét đen thui nói:

- Vậy mà nói biết nấu.Nấu cái món gì mà đen thui thế kia?

- Đen 1 chút thôi mà,chắc ăn được.Để Ju dọn ra.Hân ra ngoài ngồi đi.

Ju đẩy Hân đi ra ngồi vào bàn.Hân bế đứa bé ngồi vào bàn và nhìn những món ăn Ju đem ra.1 cái đĩa có 8 cục đen thui lùì.1 đĩa chỉ toàn là rau.1 tô canh chỉ thấy có nước và mấy miếng cà chua nổi lên.Hân chỉ vào từng món hỏi:

- Cái cục đen đen này là gì?

- Chả giò chiên.

-

- Đừng nhìn bề ngoài.Nó vậy thôi chứ ăn được áh!

- Thế còn đĩa rau này để làm gì?

- Gì mà đĩa rau?Nó là mì Ý đó.Mì Ý xào thịt bò và cải bẹ xanh.

- Sao toàn thấy cải ko mà?

- Tại...tại...mấy cọng mì to quá nên Ju cắt nhuyễn nó ra băm chung với thịt bò rồi!

-

- Nhưng ăn ngon lắm đó.Ju bảo đảm.

- Thế này là canh gì?

- Canh ngót nấu với cá.

- Cá đâu?

- Lúc..lúc..nãy...nó...nhảy..nhảy...xuống cửa sổ gần bếp...rơi..rơi..tự do rồi...nên..còn..canh..thôi!

-

- Nhưng húp canh thử đi.Ngon lắm áh!

Hân nhăn nhó nuốt 1 ngụm nước miếng rồi cầm đũa ăn thử.Hiz..hà...vừa bỏ vào miệng nhai thì phải ói ra ngay. Hân choáng váng nói:

- Ăn hết chỉ có nhập viện sút ruột!

- xin lỗi!

Hiz..hiz..thế là vẫn phải ăn mì gói.[biết thế lúc đầu nấu ăn cho lẹ,khỏi ngồi đợi]

....Cả 2 ngồi ăn mì gói với nhau còn thằng nhóc thì bỏ nó qua 1 bên ngồi nhìn.[ác gúm lun]Nhưng ác vậy đó nên thằng nhóc mới lại khóc toáng lên.

- Oa..oa..oaoaoa....

- Áh,nó khóc nữa kìa!-Ju lo lắng nói

- Ju nói Ju là mama nó thì Ju dỗ nó đi.

Hân bế thằng nhóc đưa cho Ju.Ju ẵm nó cố gắng dỗ nhưng nó vẫn cứ khóc.Thấy Ju ko biết làm gì hết mà nếu cứ để đứa bé khóc hoài sẽ làm phiền hàng xóm nên Hân nói:

- Thôi,đưa đây cho Hân!

Ju đưa sang cho Hân nhưng vẫn thế.Nó cứ khóc như chưa bao giờ nó được khóc.Ju chợt nhớ ra 1 chuyện và nói:

- Ah,hay là nó tè nên khóc để mình thay tã cho nó?

- Ồh ha!

1 cách vụng về,2 đứa liền để thằng nhóc xuống cởi quần nó ra xem thử.Không queo,đâu có gì đâu?Thằng bé vẫn tiếp tục khóc òa lên.Ju nói:

- Hay là nó đói bụng?

- Ừa,chắc thế rồi.

- Vậy nấu thêm gói mì cho nó ăn hen!

- Răng đâu mà nó ăn?

- >.< ừa=" " ha,ju=" " quên=" " mất!nó=" " chưa=" " mọc=" " răng=" " mà!thế=" " làm=" " sao?nhà=" " mình=" " đâu=" " có=" ">

Hân ẵm đứa bé nhìn Ju thật lâu.Thấy Hân nhìn mình,Ju hiểu ý liền đỏ mặt nói:

- >.< hân=" " nghĩ=" " bậy=" " gì=" " vậy?ju=" " chưa=" " có=" " con=" " bao=" " giờ=" " làm=" " gì=" " có=" " sữa=" " cho=" " nó=" " uống?với..với=" " lại=" " người=" " ta=" " là=" " ma=" " mà=" ">.

- Ừm,cũng đúng.Vậy mà Hân quên mất!

- >.

- Ju giữ nó đi.Hân chạy đi mua sữa về pha cho nó uống liền.

- Ừa.Đi nhanh nha!

- Biết rồi!

Hân đưa đứa bé cho Ju rồi chạy vội ra khỏi nhà.Ju ẵm đứa bé cố nói:

- Ồ..ờ..con ngoan đi nha.Papa của con chạy đi mua sữa rồi.Nín đi.Đừng khóc nữa mà!Ng ngoan nha!Ng ngoan nha!

10p sau,Hân chạy về trên tay 1 bình sữa và 1 hộp sữa dành cho trẻ em.Ko cần đợi nói,Hân vào bếp pha sữa ngay rồi đem ra cố làm cho bình sữa nguội bớt.Khi bình sữa nguội nguội rồi,Hân đưa cho Ju đút cho thằng nhóc bú.Thằng nhóc có sữa uống liền nín khóc và ôm bình sữa bú 1 cách ngon lành.Còn Hân thì mồ hôi đổ ướt cả người vì phải chạy nhanh thật nhanh.1 tay ẵm đứa bé,1 tay Ju lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Hân.Hân nhìn Ju nói:

- Cảm ơn!

- Hi!Ju thấy Hân có vẻ thích thằng nhóc này lắm đấy!

- Ồh,con nít mà,ai mà ko thích?

- Ừm...nó dễ thương thật!Nhìn nó kìa,như 1 thiên thần nhỏ.

- Ừm...!

Hân và Ju ngắm đứa bé bú sữa cho đến khi nó ngủ say trên tay của Ju.Đúng là con nít,chỉ biết khóc rồi ăn uống và lăn ra ngủ.Ko quan tâm gì hết.Thấy nó ngủ ngon,Ju ko dám rời nó ra vì sợ đánh thức nó.Thế là Ju đành bế nó trên tay nhẹ nhàng và thật cẩn thận đi vào phòng của Hân.Nghĩ Ju cũng mệt rồi nên Hân nói:

- Hay là Ju lên giường nằm ngủ chung với nó lun đi.

- Còn Hân thì sao?

- Thì Hân ra ngoài ghé ngủ.
- Thế sao được?Giường này lớn mà,Hân cũng ở đây ngủ lun đi.
- Nhưng..nhưng...mà...-Hân ngập ngừng vì ngại
- Hân ko ngủ ở đây chung thì Ju cũng ko ngủ đâu!
- >"< được="> rồi.thì="> ngủ,ngủ=">
- Hì

Thế là trong căn phòng nhỏ đó,trên chiếc giường kia có 3 con người đang nằm bên nhau ngủ.Hân nằm 1 bên,Ju nằm 1 bên,thằng nhóc nằm chính giữa.Cả 3 ngủ thật ngon và nhìn vào sao có cảm giác hạnh phúc quá.Nhìn họ như 1 gia đình nhỏ đang hưởng thụ cái hạnh phúc bình thường và giản dị của cuộc sống.Trong giấc ngủ,cả Hân và Ju đều thầm cảm ơn sự có mặt của thằng nhóc đáng yêu này.Vì nhờ nó mà đã kéo Hân và Ju lại gần nhau hơn.Giúp cả 2 hiểu nhau hơn và cảm nhận được vị trí của đối phương đang dần dần rất quan trọng trong lòng mỗi người.Nhưng cả 2 đều vẫn sợ...sợ...những gì phía trước còn đang chờ đón họ.Sợ cả khi phải đối diện với chính mình.Có lẽ đây chỉ mới là bắt đầu cho những thử thách khắc nghiệt của tình yêu và cả đạo luật của tự nhiên.Con người-giới tính- và ma.... Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

9. Chương 9

....Thế rồi đang ngủ ngon thì thằng nhóc bỗng giật mình thức giấc.Trẻ con mà,đang ngủ mà thức giấc là khóc liền.Thằng nhóc cũng vậy.Nó khóc òa lên làm cho cả Hân và Ju đều thức dậy luôn.Thấy nó lại khóc,Ju liền ngồi dậy bế nó lên dỗ nín.

- Ồ..ờ..nín..nín..đi..kưng...sao đang ngủ mà cục kưng thức dậy khóc thế này?
- Chắc nó đói bụng nữa hả?-Hân vừa dụi mắt vừa nói
- Ko đâu.Nó đâu phải là đứa ham ăn mà đói bụng liền liền!
- Sao Ju biết nó ko phải ham ăn hay vậy?
- >"< nói="> chung="> là="> vậy=">
- Ồ..ờ...thì là vậy.Dễ nó nín mau đi.Hàng xóm qua la bây giờ.
- Nó khóc như thế này gọi là khỏe mạnh áh!
- Mít ứt thì có.
- Xí,đi rửa mặt đi.Cũng 3h chiều rồi.
- Ờ,phải trả nó về nhà thôi.

Hân đứng dậy vươn vai nói rồi đi vào phòng tắm.Ju thì tiếp tục dỗ nó nín.

- Nín đi.Nín đi mà...kưng khóc hoài àh,xấu trai lắm biết ko?
- Oaoaoa.....
- Nín đi...mama kể chuyện cười cho kưng nghe nha.Có 1 học sinh làm đề tài

ngiên cứu về con châu chấu.Quá trình nghiên cứu của nó thế này.Tôi đang nghiên cứu 1 con châu chấu.Tôi đặt nó lên bàn rồi đập mạnh tay xuống nói:"Nhảy lên!".Con châu chấu liền nhảy lên.Lần này tôi cũng làm tương tự như vậy nhưng tôi cắt 2 chân của nó.Tôi đặt nó lên bàn và đập tay kiu nó :> "nhảy lên!" Nhưng lần này nó ko nhảy lên.Thế là tôi kết luận:Sau khi con châu chấu bị cắt chân thì nó sẽ bị điếc! Kưng thấy mama kể chuyện zui ko?

- o_0 – thằng nhóc nín khóc nhìn Ju mắt tròn xoe.Lúc đó Hân cũng vừa đi vào và nghe câu chuyện của Ju kể.Hân cũng đứng im re trước cửa nhìn Ju.Ju thấy thằng nhóc nín liền nói với nó:

- Hi..hi...mama tài quá.Kưng nghe xong nín khóc luôn.Nhưng sao kưng ko cười hả?

- Nó ko hiểu Ju kể cái gì nên nín.Chứ nó mà hiểu và biết nói chắc nó sẽ nói chị Ju kể chuyện nghe sock óc quá àh!

Hân bước vào lên tiếng.Ju xoay qua nhìn Hân mặt tức giận nói:

- Gì mà sock óc?

- Thì chuyện nghe thấy ghét quá mà.

- Xí,Hân hay quá thì kể chuyện cười xem.Có được như Ju đâu mà bày đặt nói thế?

- Ủa,Hân làm sao đủ trình độ kể được chuyện như Ju.

- Biết vậy là tốt!

- =.= thôi đi cô nương.

- È..è.. -Ju lè lưỡi với Hân nhưng Hân ko thèm quan tâm mà nựng nựng cái mặt của thằng nhóc.Thấy Hân,thằng nhóc đưa tay ra đòi ẵm.Ju đưa đứa bé cho Hân rồi cả 2 đi khỏi nhà,bắt đầu hành trình đi trả nợ.Lần này ko đi xe đạp mà đi bộ cho tiện.

Hân bế đứa bé đi được 1 đoạn thì lại đổi tư thế cho nó ngồi lên vai mình luôn.Còn Ju thì bay bay kể bên cười đùa với thằng nhóc.Ju nói:

- Bây giờ đi đâu để kiếm bà mẹ trả lại đây?

- Thì đi đến siêu thị lúc này.

- Ủa?Nhưng lúc đó bà ấy lạc thằng nhóc liền leo lên taxi đi rồi.Làm sao trả?

- Thì bà ấy lạc thằng nhóc nên mới vội chạy đi.Có lẽ bà ấy ko phải mẹ của thằng nhóc.

- Sao Hân biết ko phải?

- Vì nếu là mẹ thì đã vội đi kiếm khắp nơi rồi báo công an với bảo vệ trong siêu thị rồi.Đang này bà ấy lại chỉ kiếm trong siêu thị rồi báo với bảo vệ thôi.Xong lại chạy đi về thì có lẽ bà ấy là vú nuôi của thằng nhóc thôi.Bà ấy vội lên xe đi như vậy chắc là đi thông báo với người mẹ.

- Vậy sao Hân biết là người ta sẽ ở siêu thị lúc này?

- Thì người mẹ muốn tìm con mà.Phải trở lại chỗ mà nó lạc chứ?Vớ lại tìm khắp nơi ko có thì phải về lại chỗ siêu thị vì biết đâu bảo vệ ở đó người ta tìm được rồi sao?

- Ồ,Hân hay thế?Giống đệ tử của Conan quá

- Cái đó đơn giản thôi,có gì mà hay?Chỉ có khờ như Ju mới ko biết!

- Nói ai khờ hả?Mới khen 1 chút đã lên mặt.Xí,Hân biết rõ như thế sao lúc này ko ở đó chờ người mẹ đến trả nó mà đem về làm gì?

- Vì thích nó nên cố tình bắt cóc về chơi được ko?

- Éc?-Ju ngó người ra nhìn Hân

- Ko phải Ju cũng thích nó sao?

- >.< ừa.thích="" chú="" nhóc="" này="">

Ju đưa tay lên nựng má của thằng nhóc.Thằng nhóc ngồi trên vai của Hân này giờ chỉ cười toe toét thích thú mà ko hề biết thì ra mình dễ xương quá oới bị bắt cóc.

Đúng như mọi điều Hân nói,người mẹ và cả ba của thằng nhóc cùng bà vú nuôi đang lo lắng đứng ở siêu thị tìm khắp nơi.Hân bước đến trả thằng nhóc cho bà mẹ.

- Ah..con tôi!Con của tôi...cám ơn cháu.Sao...sao cháu lại tìm được nó vậy?

- Dạ,tình cờ thôi ăh!

- Gia đình tôi phải làm gì để cám ơn cháu đây?-người cha lên tiếng

- Dạ thôi,ko cần đâu chú.Chuyện ko có gì mà!Cháu xin phép đi!

Hân cúi chào rồi vội đi.Thằng nhóc nằm trong lòng của mẹ nhìn theo gọi:

- Papa...ma..ma...

- Hiz... -Ju xoay lại nhìn luyến tiếc

- Thôi,đừng lưu luyến nữa.Nó phải về với mẹ của nó chứ?-Hân nói

- Biết là vậy nhưng đã có với nó 1 kỉ niệm vui trong mấy tiếng mà!

- Mấy tiếng vậy đủ rồi.Còn tiếc gì nữa?

- Hiz...!

- Bây giờ mình đi đâu tiếp nè?

- Đi đâu là đi đâu?

- Thì hôm nay nói đi chơi suốt ngày mà,bây giờ mình đi đâu?

- Ủa ha!Giờ mình đi Đầm Sen chơi đi.

- Cũng được!Vậy đón xe buýt đi.

- Ủa!

Thế là cả 2 đi bộ đến trạm xe buýt đón xe đến Đầm Sen.Vì là buổi chiều mát nên cũng ít ai đi xe buýt nên chỗ ngồi rất thoáng.Hân đi xuống ngồi phía sau xe.Định ngồi kế cửa sổ thì Ju liền bay vào ngồi và nói:

- Ju thích ngồi gần cửa sổ

- nhiều chuyện!

Hân nói rồi ngồi xuống ghế kế bên.Người khác đi chung xe ai cũng thắc mắc sao lại ngồi chừa ra 1 chỗ?Hân biết chắc ai cũng cho là mình quái dị nên giả bộ nhắm mắt ngủ để khỏi phải nhìn cặp mắt tò mò của mọi người.Còn Ju thì chẳng để ý gì hết.Leo vào ngồi là cứ nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh thôi.Thiệt là...vô tư!

...Thế rồi chỉ mất 20p đến được Đầm Sen.Hân vừa bước xuống xe chưa kịp mua vé vào cổng thì Ju đã bay vào bên trong hốt Hân:

- Lẹ..lẹ..đi..Hân!

- =.= Chưa mua vé lấy gì mà lẹ?

- >.

Hân đi chậm đến quầy mua vé rồi bước vào cùng Ju.Ju phấn khởi hỏi:

- Mình đi chơi cái gì trước?

- Tùy.Ju muốn chơi gì?

- Chơi tàu lượn siêu tốc đi.

- Ko!

- O?Sao ko?

- Hân ko thích chơi trò đó!

- Sao ko thích?Trò đó zui mà?

- Zui thì cũng kệ.Hân ko chơi đâu!
- Ếc,Hân ko chơi sao Ju chơi?
- Có gì đâu?Chơi 1 mình đi.Bám lấy cái đuôi tàu bay theo nó!
- >"< ko!thích="” ngồi="” chơi="” đằng="” hoàng="”>
- Hân ko chơi cái đó!
- Àh àh,hay là Hân ko dám chơi?
- Ai ko dám chơi?Ko thích thôi!
- Vậy chơi với Ju đi.Còn ko thì Ju ko tin đâu.
-Chơi thì chơi!

Hân đi đến chỗ xếp hàng mua vé còn Ju thì đứng cười đắc thắng vì đã dụ được Hân.Thế là cả 2 bước lên tàu lượn.Người soát vé thắc mắc:

- Sao đi có 1 người mà mua 2 vé thế này?
- Dạ,tại cháu muốn ngồi 1 mình.Nhưng biết người ta thế nào cũng dồn lên ngồi nên mua 2 vé.Coi như 2 chỗ này 1 mình cháu.
- Thế đâu được?
- Cháu biết ko được nhưng cháu ko quen ngồi kế ai.Chú cho qua 1 lần đi được ko?
- Hừm...thôi được!
- Cám ơn chú!

Hân ngồi xuống chỗ của mình.Hiz..hà..ngồi phía đầu luôn mới ghê chứ?Ju ngồi kế bên thích thú định thắt dây an toàn vào thì Hân ngăn cản:

- Ju ko được cài dây an toàn vào!
- Sao ko?Ko thắt rồi 1 chút bay khỏi tàu luôn làm sao?
- Biết là vậy nhưng thắc bây giờ người ta sẽ thấy có 1 khoảng trống.Như thế lại làm người ta chú ý!
- Ồ ha!Cũng đúng.Nhưng nếu vậy thì làm sao mà Ju chơi?
- Ai biết.Lúc này Hân nói rồi,ko chơi nhưng Ju cứ đòi chơi cho được thì Ju chấp nhận bay luôn đi!
- >.< ko="” chịu="”>
- Ko chịu thì biết tính sao?

Cả 2 đang nói thì bánh xe bắt đầu chuyển động.Bất giác,Ju nắm tay Hân lại.Hân giật mình nhìn Ju thì Ju đã nhắm mắt lại vì tàu lượn đang chạy vòng vèo khiến Ju ko dám mở mắt ra nhìn.Hân lắc đầu nghĩ thầm trong bụng:"sợ đến nhắm tịt 2 con mắt mà đòi chơi cho được!Đúng là phiền phức ko?Nhưng...tay nắm chặt thế này cũng tốt!Ừa mà mình lại đang nghĩ gì nữa vậy? >"<>

Lúc này,Hân mới thoát khỏi suy nghĩ 1 mình trở về thực tế thì...hiz..điếc tai luôn.1 con mắmm ngồi kế bên la chưa đủ mà còn mấy người đi chung ngồi phía sau cũng la nữa(-.-")

Hết 3 vòng đi,Hân bước xuống ù ù tai.Còn Ju thì cười khì lên:

- Zui quá!Mình đi tàu cá chép tiếp đi!
- Nữa àh?
- Ừa.Đi cái đó cũng hay mà?
- Nhưng mà cứ nhắm mắt lại thì cũng như ko!

- >"< kệ=" người=" ta=">

....Cũng như lần đi tàu lượn,Hân phải mua 2 vé rồi xin được chừa 1 chỗ trống kế bên với 1 lí do hết sức vớ vẩn:"cháu ko quen ngồi kế ai! >.< "nhưng=" rồi=" lần=" đi=" chơi=" cá=" chếp=" này=" còn=" kinh=" khủng=" hơn=" lúc=" nãy.ju=" ko=" chỉ=" nhảm=" mắt,kêu=" la=" thăm=" thiết=" như=" thấy=" người=" chết=" mà=" lúc=" đi=" xong,mặt=" mũi=" xanh=" lè[ma=" mà,ko=" có=" ói=" đầu=">

"<]hân tuy=" ko=" sợ=" cũng=" phải=" thấy=" choáng=" 1=" tí[may=" là=" ko=" ói=" luôn=">.<]hân cùng=" ju=" đi=" đến=" 1=" bằng=" ghé=" ngồi=" xuống=" nghỉ=" mệt.nhìn=" thấy=" mọi=" người=" đang=" chơi=" trò=" bong=" bóng=" nước=" hay=" hay,thế=" là=" ju=" quên=" mệt,mắt=" sáng=" rõ=">

- Hân ơi,chơi trò đó đi.Nhìn hay hay.

- Thôi,chơi cái đó lỡ ứt hết người thì đồ đầu mà thay?

- Thì đi zô Băng Đăng lạnh 1 chút là khô mà!

- Hay quá ha!Ju ko sợ bệnh nhưng Hân thì sợ bệnh đó!

- Thôi mà,đầu có ai đi cái đó ứt hết đầu?Có ở trong bong bóng ko sao đâu.Đi đi mà! >.

- =.=

- Hân nói hôm nay đi chơi hết ngày luôn mà.Giờ lại ko chịu đi với Ju là sao?

- Rồi..rồi..được rồi!Thì đi.

Hân nhăn mặt đứng lên đi mua vé.[sai lầm là ở chỗ đó,chơi trò đó rồi mới chít]

....Trò chơi mới ở Đầm Sen bao giờ cũng thu hút nhiều người chơi.Hân phải xếp hàng khá lâu mới đến lượt của mình và cũng may là trò này chơi 1 mình cũng được.Ko bắt buộc 2 người trở lên nên Hân ko cần phải mua 2 vé và năn nỉ người soát vé nữa. Hân bước vào quả bóng rồi Ju cũng tranh thủ bay vào luôn.Quả bóng được đóng lại và được đẩy xuống nước.Đương nhiên mỗi quả bóng đều được gắn dây lại vì sợ mọi người trôi ra xa và hết oxi trong đó thì ngu lun.[coi zậy chứ cũng nguy hiểm] Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

10. Chương 10

Vì có dây giữ lại nên ko thể đi xa,người này đụng người kia thành 1 đồng bong bong nước hỗn loạn.Ju ở bên trong với Hân bị người ta chen lấn đẩy bong bóng trúng thế là đứng bên trong lắc lư,mất thăng bằng.Nhưng ko chỉ có Ju mất thăng bằng mà Hân cũng thế.Mà ai cũng biết khi mình mất thăng bằng thì sẽ té.Mà té rồi thì phải nằm xuống mới gọi là té.Đúng ko? Thế nên Hân té trước,Ju té sau nằm lên người Hân.Cảnh đẹp thế mà người bình thường ko ai nhìn thấy được và cũng đâu ai chú ý đến nên họ làm gì kệ họ đi. 4 mắt nhìn nhau,Ju như nghe được tiếng tim đang đập của Hân.Đường như loạn nhịp rồi thì phải.Ngây thơ quá chẳng?Ju hỏi trong tư thế vẫn nằm đè lên Hân:

- Sao tim của Hân đập lạ vậy?

- Lạ đầu mà lạ?-Hân cố bình tĩnh trả lời

- Ko,lạ thật đấy.Lạ lắm!

Ju cúi đầu xuống đặt tai sát tim của Hân để nghe rõ hơn thì tiếng tim của Hân ngừng đập mất tiêu.Hết hồn,Ju tưởng Hân có chuyện định ngược lên nói với Hân:"Hân ơi,tim Hân ngừng đập luôn rồi!" thì vô tình môi lại chạm môi với Hân.Nhưng lần này,Ju ý thức được,ko như cơn mê lần trước nên liền đứng dậy định xin lỗi thì Ju quên mất mình đang ở trong bong bóng mà.Làm sao có dụ đứng phắt dậy dễ dàng như thế?Ju đứng lên thì bong bóng như đàn hồi đẩy Ju té tiếp.Ju ngã tập 2 đè lên Hân.Hân la lên 1 tiếng rõ đau:

- A..a..! [thử kiểm 1 người đề mình là biết cảm giác]

- Áh,xin lỗi Hân,Ju ko cố ý!

Vừa ngược lên nói thế xong thì lại nữa.Cũng là tập 2 vô tình.Ju lại định đứng dậy thì lần này Hân kéo Ju lại hôn luôn.Ko cho trốn nữa 1 giây...2 giây....3 giây....tíc tắc..tíc..tắc....Ju ko biết đây là cảm giác gì nữa.Nụ hôn này sao mà mãnh liệt quá khiến Ju ko thể kháng cự lại đư

ợc.Nhưng nó cũng thật ngọt ngào,cứ như Ju đang được Hân đút cho ăn kẹo socola ấy,ngọt quá,ko thấy đắng tí nào....có điều ma cũng phải thở chứ,làm thế sao chịu nổi?Ju cố gắng nói:

- H..Hân..n...Hân...ng..h..ẹt...nghe...th...Ồ ?...thở....qu..á...!

- Xin lỗi!

Hân liền ngừng lại nói và buông Ju ra.Ju ngồi dậy nhìn Hân ko biết nên nói gì thì Hân đã mở miệng ra nói trước:

- Hân..Hân...kì quái..lắm ko?

-!- Ju im lặng lắc đầu

- Hân xin lỗi!Hân ko cố ý làm thế.Chỉ là...chỉ..là..Hân ko biết giải thích thế nào nữa...!

Thấy Hân khó xử và ko biết giải thích thế nào,Ju mỉm cười nói:

- Chỉ là vô tình thôi mà.Tai nạn!Coi là vậy đi.Hân đừng tự trách mình.Ju có giận Hân hay ghét đâu?

-

- Hi..hi...

- Ko Ju àh,Hân..Hân...muốn..nói..là..là...

Hân đang định nói ra tất cả.Nói về cảm giác của Hân.Những suy nghĩ của Hân về Ju.Hân muốn nói đến chuyện của cả 2 nếu...nếu...nhưng chưa kịp nói hết thì hết giờ chơi.Nhân viên trên bờ kéo cái bong bóng của Hân và Ju vào bờ cắt ngang mọi cố gắng của Hân.

....Hân và Ju ra khỏi bong bóng và tiếp tục buổi đi chơi nhưng nó ko còn vui như lúc đầu nữa.Giữa cả 2 bỗng có 1 khoảng trống của sự ngại ngùng,hơi ngượng,ko biết nói gì với nhau hết.Rồi trời dần dần tối.Những ánh đèn màu được bật lên khắp nơi.Khách đến vui chơi bắt đầu đông hơn.Đêm Sen bây giờ sáng rực lên giữa những ánh đèn đủ màu.Chơi suốt cả buổi nên Hân và Ju cũng bắt đầu mệt.Cả 2 ngồi xuống 1 cái ghế ở gần bờ hồ.Im lặng,chỉ im lặng nhìn người ta đi qua đi lại,nói cười vui vẻ.Khó chịu thật,Hân muốn phá tan cái không khí im lặng này.Hân nói:

- Ju muốn uống gì ko?Hân khát nước rồi.

- Ủm,cũng được!-Ju đứng dậy nói, định đi cùng Hân nhưng Hân cản lại

- Thôi,Ju ngồi đó đi.Hân đi nhanh lắm rồi về!

- Ồh!

Nghe Ju ở xong,Hân liền vội đi.Nhìn Hân bước vội chen vào đám đông rồi mất bóng,Ju bỗng thấy có 1 cảm giác kì lạ.Dường như là ko muốn Hân đi xa như thế,ko được đi lâu quá,ko và ko.....chẳng biết nữa.Ju chỉ biết ngồi nhìn chung quanh và chờ...

Hân đi mua nước thật mau rồi quay lại thật nhanh nhưng khi đi gần đến chỗ Ju ngồi thì Hân bỗng dừng bước lại núp vào 1 chỗ khuất.Hân ko biết sao mình phải núp nhưng đứng từ đây nhìn Ju như cảm nhận được Ju đang bận suy nghĩ gì đó và Hân ko muốn cắt ngang suy nghĩ đó.Và...có lẽ đứng đây mới có cơ hội nhìn Ju thật kĩ.Mái tóc ép thẳng dài xuống vai,đôi mắt thật trong sáng sau cặp kính đáng yêu đang nhìn về xa xăm.Gương mặt thiên thần đó sao mà yêu đến thế?

Càng nhìn Ju,Hân càng cảm nhận rõ cảm giác của mình.Có lẽ là ko sai...Hân đã yêu Ju mất rồi...đã yêu thật rồi và Ju thì sao?Hân ko biết nên Hân sẽ hỏi...sẽ hỏi rõ...dù Ju có trả lời như thế nào....Nghĩ thế,Hân mạnh dạn bước ra khỏi chỗ núp đi đến chỗ Ju.Thấy Hân,Ju liền hỏi:

- Hân đi mua nước lâu vậy?

- Ừm..tại..đông người!

- Tại đông người hả?Hay tại Hân lo ham chơi ghé ở đâu rồi?Nhìn lon nước kia,chảy nước ra quá trời,chắc hết lạnh rồi!

- Áh,chết rồi,Hân quên mất!-Hân nhìn lon nước trên tay la lên.Thấy Hân nhăn mặt như thế,Ju bỗng cười nói

- Hi..hi...nhìn mặt Hân nhăn xí chưa kìa.

- Ế,gan quá ha,dám nói vậy àh?

- Thì sao?

Ju lẻ lười ra chộc rồi bay đi.Hân cầm lon nước rượt theo.Thế là khoảng trống giữa 2 đứa bỗng biến mất.Cả 2 lại có thể vui vẻ đùa giỡn lại như lúc đầu.Ju bị Hân rượt đến chỗ đu quay.Nhìn thấy đu quay đẹp thật nên Ju ko chạy nữa mà đứng lại nhìn.Hân nói:

- Mình đi đu quay đi.

- Ừa,đi đu quay đi!

Hân vội đến quầy vé mua vé rồi xin người soát vé được đi 1 mình trong 1 khoang.Đương nhiên người ta ko đồng ý nhưng Hân đưa hết số vé dành cho số người ngồi trong khoang nên người soát vé đành đặc biệt cho Hân ngồi 1 mình 1 khoang.Hân bước vào khoang rồi Ju cũng tranh thủ bay vào ngồi kế.Đu quay bắt đầu xoay thật chậm thật chậm cho đến khi khoang của Hân và Ju ngừng lại trên đỉnh của đu quay.Hân ngồi nhìn gương mặt của Ju đang thích thú ngắm cảnh đêm ở trên cao rồi chợt nhớ ra lúc này mình đã mua 1 thứ dùm 1 thăng nhóc.Hân vội lấy cái đó ra rồi mở cửa sổ ra.Vì mãi ngắm cảnh nên Ju ko để ý Hân đang làm gì.Cho đến khi Ju nhìn thấy những bong bóng bọt đang bay lơ lửng bên ngoài không trung...

Ju ngạc nhiên nói:

- Wow...đẹp quá!Hân ơi,nhìn này,tự nhiên có mấy cái bong bóng bọt bay giữa không trung nè!

Ju xoay qua nói với Hân thì thấy Hân đang thổi những bong bóng bọt đó.Ju mỉm cười nói:

- Trời,ra Hân làm đó hả?

- Hi..hi..!-Hân ngừng thổi nhìn Ju cười

- Chuẩn bị hồi nào sao Ju ko biết vậy?

- Cho Ju biết rồi thì còn gì hay nữa?

- Hi...hay thật đấy.Nhìn lãng mạn quá,còn tụi mình giống tình nhân ghê!-Ju buột miệng nói đùa

- Ju thấy thế nào nếu Hân nói Hân yêu Ju?

- Hả?- Ju mở tròn mắt nhìn Hân bất ngờ nghĩ rằng mình vừa nghe nhầm nhưng gương mặt Hân thật nghiêm túc nhìn Ju,ko chút nào là đùa hết chờ câu trả lời của Ju.Ju đỏ mặt ấp úng nói:

- Ju...Ju...Ju..ko..biết...nữa...

- Xin lỗi!Coi như là Hân chưa nói gì.

Ánh mắt của Hân thoáng buồn nhìn qua chỗ khác.Thấy Hân như thế,Ju cúi mặt xuống nói thật khẽ:

- Ju..Ju..ko..biết...nói..sao..hết!Chuyện..chuyện..này..thật..lạ..Ju..Ju..chỉ..là..1..con..ma..mất..trí..nhớ.Ko biết..mình là ai?Ko nhớ gì những việc lúc còn sống.Ko biết tại sao mình chết...Ju..Ju..ko biết giữa 2 người con gái có thể...có thể...có..được...ko?lại...lại...thêm.. Ju..ko..phải..người...nữa...Ju..Ju...

- Suyt....Ju ko cần phải lo nghĩ nhiều,ko cần phải nói gì nữa.Ju chỉ cần nói cho Hân biết,Ju có cảm giác gì khi ở bên Hân?Ju có cùng 1 cảm nhận giống như Hân đang cảm nhận ko?-Hân quì gối xuống trước mặt Ju đưa ngón tay lên che miệng Ju lại rồi hỏi Ju với tất cả sự chân thành.Ju đưa tay lên nắm lấy tay của Hân đang che miệng mình rồi đặt nó vào ngực của Ju.Ju nói:

- Ju ko biết Hân có cảm nhận được tiếng tim của Ju đập ko?Nhưng..nhưng...nó nói rằng ở bên Hân rất vui...rất vui...đường như nó chưa bao giờ vui như vậy.Nó ko biết như thế gọi là yêu chưa nhưng chắc chắn rằng nó thích được bên cạnh Hân.

Hân mỉm cười nhìn Ju rồi đứng dậy ôm Ju vào lòng hạnh phúc.Ju cũng đưa tay vòng qua người Hân ôm Hân thật chặt.Cả 2 bây giờ đã thực sự hiểu rõ nhau và ko cần phải nói thêm điều gì nữa.Nhưng cái tình yêu đó chỉ là mới chớm nở.Nó cần phải qua thử thách thì mới có thể trở thành vĩnh cửu và thử thách dành cho cả 2 cũng bắt đầu....

Vòng đu quay chấm dứt.Hân và Ju bước ra khỏi khoang đu quay rồi đi về nhà vì cũng đã đến lúc về rồi.[Sáng mai Hân còn đi học nữa mà >.<]=“ đi=“ cùng=“ nhau=“ trên=“ con=“ đường=“ về,cả=“ 2=“ cười=“ nói=“ vui=“ vẽ=“ với=“ nhau=“ về=“ chuyển=“ đi=“ hôm=“ nay=“ thế=“ nào?ngày=“ mai=“ sẽ=“ làm=“ gì?mà=“ ko=“ hề=“ biết=“ ở=“ nhà=“ đang=“ có=“ 1=“ rắc=“ rối=“ đang=“ chờ=“ họ.đi=“ bên=“ cạnh=“ nhau=“ nhưng=“ hân=“ cứ=“ nhìn=“ nhìn=“ xuống=“ tay=“ của=“ ju.hân=“ muốn=“ nắm=“ tay=“ ju=“ đi=“ về=“ nhưng=“ lại=“ ko=“ biết=“ nên=“ làm=“ thế=“ nào?chẳng=“ lẽ=“ nói:”ju=“ đưa=“ tay=“ cho=“ hân=“ nắm=“ hơi=“ bị=“ zô=“ duyên.nhưng=“ rồi=“ cơ=“ hội=“ đến=“ với=“>

Vì mãi nói và nhìn tay của Ju xem chừng nào có thể nắm được mà Hân ko nhìn phía trước nên đụng đầu vào cột điện 1 cái cốp u 1 cục Hân ôm đầu ngồi xuống đau quá thì Ju liền cười Hân trêu:

- Lo ngó đầu mà để bị đụng cột điện vậy?Hi..hi...!

- >“< người=“ ta=“ đau=“ quá=“ trời=“ mà=“ còn=“ đứng=“ đó=“ cười=“>

- Ồ..ờ..tình yêu của Ju đau lắm hả?Đưa Ju coi coi nà!-Ju nói giọng tinh nghịch ngồi xuống đưa tay lên kéo tay của Hân ra xem.Đỏ chót cái trán rồi >.<.ju xoa=“ xoa=“ nhẹ=“ chỗ=“ đau=“ cho=“ hân=“>

- Đã hết đau chưa nà?

- Hi,hết rồi!

Hân cười nhìn Ju khiến Ju lại đỏ mặt liền đứng phắt dậy nói:

- Hết đau rồi vậy đi về thôi,chẳng lẽ cứ ngồi đây mãi àh?

- Ủa..ừa...!

Hân vừa nói vừa đưa 2 tay lên cho Ju.Ju hiểu ý nhăn mặt nắm 2 tay của Hân kéo Hân dậy nói:

- Lười thế?

- Hi..hi..!

Hân đứng dậy nhưng tay vẫn nắm tay của Ju ko buông ra.Cả 2 lại tiếp tục đi nhưng ngón tay của Ju đang đan xen với ngón tay của Hân.2 người đã nắm tay nhau luôn rồi Nhìn Hân cười vui như con nít,Ju cũng mỉm cười vì sự ngốc nghếch của Hân:”Muốn nắm tay mà cũng ko dám nữa!Ngốc thật!” Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

11. Chương 11

....Thế rồi cả 2 cũng đến trường và vào lớp học.Nhưng vừa vào lớp đã đụng mặt của Thy.Sợ Ju sẽ lại ghen vu vơ nên Hân chỉ gật đầu chào rồi về chỗ ngồi.Thời gian ngồi học trôi qua từ từ,Ju ngồi cạnh Hân cứ lâu

lâu lại nghịch phá ko cho Hân tập trung vào bài giảng được.Bình thường Hân đã bực lên nhưng giờ Ju là cục cưng rồi,ko dám bực với nàng

Rồi giờ ra chơi cũng đến.Nghe tiếng chuông ra chơi,Ju là người mừng đầu tiên vì lại được bay nhảy.Hân phải vừa cười vừa lắc đầu pò tay với Ju.Thế là cả 2 hẹn nhau lên sân thượng cùng ăn nhẹ,uống nước.Hân được giao nhiệm vụ quan trọng là đi mua đồ ăn.Còn Ju thì bay lên đó trước.[khôn dễ sợ]

Hân mua đồ ăn xong liền vội chạy lên sân thượng thì khi gần đến Hân lại gặp Thy.Nhưng ko chỉ có mình Thy mà còn có 1 đám con trai khác nữa.Thấy Hân,Thy vội chạy đến núp sau lưng của Hân nói:

- Hân ơi,cứu Thy.Bọn họ có ý xấu với Thy.
- Nè,màì là đứa nào?Đừng nhiều chuyện nha!-1 thằng trong đám lên tiếng
- Tụi bây ko cần biết tao là ai nhưng tao ghét nhất là bọn người như bọn bây đấy!-Hân nói giọng lạnh lùng
- Ha..ha...màì ghét nhất bọn tao thì làm gì được hả?Định làm anh hùng àh?Tụi bây cho nó 1 trận!

Cả đám xông lên đánh Hân thì Hân vội quăng 2 lon nước vào bọn nó rồi kéo tay Thy bỏ chạy vì đứng ở cầu thang hơi bị khó đánh và Hân sợ sức mạnh trong người mình sẽ ko kiểm soát được.Thấy Hân cùng Thy chạy,tụi nó liền đuổi theo.Thy đi nửa chừng lại trượt chân vấp té nhưng Hân đã kịp giữ Thy lại.Bọn chúng nhờ thế mà đuổi theo kịp nên liền nhào vào đánh Hân.Ko thể làm gì khác,Hân đánh trả lại và tụi nó liền bỏ chạy.Hân quay lại hỏi Thy:

- Thy có sao ko?
- Ko.Cám ơn Hân đã cứu Thy nha!
- Ko có gì!

Hân đưa tay đỡ Thy đứng dậy thì Thy nhăn mặt rên lên 1 tiếng

- Ui..da...
- Sao vậy?
- Chắc lúc nãy trượt chân nên giờ bị bong gân rồi.Hiz..đau quá,ko đi nổi!
- Để Hân đưa Thy đến phòng y tế.

Hân xoay lưng lại cho Thy leo lên rồi công Thy đến phòng y tế.Giao Thy cho cô y tá chăm sóc,Hân liền vội chạy lên sân thượng vì sợ Ju chờ lâu.Cô y tá băng bó chân của Thy xong cũng ra ngoài lấy 1 ít đồ.Lúc đó thì bọn kia lại kéo đến nhưng gương mặt ko còn hung dữ nữa mà nói rất nhỏ nhẹ:

- Chân của Thy sao rồi?Ko sao chứ?
- Ko sao!Bong gân chút thôi.Nhưng nhờ vậy mà mọi việc diễn ra lại hay.Các cậu làm tốt lắm!
- Hi..hi...vì Thy đã nhờ mà nên bọn này phải cố gắng thôi!
- Đây là tiền thù lao của các cậu.Từ nay biến đi nhé!
- Biết rồi!Cám ơn Thy nha.Sau này có gì cần nữa thì cứ gọi bọn này.Bye!

Tên thủ lĩnh cầm tiền rồi đi ra cùng đồng bọn.Thy nằm xuống trên giường mỉm cười và suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì?

Còn Hân thì chạy vội lên sân thượng = tất cả sức lực của mình.Như là chưa bao giờ được chạy nhưng lên đến nơi thì ko thấy Ju đâu?Hân lo lắng gọi to:

- Ju ơi....
- Kiu gì mà kiu?Hân đi đâu mà lâu vậy?Đứng chờ mỏi cả chân đây nè!-Ju bỗng xuất hiện sau lưng của Hân,mặt nhăn nhó nói
- >"< hi,hân="” xin="” lỗi="” vì="” đã="” lên="” trễ.tại="” lúc="” nãy="” gặp="” chuyện="”>

- Ý,cái mặt sao vậy?Ai đánh mà đỏ hoe thế này?-Ju đưa tay lên sờ vào má của Hân

- >.

- Ai dám đánh Hân thế?Nói Ju nghe xem!

- Ko sao mà!Hân cũng đánh lại bọn nó rồi.Thôi đừng quan tâm nữa!

- Hứ..!Thế còn đồ ăn đâu hết rồi?

- Áh,lúc này quăng hết trơn rồi!

- Trời ơi!

- >___< tại="” lúc="” đó="” nguy="” quá="” nên="” có="” cái="” gì="” là="” quăng="” hết="”>

- Ko biết đâu.Người ta khát nước và mỗi chân quá nê!

- Rồi rồi,Hân xuống mua lại cho Ju.

- Ủk!

Ju vừa nói dứt lời thì reng chuông vào học.Hân cười lên nói:

- Ý,zô học rồi.May quá,khỏi chạy lên chạy xuống!

- A..a.a.a...ghét Hân ghê!

Ju la lên trong tức tối rượt theo Hân đi xuống.Cả 2 lại đùa giỡn vô tư mà ko hề biết đang có nhiều chuyện sắp đến với họ...

....Trở lại lớp học,Hân Nghiêm túc lại ngồi học nhưng Ju thì cứ ngồi kế bên chọc phá đến nỗi Hân phải bật cười vì mấy trò của Ju và kết quả là bị phạt ra ngoài,ko được ngồi trong lớp nữa.Cho là ko phải lỗi của mình nên Ju làm mặt tỉnh queo khi Hân nhìn.Hân nói:

- Thấy chưa?Khỏi học luôn!

- Đâu phải tại Ju.Ai biểu thầy giáo đang nói đến nỗi đau của quá khứ là mất nước mà dám cười lên như thế?

- Ồ...Ai biểu ko àh?Ai chọt lét cũng ko biết nữa!

-

- Thôi,đi về!

- Ủa?Về luôn hả?Mấy môn còn lại thì sao?

- Thôi bỏ.Học được với Ju chết liền áh!

- xỏ xiên đấy àh?

- Đâu có,đâu có.

- Vậy giờ về bắt tay vào tìm kiếm thân thể của Ju hả?

- Ừm.Đi thôi nà trợ lý!

- Yes sir!

Ju đặt tay lên trán chào tuân lệnh rồi cả 2 đi về.Trên đường về Ju rất vui vẻ phấn khởi vì sắp biết được mình là ai?Thấy Ju vui như vậy Hân cũng vui nhưng ko ngờ việc giúp Ju tìm lại thân thể chính là sai lầm của Hân...

Cả 2 vừa về đến nhà đẹp cặp thì liền bắt đầu từ ngôi nhà kế bên:

- Dạ thưa cô,cháu là người mới dọn đến mấy hôm ở căn bên cạnh.

- Àh,có gì ko?

- Dạ,cô cho cháu hỏi cô có biết gì về người ở phòng đó trước đây ko ạh?
- Xin lỗi,cô cũng chỉ mới đến cách cháu vài tuần thôi nên ko rõ.
- Vậy cho cháu hỏi ở tầng 9 này ai là người già nhất vậy cô?
- Àh,nhà đằng kia kìa.Lại hỏi thử bà cụ 6 xem.Hình như ở đây chỉ thấy mỗi bà cụ là lớn tuổi nhất!
- Dạ..dạ..cám ơn cô!
- Hân cúi chào cám ơn rồi đi đến chỗ bà cụ 6 đang ngồi nhăm nhí ly trà nóng.Cúi chào lễ phép,Hân nói:
- Dạ..thưa bà..cho con hỏi 1 chút được ko ạh?
- Hả?Hả
- ?Con nói cái gì?
- Bà ấy bị lãng tai rồi,phải la lớn lên mới được Hân ơi!-Ju nói
- Ủm.DẠ THƯA BÀ,CHO CON HỎI 1 CHÚT ĐƯỢC KO?
- CON HỎI VIỆC GÌ?-bà cụ 6 cũng la lớn theo vì sợ Hân ko nghe thấy
- DẠ,BÀ CHO CON HỎI Ở CĂN PHÍA ĐẰNG KIA,TRƯỚC KHI CON ĐẾN THÌ CÓ AI THUÊ KO Ạ?
- HẢ?CON NÓI GÌ?BÀ NGHE KO RÕ!
- >"< con="” hỏi="” là="” ở="” căn="” đằng="” kia="” trước="” đây="” có="” ai="” ở="”>
- ÀH,CÓ..CÓ...CÓ 1 CON BÉ Ở ĐÓ ĐƯỢC 1 HAY 2 THÁNG GÌ ĐÓ THÌ KO THẤY ĐÂU NỮA!
- BÀ CÓ BIẾT TÊN CỦA NGƯỜI ĐÓ KO Ạ?
- BIẾT CHỨ?NÓ HAY CHÀO BÀ LẮM.ĐI ĐÂU MÀ THẤY CŨNG CHÀO HỎI HẾT.NGOAN LẮM!
- VẬY NGƯỜI ĐÓ TÊN GÌ HẢ BÀ?NÓ TÊN NHƯ.
- Hì..hay chưa?Biết tên thật rồi kìa.-Hân xoay qua nói với Ju
- >"< hân="” hỏi="” tiếp="” đi.hỏi="” người="” nhà="” của="” ju="”>
- Biết mà!BÀ ƠI,BÀ CÓ BIẾT THÂN THỂ CỦA NHƯ KO BÀ?
- THÂN THỂ ÀH?BÀ KO BIẾT!
- VẬY NHƯ LÀ NGƯỜI THỂ NÀO HẢ BÀ?
- NÓ THÂN THIỆN LẮM.NGOAN VÀ LỄ PHÉP NỮA.VUI TÍNH,THỈNH THOẢNG CŨNG NGHỊCH LẮM.NĂM NAY LÀ SINH VIÊN RỒI MÀ SUY NGHĨ RẤT NGÂY THƠ.BÀ LUÔN DẠY NÓ PHẢI CẦN THẬN VỚI NGƯỜI ĐỜI MÀ NÓ CỨ CƯỜI TRỪ KO!
- HÌ,BÀ ƠI,VẬY BÀ CÓ BIẾT ĐỊA CHỈ NHÀ CỦA NHƯ KO?HAY CÁI GÌ VỀ NHƯ NỮA KO?
- CÁI ĐÓ BÀ KO BIẾT.CON BÉ KO BAO GIỜ KỂ VỀ GIA ĐÌNH.
- THẾ Ạ!
- ÀH,ĐẾN TRƯỜNG ĐẠI HỌC QUỐC GIA HỎI THỬ ĐI.NÓ LÀ SINH VIÊN TRƯỜNG ĐÓ ĐÓ.NÓ KHOE NÓ ĐẬU VÀO ĐÓ MÀ!
- Vậy là Ju chung trường với Hân rồi!-Ju vui mừng nói
- Hì,ừa,vậy trở lại trường xem.
- Ủa!
- CON CÁM ƠN BÀ,CON ĐI ẠH!

- Ồ,CON ĐI ĐI!

Hân và Ju liền đi đến trường lại và đến văn phòng để hỏi xem lí lịch của các sinh viên năm 1.Đi trên hành lang,Hân và Ju tình cờ bước ngang qua 1 người đang bê đồng sách.Hân thì ko để ý gì vì vội muốn giúp Ju nhưng còn Ju khi đi lướt ngang qua người đó thì bỗng có 1 cảm giác quen thuộc trôi dạt trong lòng khiến Ju dừng bước nhìn theo người đó.Đang đi thì thấy Ju dừng lại,Hân ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy Ju?

- Àh,ko có gì!Mình vào văn phòng hỏi mau đi!

- Ừa!

Hân cùng Ju bước vào văn phòng gặp người quản lí sổ sách lí lịch của sinh viên-cô Thủy.Hân cúi chào lễ phép nói:

- Dạ thưa cô có thể cho em hỏi trường mình khi nhận các sinh viên mới vào có ai tên là Như ko ạh?

- Tên Như thì biết bao nhiêu người?Em muốn hỏi ai?Họ tên đầy đủ là gì?

- Dạ?Em..ko biết họ tên đầy đủ.

- Chết rồi,lúc nãy quên hỏi rõ bà cụ 6!- Ju nói với Hân

- Nếu em ko biết thì cô ko giúp em được!

- Dạ..nhưng cô có thể cho em xem hết các lí lịch của ai tên Như ?

- Chuyện đó ko được!Đây là hồ sơ của trường,cô ko thể cho em xem!

- Dạ...vậy em xin phép.Chào cô!

- Ừm! Bạn đang doc truyện tại website wWw.

12. Chương 12

Hân cúi chào rồi đi ra.Ju bay bên cạnh thắc mắc nói:

- Sao Hân ko năn nỉ?

- Năn nỉ cũng như ko!Hồ sơ của trường thì làm sao mình coi được!

- Vậy bây giờ tính sao?Chỉ có xem hồ sơ lí lịch mới biết được về Ju.

- Tối mình sẽ đi xem!

- Hả?Hân nói năn nỉ cũng ko được mà!

- Thì năn nỉ ko được nên tối đột nhập vào lục!

- >”

- Hi

- Lỡ đến trường lại rồi,hay Hân vào học môn kế tiếp đi!

- Nhưng đâu mang theo tập vở?

- Thì mượn đại đi.Để bỏ uống,phải mượn tập chép rồi ko hiểu bài nữa!

- Ừm,vậy vào học tiếp!

- Hân ngồi học đi,Ju đi chơi vòng vòng trong trường.

- Ko được!Ju phải ở đây với Hân chứ?-Hân liền phản đối vì sợ sẽ giống lần trước nhưng Ju lại cố gắng năn nỉ và hứa:

- Ju đi vòng vòng rồi về liền mà.Ko như lần trước đâu.Đi mà,đi mà!

- >"< nhớ=" về=" liền=" đó=" biết=" ko?-hân=" lại=" bị=" đánh=" gục=" bởi=" cái=" mặt=" năn=" nỉ=" của=" >

- Hì,biết rồi!Thương Hân lắm áh!-Ju cười hun nhẹ lên má của Hân rồi bay đi.Hân ngồi trong lớp lắc đầu với Ju luôn.

Thế rồi Ju liền bay vội ngang qua tất cả các lớp để tìm người lúc nãy đi ngang qua Ju cho Ju 1 cảm giác rất thân quen.Từ lớp này qua lớp khác,Ju cuối cùng cũng kiếm được người đó.Nhưng khi vừa thấy người đó,tim của Ju lại bỗng đập lên thành thịch hồi hộp.Ju ko biết đó có phải vì là do sự phấn khởi sắp tìm ra thân thể mình hay là do người đó có cái gì đó đặc biệt với Ju?Ju ko biết và ko diễn tả được.

....Cùng lúc đó,ở lớp Hân lại gặp Thy.Thy nói:

- Thy ko dám bỏ buổi học nên lên đây ngồi.

- Ồ!

- Hân đã cứu Thy nên Thy muốn được trả ơn cho Hân.

- Ơn gì?Ko cần đâu!

- Cần mà!Thy là người rõ ràng.Có ân với Thy thì Thy phải trả.Tối nay 8h Hân rảnh ko?Đến nhà của Thy dự 1 bữa tiệc nhỏ nha!

- Hân ko đi đâu.Hân bận lắm!

- Vậy àh?Thế là sinh nhật buồn rồi.Vừa bị cái chân vừa ko có Hân đến dự!-Thy nói giọng buồn chán

- Hôm nay sinh nhật của Thy àh?

- Ủm!-Thy gật đầu

-thôi được rồi.Hân sẽ đến dự!

- Hì,hứa rồi nhé!

- Ồ!

Nghĩ là sinh nhật của Thy,người ta đã mời rồi lại từ chối thì hơi kì nên Hân đồng ý mà ko hề biết đó là 1 cái bẫy của Thy dành ỉnh.

Trở lại với Ju thì Ju đang lóng ngóng ko biết nên làm gì tiếp theo với người có cảm giác thân quen với mình đây?Ko ai thấy được sự có mặt của Ju.Ju chỉ có thể đứng cạnh người đó và biết được thêm chút thông tin về người này.Đó là cái tên Huy và là 1 hot boy trong trường dù chỉ mới là sinh viên mới nhập học.

Rồi giờ học cũng trôi qua,chớp mắt đã reng chuông ra về.Ju liền bay đến lớp Hân kéo Hân đi đến chỗ của Huy.Hân ko hiểu gì hỏi:

- Chuyện gì mà kéo Hân đi nhanh vậy?

- Chuyện gấp lắm.Ju gặp được 1 người cho Ju cảm giác quen thuộc lắm nhưng Ju ko biết nên điều tra thế nào?

- Vậy sao?Ai thế?

- Cậu ấy kia!-Ju chỉ ngón tay về Huy.Hân nhìn theo ngón tay thấy Huy đang bị vây quanh mấy cô bạn thì đủ cho Hân có ấn tượng rồi.

Thế là thay vì về nhà nằm ngủ,ăn cơm rồi kiếm việc làm cho hết buổi chiều để chờ đến trời tối thì Hân và Ju đi theo Huy về nhà.Thật bất ngờ là Huy ko chỉ là 1 hot boy mà còn là 1 cậu ấm của 1 gia đình giàu có nữa.Nhưng đó chỉ là bất ngờ vì ko nghĩ đến chứ Hân và Ju thì ko ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà to lớn của

Huy.Với Hân thì khỏi nói,Hân còn hơn thế nữa nên với Hân ko có gì lạ.Điều lạ chính là Ju cũng ko thấy làm lạ mà còn cảm thấy ngôi nhà của Huy quen quen.[đó mới là vấn đề àh]

Hân nhìn Ju đứng trước cổng hỏi:

- Bây giờ thì sao?

- Ju ko biết nữa.Nhưng Ju nghĩ Huy biết Ju.Ju cảm thấy cậu ấy quen thuộc lắm.Cả ngôi nhà này nữa!Rất quen...

- Nếu vậy Hân sẽ vào hỏi thăm thử xem thế nào!

- Ừm!

Ju đồng ý với Hân.Hân bấm chuông cửa,1 người làm trong nhà vội chạy ra hỏi:

- Cậu là ai?

- Dạ.Cháu là bạn của Huy.Cháu có chuyện muốn gặp cậu ấy!

- Cậu là bạn của cậu chủ àh?Thế thì mời cậu vào!

Người làm mở cửa ra mời Hân vào rồi dẫn vào nhà gặp Huy.Huy ngạc nhiên khi thấy Hân vì thực sự có quen biết đâu?Ko để Huy nói,Hân đã mở miệng trước:

- Tui là Hân.Tụi mình học cùng trường.Tui có chuyện muốn hỏi Huy.Làm phiền chút được ko?

- Ừm..được!Mời cậu ngồi.

- Cám ơn!

- Cậu muốn hỏi gì?

- Ừm...chuyện là..cậu có biết cô gái nào tên Như ko?

Vừa nghe cái tên Như,Huy bỗng giật mình mở to mắt nhìn Hân nói:

- Cậu..cậu..là gì của Như?

- Tui là bạn của Như.Thật ra thì chúng tôi chỉ mới quen biết thôi nhưng tự nhiên Như mất tích,ko thấy đâu nữa.Tui vẫn chưa biết nhiều về cô ấy nên muốn tìm hỏi thăm cũng ko được!

- Vậy sao cậu biết mà tìm đến tôi?-Huy hỏi trong nghi ngờ

- Àh,vì biết Như học cùng lớp với cậu nên tui mạnh dạn đi hỏi thế thôi!-Hân cố tình nói dối để gạt đi sự nghi ngờ của Huy

-Cậu đi theo tôi!

Dường như Huy đã ko còn nghi ngờ gì nên đứng dậy dẫn Hân đi theo lên phòng của mình.Huy là con trai lại là con nhà giàu nhưng căn phòng của Huy rất ngăn nắp,gọn gàng,kệ sách thì chất đầy sách,1 cái bàn học,1 cái giường và 1 cây đàn ghita được để ở 1 góc,ko bừa bãi như những cậu ấm khác.[Có thể nói giàu mà ko chảnh đây.]Huy mời Hân ngồi xuống và đưa cho Hân xem 1 quyển album ảnh.Tất cả đều là ảnh chụp của Ju và cậu ấy.Huy nói:

- Như là bạn gái của tôi.Tôi và Như quen nhau từ hồi mới biết đi vì gia đình của tôi và Như là bạn thân.Lớn lên học cùng trường,lúc nào cũng có nhau nên tình cảm cũng dần dần lớn.Chúng tôi quen nhau rất vui vẻ.Nhưng cho đến 2 tháng trước,Như cãi nhau với gia đình vì chuyện gì đó nên quyết định dọn ra ở riêng.Đang chờ vào năm học mới,trường mới thì Như bị tai nạn giao thông.

Kể đến đó,gương mặt Huy bỗng đượm buồn và có vẻ đau đớn lắm.Hân nghe đến đó thì tim của Hân cũng đang rất đau nhưng Hân ko dám lộ ra mà bình tĩnh nói:

- Vậy..Như..đã mất rồi sao?

- Ko!Như chưa chết.Nhưng Như đang rơi vào tình trạng đời sống thực vật.Ngày nào tôi cũng đến nhà thăm Như nhưng Như vẫn chưa tỉnh lại.1 tuần nữa thì 2 bác bên nhà của Như sẽ đưa Như ra nước ngoài điều trị.Nếu cậu muốn thăm Như thì tôi sẽ cho cậu địa chỉ nhà.

- Àh,vậy cảm ơn cậu.

- Ko có gì,bạn của Như cũng là bạn của tôi mà!-Huy tươi cười thân thiện

- Thôi,tui phải về đây.Chào cậu.

- Ồ,chào!

Hân đứng dậy bước đi về.Ra khỏi nhà của Huy,Hân đi thật chậm từng bước,gương mặt lạnh băng ko 1 chút biểu cảm và cũng ko nói gì.Hiểu Hân đang nghĩ gì,Ju nói:

- Hân đừng suy nghĩ nhiều.Đừng giận như thế.Ju...cho là Huy là bạn trai của Ju đi nhưng bây giờ Ju đâu có cảm giác gì với cậu ta đâu.Ju chỉ muốn ở bên cạnh Hân thôi!Hân tin Ju được ko?

- Hi,Hân tin mà.Hân có nói ko tin đâu?-Hân trả lời,gượng cười với Ju vì sợ Ju sẽ lo lắng ình.Thấy Hân cười nói thế,Ju yên tâm nắm tay của Hân chặt hơn để mong rằng Hân sẽ ko sao nữa.Nhưng Ju ko hề biết rằng bây giờ lòng của Hân đang rối bời vì sự thật đó!

Về đến nhà,Hân ngồi bệt xuống ghế xem tivi nhưng con mắt cứ nhìn vào hư không còn ngón tay cứ bấm hết kênh này qua kênh khác.Thấy vậy,Ju liền giựt máy điều khiển tivi nói:

- Bấm nữa nó hư mất.Coi 1 kênh thôi chứ?Hân ko coi thì để Ju xem phim hoạt hình.

- Lớn rồi còn xem phim hoạt hình gì?Đưa đây cho Hân,để Hân xem phim hành động hay hơn!

- Ko!Mấy phim đó dở ẹc,coi hoạt hình àh!

- Ko đưa hả?

- Ko..ko...!-Ju lắc đầu

- Đưa đây!

Hân vừa nói vừa nhào tới Ju lấy máy điều khiển.Ju bị Hân tóm gọn nhưng vẫn cố vùng vẫy ko đưa.Rồi 4 mắt nhìn nhau,Hân khẽ hôn nhẹ lên môi Ju nói:

- Hân ko thể mất Ju được Ju có biết ko?

- Ju biết,Ju cũng ko thể xa Hân được!- vừa nói,Ju vừa vòng tay qua cổ của Hân ôm Hân rồi cả 2 lại trao cho nhau nụ hôn nóng bỏng.Hân hôn lên môi của Ju rồi từ từ nụ hôn đó lại kéo xuống cổ của Ju.Hân và cả Ju đang thấy cơ thể của mình đang nóng ran lên thì chợt dt của Hân reng lên cắt ngang mọi chuyện.Hân

bước đến nghe dt:

- Alo?

- Alo,Rei hả? – 1 giọng nói quen thuộc bên kia đầu dây.

- Anh?Sao anh lại đột nhiên gọi cho em vậy?

- Hi,ngạc nhiên lắm hả?Anh mới qua Vn nè.Đang ở khách sạn.

- Ủa?Anh ko ở bên đó giúp ba em mà qua đây chi vậy?

- Hi,nhớ em mà!Nên bay qua đây!

- Ờo!

- Hi.hì..anh đùa đấy.Ba em muốn anh đưa em về gặp ông.2 cha con xa nhau lâu rồi chắc ông nhớ em!

- Ông ấy mà cũng nhớ đến em sao?

- Lại nữa rồi,đừng nghĩ xấu cho ba em chứ?

-!

- Bây giờ em đến chỗ anh được ko? Dẫn anh đi chào bà ngoại của em nữa chứ?

- Oki, anh ở đâu? Nói đi, em sẽ đến.

- Àh, khách sạn New World đó kưng!

- Oki, em đến ngay. Anh đợi đó đi!

- Oki, bye!

- Bye!

Hân cúp máy rồi vội chỉnh lại trang phục. Ju ngồi trên ghế, hỏi:

- Ai vậy?

- Anh nuôi của Hân. Anh ấy vừa từ Anh sang nên giờ Hân đến đón anh ấy đi gặp bà ngoại.

-!- Ju ko nói gì im lặng nhìn Hân. Thấy vẻ mặt khó chịu của Ju, Hân bước đến hôn nhẹ lên trán của Ju nói:

- Tối nay Hân sẽ kể Ju nghe về mọi chuyện của Hân. Còn giờ thì Hân ở nhà nha. Hân đi với ông ấy.

- Sao ko cho Ju theo?

- Ừm..Ju đi theo ko tiện đâu. Ở nhà đi, ngoan nà!

- Xí, ko thèm! Đi đi!

Ju giận lẫy nhưng Hân chỉ cười trừ rồi bỏ đi. Hân vừa đi thì dt của Hân lại có tin nhắn. [dt nhà Hân là dt bàn, có thể lưu lại cuộc gọi và tin nhắn của người khác]. Đó là 1 cuộc gọi nhờ của Thy. Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

13. Chương 13

- Hân ơi, tối nay Hân nhớ đến nhà Thy đó nha! Thy chờ Hân đến đó! Hi, nhắc Hân thế thôi, bye nha! Tối gặp lại!

Nghe xong tin nhắn, Ju bỗng cảm thấy bức vì đã từng kiu Hân tránh xa Thy ra thế mà giờ người ta lại gọi đến nhà, còn hẹn tối nay nữa. Thế mà Hân lại ko nói gì với Ju hết. Tức, Ju quăng cái máy điều khiển tivi xuống đất văng đến góc tủ. Ngồi bức 1 lúc, Ju bình tĩnh lại vì Hân đã nói tối nay sẽ kể cho Ju nghe mọi chuyện nên Ju tin tưởng Hân. Ko bức nữa, Ju bay vào phòng nằm ngủ để chờ Hân về.

....Rồi đêm định mệnh của Hân và Ju đến. Ju thức dậy thì đồng hồ đã chỉ 8h30 rồi và Hân thì ko thấy đâu. Hân vẫn chưa về...căn nhà trở nên vắng lặng đến lạnh người. Ju bỗng cảm thấy tức giận vì Hân đã nói về lại đi luôn ko thấy mặt. Đoán Hân đang ở nhà của Thy nên Ju liền bay đi tìm mặc dù Ju ko biết nhà Thy ở đâu.

Lúc này thì đúng như Ju đoán, Hân đang ở nhà của Thy dự tiệc. Thoạt đầu chỉ đi với ông anh xong là Hân về nhà ngay nhưng vừa đến cửa thì Thy đã đứng chờ sẵn rồi kéo Hân lên xe đến đây luôn. Biết Ju thế nào cũng giận nên Hân đã rất muốn đòi về nhưng Thy cứ giữ mãi ko buông. Buổi tiệc diễn ra hết sức long trọng trong ngôi biệt thự lộng lẫy của Thy. Mọi người đến dự cũng thuộc lớp giàu có và ai cũng nghĩ Hân là bạn trai mới của Thy vì cô nàng cứ kè kè bên cạnh Hân ko buông.

Thấy ko thể như thế được nữa, Hân dứt khoát muốn về thì Thy làm nũng:

- Hân muốn về cũng được. Uống hết ly rượu này với Thy đi!

- Ok!

Vì nôn nóng muốn về với Ju và ko nghi ngờ gì ly rượu nên Hân ực hết 1 hơi mà ko ngờ Thy đã bỏ vào đó 1 viên thuốc.Sau khi uống hết ly rượu,Hân bỗng thấy choáng váng ko còn sức lực.Thy lập tức đỡ lấy Hân nói:

- Chắc Hân uống rượu ko quen nên say rồi.Tối nay Hân ngủ ở lại nhà của Thy nha!

Hân lắc đầu từ chối nhưng lại ko bước đi nổi và đành để mặc cho Thy đỡ mình lên phòng.Thy đặt nhẹ Hân nằm xuống giường rồi nhìn Hân đang khó chịu cảm thấy cơ thể nóng ran lên.Thy nói dịu dàng:

- Để Thy cởi bớt áo ra cho Hân đỡ nóng nha!

- Ko...ko....!

Hân cố gắng mở miệng nói nhưng cơ thể cứ như ko còn chút lực nào hết.Thy cứ thế cởi từng nút áo trên người của Hân ra mà Hân thì ko thể phản kháng gì được.Cùng lúc đó thì Ju cũng tìm được đến nhà của Thy.Bay quanh đại sảnh và sân vườn,Ju ko hề thấy bóng dáng của Hân đâu.Bỗng nhìn lên lầu thấy có 1 căn phòng mở đèn,Ju bay lên nhìn vào thì thấy Thy đang nằm đè lên Hân và đang cởi đồ ra thế mà Hân ko phản kháng gì,chỉ nằm im re.

Chep,cái cảnh đó thì ai mà chả ghen lên?Ju ko ngoại lệ.Ko tin vào mắt mình nữa,Hân dám như thế với người khác sau lưng mình...Ju ko còn bình tĩnh để lí trí phân tích rõ tình hình mà kết luận ngay rằng Hân đã phản bội mình.Ju thất vọng về Hân nên liền bay về nhà ngồi 1 mình trên sân thượng khóc.

Ju khóc 1 mình trên sân thượng.Khóc rất nhiều..rất nhiều...nước mắt ko ngừng rơi ra vì nghĩ đến những lời yêu thương mà Hân nói và cảnh lúc nãy...tại sao nó hoàn toàn trái ngược thế?Hay...hay vì Ju chỉ là 1 con ma nên trở thành trò đùa của Hân? Ko biết nữa...Ju cũng ko biết nữa...Ju chỉ thấy tim mình đang tan nát ra...đau nhói quá...khó chịu quá...Trong tiếng khóc nghẹn ngào,Ju vẫn khẽ gọi tên Hân với lời hờn trách:"Hân ơi,tại sao chứ?...."

Trở về căn phòng của Thy.Nhân lúc Hân đã bị ngấm thuốc,Thy đang cố gắng làm những gì mình muốn thử nhưng chỉ kịp hôn nhẹ lên môi của Hân thì Hân bỗng bừng tỉnh lại xô Thy qua 1 bên.Thy ngạc nhiên khi Hân ko bị ngấm thuốc liền cố chống chế:

- Thy...Thy thấy Hân nói nóng trong người nên Thy cởi nút áo ra trùm cho Hân bớt nóng thôi.

-!-Hân im lặng ko nói gì đứng dậy cài lại nút áo.Thấy Hân định đi,Thy liền kéo tay Hân lại nói

- Hân..Hân..đừng đi.Ở lại với Thy đi.Thy thích Hân.Thy muốn Hân trở thành người yêu của Thy được ko?

- Buông ra!

Hân ko thèm quay đầu lại nhìn Thy nói với giọng lạnh lùng.Chỉ 2 từ đó thôi cũng khiến cho Thy lạnh gáy,lập tức Thy liền buông tay của Hân ra,ko dám nứu kéo Hân nữa.Hân khoác chiếc áo khoác của mình vào rồi bỏ đi xuống rồi chạy ngay đi về nhà.Vừa chạy,Hân vừa nói trong lòng:"Ju ơi,chờ Hân về,hãy chờ Hân về...!"

...Trên sân thượng,sau khi khóc 1 trận thật đã thì Ju cũng nín khóc và bay xuống nhà.Ánh mắt của Ju bây giờ như người vô hồn,Ju nhìn quanh căn nhà vắng lặng rồi cúi xuống nhặt cái máy điều khiển mà Ju đã quăng ở góc tủ.Tình cờ,trong góc tủ rơi ra 1 tấm hình.Đó là hình của Huy.Có lẽ đó là số trời chăng?Nhìn tấm hình đang cười của Huy,Ju bỗng ko còn thấy buồn nữa và mọi kí ức của Ju quay trở lại như 1 cuộn phim chiếu chậm trước mắt của Ju.Ju nhớ ra tất cả mọi chuyện.Nhớ lại lúc Ju và Huy mới bắt đầu quen nhau.Nhớ đến những kỉ niệm đẹp của cả 2 đứa.Nhớ hơi ấm khi được Huy ôm vào lòng lúc tắm mưa.Nhớ hơi thở của Huy khi cả 2 trao nhau nụ hôn đầu tiên.Nhớ cả tiếng gọi thương yêu của Huy....Ju đã nhớ lại tất cả....

- Name: Huy (18t)

- Tiểu sử:Là cậu ấm của 1 gia đình giàu có và là 1 hot boy của trường.Tuy nhà giàu và được nhiều cô gái thích nhưng Huy là 1 chàng trai tốt hiếm có.Chung thủy,biết cương chiều và hiểu ý người khác.Là bạn trai của Ju và tương lai có thể là chồng của Ju.1 chàng trai nhiệt tình hiếm có àh nha!

- Đặc điểm nhận dạng:thích chơi đàn ghita và chơi rất hay.Chơi các môn thể thao thì cũng tạm được nhưng giỏi nhất là chạy đua[nhờ lúc quen Ju bị Ju rượt quai quật chứ đâu?]

...Hân trở về đến nhà vừa mở cửa vào thấy Ju liền đến vòng tay qua người Ju nói trong giọng thở gấp:

- M..Ma..y..May..qu..á..Ju..còn..ở..đây..!

-!-Ju im lặng ko nói gì 2 tay đưa lên kéo tay của Hân ra khỏi người mình.Hân nghĩ có lẽ Ju giận nên liền giải thích:

- Hân ko phải muốn về trễ để Ju 1 mình đâu.Tại vì Thy.Thy...

- Thôi,ko cần nói nữa!-Ju lấy ngón tay chặn miệng của Hân lại.Nhìn ánh mắt buồn bã của Ju,con mắt vẫn còn ướt đầm,Hân lo lắng nói:

- Ju..Ju mới khóc sao?

- Ko!Ju chỉ mới nhớ lại mọi chuyện của quá khứ lúc Ju còn sống nên thế thôi.

- ...Vậy Ju khóc là vì nhớ lại chuyện cũ àh?

- Ồ!Ju khóc vì Huy.Ju đang bên cạnh cậu ấy nhưng cậu ấy chẳng hề hay biết hay cảm nhận được sự có mặt của Ju.

- ...Thế..thế..nếu..Ju..được..chọn..lựa ..Ju.sẽ..

- Chọn lựa gì?Đã ko còn chọn lựa nữa rồi.Ju đã chết!Chỉ là 1 hồn ma chưa được siêu thoát!

Ánh mắt vô hồn của Ju vẫn nhìn thẳng vào mắt của Hân như để nhấn mạnh.Nhìn gương mặt của Ju lúc này sao mà giá băng quá?Như là 1 người ko còn niềm tin,ko còn hi vọng.Hân ko biết chuyện gì đã xảy ra nhưng Ju đang nói những lời khiến Hân cảm thấy đau nhói.Đây ko phải là Ju.Ju bình thường ko như thế.Hân cố gắng bình tĩnh nói:

- Có chuyện gì vậy Ju?Hân đã làm gì sai sao?Sao Ju lại trở nên như thế này?Nhìn Ju ko giống Ju của mọi ngày!

- Ủm..chắc Ju hơi mệt nên thế.Ko có gì đâu!Ju đi ngủ trước đây,ngủ ngon!

Ju tự sờ trán mình nói rồi bỏ vào phòng.Hân tạm tin lời của Ju nên ko hỏi gì thêm cũng vào nằm cạnh Ju nhưng giữa 2 đứa lại có 1 cái gói dài và Ju thì cố tình nằm xoay mặt qua chỗ khác để tránh Hân.Hân ko nói gì hết mà nằm suy nghĩ.Suy nghĩ về những gì đang diễn ra.Đầu tiên là người anh nuôi đến đây đón Hân về Anh.Hân chỉ có 1 ngày là ngày mai để suy nghĩ.Về hay ko là quyền của Hân nhưng người anh nhấn mạnh ba của Hân đang có 1 chuyện quan trọng muốn nói trực tiếp với Hân khiến Hân hơi đắn đo.Việc thứ 2 là về Ju.Bây giờ thì đã tìm được thân thể của Ju rồi và Ju cũng đã nhớ lại tất cả.Hân đang lo sợ và nỗi lo sợ này đã đúng qua hành động tối nay của Ju...Ju sắp xa Hân thật rồi chẳng?Nếu như thế thì Hân sẽ thế nào đây?Hân ko dám nghĩ...

Rồi Hân xoay qua nhìn Ju.Ju đã ngủ từ lúc nào rồi.Hân chồm dậy chống 1 tay xuống nệm,1 tay vuốt nhẹ mái tóc của Ju.Hân ngắm nhìn Ju thật kĩ rồi cũng nằm xuống ngủ.Ngày mai..mọi chuyện sẽ được giải quyết.Có lẽ thế...!

...Rồi ngày mai cũng đã đến nhưng buổi sáng ko còn là 1 ngày đẹp trời với Hân nữa.Dù trời đang rất trong lành,mát mẻ,nắng sớm thật ấm nhưng Hân lại ko cảm thấy như thế.Bầu trời quang đãng chỉ là để che giấu cho 1 trận bão sắp đến,nắng ấm ban mai thì cũng chỉ được có buổi sáng chứ đâu có cả ngày?Hân vừa thức dậy thì Ju đã dậy từ lúc nào.Nhìn gương mặt của Ju vẫn ko thay đổi nhưng nụ cười đâu mất,Ju chỉ chào Hân buổi sáng như kiểu người bạn chào nhau.Hân cố gắng mỉm cười bình thường nói:

- Hi,hôm nay dậy sớm thế ta?

- Ủm!

- Hôm nay mình đi ăn sáng bên ngoài.Ju muốn ăn gì?

- Ju vừa ăn rồi!

- Thế..thế..àh?

- Ủm!

- Ủm...!

- Định..định..dẫn..Ju..đi..đâu..nữa..v ??y..?

- Đi về nhà!

- Sao?

Ju ko biết Hân định làm gì nữa và cả 2 chỉ im lặng đi.Hân đi phía trước nắm tay Ju đi phía sau.Những người bình thường nhìn Hân với cặp mắt tò mò vì họ ko thể nhìn thấy Ju.Họ chỉ thấy Hân thật kì quặc.Rồi Hân và Ju đi ngang qua 1 tiệm quà lưu niệm.Hân nói:

- Ju chờ Hân 1 tí!

- Ừm!

Hân bước vào mua 1 món đồ rồi gói lại cẩn thận.Sau đó cả 2 lên xe đi về Hcm.Vừa về đến nơi,Hân lại lấy xe đạp và chở Ju đi.Ju ko nói gì,chỉ im lặng đi theo Hân.Chiếc xe đạp lướt qua mấy con phố và dừng lại ở 1 ngôi nhà màu trắng trồng đầy hoa violet thật đẹp như 1 bức tranh.Hân bước xuống xe và bấm chuông.1 người làm đi ra mở cửa và hỏi:

- Cậu tìm ai?

- Con tìm Như!

- Cậu..cậu..là..bạn..của..tiểu..thư..àh ?

- Dạ!

- Nhưng..nhưng..tiểu..thư..đang..làm..sao..mà ?..

- Xin dì cứ cho con vào.Con biết Như thế nào và con chỉ muốn thăm Như 1 chút.

- ...vậy..mời cậu vào!

Hân theo người giúp việc đi lên phòng của Ju.Lúc này trong nhà chỉ có bà giúp việc,còn ba mẹ của Ju đã đi ra ngoài.Hân bước vào phòng của Ju.Căn phòng toàn màu trắng tinh khiết như nơi ở của 1 thiên thần.Bà giúp việc đi ra để Hân được 1 mình với cô chủ.Hân nhìn quanh căn phòng thật kĩ rồi đi đến bên giường.Ju đang nhắm mắt lại như 1 nàng công chúa ngủ say và chờ hoàng tử của mình.

Hân đặt nhẹ món quà mình vừa mua lúc nãy bên cạnh gối của Ju và nói:

- Cái này tặng cho Ju!

- ...!-Ju đứng bên cạnh Hân im lặng

- Hân phải về Anh với anh trai nên cứ coi như đây là món quà chia tay của Hân cho Ju.Ju hãy giữ kĩ nhé,biết ko?

Ju gật đầu nhìn Hân.Khóe mắt của Ju dường như có cái gì đó đang sắp rơi ra khiến Ju dù muốn nói gì cũng ko nên lời.Rồi Hân bước nhẹ đến gần Ju gỡ mắt kính của mình và của Ju ra.Ju ko hiểu Hân định làm gì thì Hân bất ngờ ôm lấy Ju vào lòng và đặt lên môi Ju 1 nụ hôn.Đó là nụ hôn chia tay..nụ hôn cuối cùng mà Hân và Ju trao cho nhau.Ju hiểu và Ju cũng vòng tay qua ôm lấy Hân.Hôn nhau mà cả Hân lẫn Ju đều cảm nhận được có 1 vị đắng hòa lẫn vào.Vị đắng đó chính là nước mắt của Ju và Hân.Cả 2 đang khóc...khóc..vì..điều..cuối..cùng..này..

Hân buông Ju ra và bước lùi lại.Nụ hôn đã kết thúc và mọi chuyện cũng kết thúc.Ju lấy tay che miệng mình lại để ko phát ra tiếng khóc đau nhói.Hân thì lại nở 1 nụ cười nói:

- Tạm biệt...tình yêu của Hân!

- Ko..ko..Ju..xin..lỗi..đừng..thế..Ju..ko..mu ốn..thế..!-Ju cố gắng nói trong tiếng nấc và chạy lại ôm Hân nhưng...người của Ju lại xuyên qua Hân.Ju té xuống nền nhà ko hiểu sao lại như vậy xoay lại nhìn Hân thì cơ thể của Hân bỗng phát ra 1 thứ ánh sáng màu đỏ.Thứ ánh sáng đó là cho Ju chói mắt và ko thể nhìn thấy Hân nữa.Ju ngã xuống...

....reng..reng..reng...

- Alo?
- Alo,anh àh,em về Anh!
- Hay đấy.Anh biết em sẽ về cùng anh mà.Anh chuẩn bị sẵn rồi.Tối nay mình đi!
- Oki!Bye anh!Tối gặp!
- Oki,bye,tối gặp!

Hân đặt dt qua 1 bên và ngồi nhìn mình trong gương.Trên cổ của Hân đang chảy máu rất nhiều nhưng Hân lại ko có cảm giác đau đớn.Hân lấy tay quệt vết máu và liếm.Cặp mắt đỏ ngầu ko còn chút tình cảm.Mái tóc màu đen của Hân cũng biến mất...Hân..1..lần..nữa...lại...thay...đôi??i....

- Ko..ko..đừng...đừng...Ko..đừng..bỏ..Ju ..1..mình...Hân..Hân..Hân..n...!

Ju gọi tên Hân trong cơn mê và liền ngồi bật dậy,hơi thở dồn dập như vừa mới mơ thấy 1 cơn ác mộng.Nhìn quanh căn phòng,Ju nhớ lại những gì vừa xảy ra liền bước xuống giường định đi tìm Hân thì món quà của Hân tặng Ju rơi xuống.Ju vội nhặt lên mở ra xem thì đó là 1 sợi dây chuyền hình trái tim.Bên trong là cây lá bốn cánh tượng trưng cho sự may mắn.

Ko nghĩ ngợi gì nhiều,Ju đi xuống lầu liền thì gặp bà giúp việc và ba mẹ đang ngồi dưới nhà.Vừa thấy Ju đi xuống,cả 3 người đều ngạc nhiên mở tròn mắt ko thể tin được.Mẹ Ju xúc động khi nhìn thấy con gái của bà đang đứng trước mặt mình liền khóc ôm Ju vào lòng.Lúc này Ju mới nhận ra mình có cái bóng,nhận ra ba và mẹ,cả người giúp việc đều thấy mình...Ju hơi bàng hoàng...miệng lắp bắp:

- B..a..ba..mẹ..thấy..được..con..sao...?

- Con nói gì vậy?Con có biết là con làm cho ba mẹ lo lắng lắm ko?Con bị tai nạn phải nhập viện.Các bác sĩ đều đã cố sức cứu con nhưng con lại rơi vào tình trạng thực vật ko bao giờ tỉnh lại.Cứ nghĩ chúng ta đã mất con rồi con có biết ko?-mẹ của Ju vừa nói vừa sờ gương mặt của Ju như sợ mình đang ảo giác.Còn ba của Ju thì nói:

- Ba mẹ định đưa con ra nước ngoài để điều trị nhưng con đã tỉnh lại rồi.Đây đúng là 1 kì tích.Ba phải báo cho thằng Huy biết để nó qua đây với con.

- Đúng đó,ông mau gọi cho thằng Huy qua đây đi.Chắc nó mừng lắm.Còn con thì mới tỉnh lại,con đừng đi đâu hết.Lên phòng nằm nghỉ đi,mẹ nấu canh bổ cho con uống nha?

- Ko,con..con..có..việc..gấp.Con phải đi ngay bây giờ!

Ju vụt ra khỏi vòng tay của mẹ và chạy thẳng ra khỏi nhà.Ba mẹ của Ju đều hoảng lên đuổi theo nhưng họ đều già rồi,làm sao đuổi kịp?Thế là họ liền gọi cho Huy.

- Huy đó hả?
- Dạ,là con!Sao vậy bác?
- Con Như..con Như nó tỉnh lại rồi!
- Sao?Thật ko bác?Con..con qua liền.
- Con mau đến đây ngay đi,con Như vừa tỉnh dậy đã chạy đi 1 mạch.2 bác ko thể đuổi kịp nó.
- Dạ,con đến ngay!

Huy cúp máy và chạy ngay ra khỏi nhà,phóng xe đến chỗ Ju.Còn Ju thì chạy 1 mạch đến khu chung cư tìm Hân.Leo 1 hơi lên 9 tầng,Ju mệt mỏi và vấp té ngã ở đầu gối nhưng vẫn ko dám ngừng lại mà tiếp tục chạy lên...Đến trước nhà của Hân,Ju thở hổn hển,cánh tay run run cầm nắm cửa mở ra....

Cánh cửa từ từ mở ra nhưng trong nhà hoàn toàn yên ắng.Ju bước vào chậm chậm từng bước nhìn xung quanh.Mọi thứ vẫn bình thường,như cũ,ko có gì xê dịch hay mất 1 cái gì.Vẫn chiếc ghế dài sofa đặt 1 góc gần cửa sổ,cái tivi nhỏ gọn,cái bàn nhỏ để những tờ báo,...cái bếp nhỏ ở bên trong,..và..cái phòng ngủ...tất cả vẫn còn nằm im đó nhưng lại ko có Hân.Nước mắt lăn dài xuống trên gương mặt sợ sệt của Ju.Ju bỗng

cảm thấy sợ...thấy lạnh lạnh trong người và chợt 1 bàn tay đặt lên vai của Ju khiến Ju giật mình quay lại nghĩ là Hân thì đó lại là bà lão lúc ở thư viện.Ju lùi lại phía sau nói:

- Sao bà lại ở đây?
- Đừng sợ!Ta ko làm hại người đâu.Ta chỉ đến chúc mừng thôi!
- Chúc mừng?
- Chúc mừng vì người đã thoát khỏi cửa tử.Nhờ nó,người đã sống lại.Người thật may mắn!
- Bà nói Hân?Chính Hân đã giúp tôi sao?
- Đúng vậy.Nó giúp người trái lại đạo luật của tự nhiên.
- Thế Hân đâu?Hân đâu rồi?
- Nó đã đi rồi.Đi theo con đường số mệnh của nó...Nó phải trả giá và hoàn lại thứ của Ei.
-!-Ju im lặng suy nghĩ thì nhìn lại,bà lão đã biến mất.Ju liền chạy xuống tìm quanh thì trên bầu trời đêm,1 chiếc máy bay bay ngang qua.Tiếng máy bay lướt nhanh qua trên bầu trời đêm khiến Ju ngược lên nhìn và khi nó đã bay khuất rồi thì Huy xuất hiện.Nhìn thấy Ju đang đứng ngơ ngác giữa đường nhìn lên trời,Huy vội chạy đến ôm Ju vào lòng nói:
- Ju...cuối cùng Ju cũng đã trở lại rồi?Hay quá!
-!-Ju ko nói gì đẩy Huy ra.Huy nhìn Ju ko hiểu nói
- Ju sao vậy?Ju có nhận ra Huy ko?Sao Ju lại ko ở nhà mà chạy đến đây?

Ánh mắt thờ thẩn của Ju ngược nhìn Huy rồi chợt nhắm lại.Ju ngã xuống ngất xỉu khiến cho Huy hoảng hốt vội đưa Ju về nhà.Ngồi trong xe,Huy nắm chặt tay Ju và ko ngừng gọi:

- Ju ơi..sao vậy?Đừng làm Huy sợ Ju ơi...đừng khiến Huy phải đau thêm 1 lần nữa...!
- Name: Như-18t (Judy)

- Tiểu sử:Như là con của 1 nhà doanh nhân giàu có.Tên gọi thân mật của Như là Judy mà lúc đầu ko nói sớm để giờ mới nói luôn >.< ở=" " đây=" " có=" " sự=" " trùng=" " hợp=" " là=" " khi=" " hân=" " đặt=" " tên=" " cho=" " như=" " lại=" " đúng=" " ngay=" " cái=" " tên=" " gọi=" " thân=" " mật=" " của=" " như=" " luôn.[nguyên=" " do=" " cũng=" " hơi=" " bị=" " đơn=" " giản.lúc=" " suy=" " nghĩ=" " tên=" " thì=" " hân=" " nhìn=" " lên=" " tờ=" " lịch=" " thấy=" " chữ=" " july=" " và=" " thế=" " là=" " sửa=" " lại=" " thành=" " judy=" "]=" " bạn=" " đang=" " doc=" " truyen=" " tại=" " website=" ">

15. Chương 15

.....Tại Luân Đôn nước Anh.Hân cùng người anh trai vừa đáp máy bay đến thì đã có sẵn 3 chiếc xe hơi màu đen đến hộ tống về.Ngồi trong xe,người anh của Hân nhìn mặt nói:

- Thật là bó tay với em.Em ăn mặc chẳng khác nào 1 thằng con trai.Lại còn cái kiểu tóc màu trắng như thế nữa chứ?Ba em mà biết chắc ông sẽ ko bỏ qua đâu.
- Kệ!
- >"< lẽ=" " ra=" " em=" " phải=" " thay=" " 1=" " cái=" " váy=" " hay=" " mặc=" " cái=" " gì=" " nữ=" " tính=" " 1=" " chút.bất=" " quá=" " phải=" " đi=" " kéo=" " tóc,nhuôm=" " màu=" " đen=" " lại=" " đang=" ">
- Em ko thích.Em quen thế này rồi.Son phấn nước hoa ko thích hợp với em!
- Anh biết mà!Nhưng ba em sẽ ko thích đứa con gái duy nhất của mình thế này đâu.

-!-Hân ko thêm nói nữa,im lặng nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh đường phố.Biết rằng có cố nói cũng như ko nên người anh của Hân cũng ko nói nữa.

3 chiếc xe bông ngừng lại trước 1 ngôi biệt thự uy nga,trắng lẹ.Trước cổng là 1 cánh cửa màu đen có những thanh chắn và nắm cửa là hình đầu 1 con sư tử.Đi vào bên trong là cả 1 khu vườn rộng lớn trồng đầy hoa và chính giữa là 1 bồn nước hình thiên sứ tuyệt đẹp.Cánh cửa lớn trong biệt thự mở rộng ra,thảm đỏ lót bên ngoài bậc cầu thang,2 hàng người làm cúi xuống đồng thanh:

- Chào cô chủ đã trở về nhà!

E hèm,xí nha,ở đây nước Anh rồi,mọi người nói tiếng Anh hết nha.Hân thì ko tề đến nói chỉ biết tiếng mẹ đẻ [tiếng Việt] mà quên tiếng cha đẻ đâu[tiếng Anh]Hi,min nói vậy để pà kon tự hiểu,đừng bắt min viết tiếng Anh,min >"< đờ=" ko=">

Hân bước vào trong sự chào đón uy nghiêm và 1 người trong hàng bước ra cúi chào Hân rồi nói:

- Thưa cô chủ,tôi xin tự giới thiệu tôi là Wall-quản gia.

- Chào ông!

- Ông chủ dặn cô chủ vừa về nên mệt và cần nghỉ ngơi nên chúng tôi đã pha sẵn nước nóng và chuẩn bị thức ăn.Mời cô chủ đi tắm rồi dùng bữa.Tối nay ông chủ sẽ về!

- Ừm!

- Àh,Hân nè,anh phải về nhà của anh 1 tí.Tối anh đến nhé!- người anh của Hân chen vào

- Dạ,bye anh!

- Bye!

Thế là Hân đi theo người quản gia đi lên lầu.Trên lầu của ngôi biệt thự cũng hoành tráng như bên ngoài của nó.Chỉ là hành lang thôi cũng trải thảm đỏ.Còn phòng thì cái nào cũng to gấp mấy lần căn phòng nhỏ trong chung cư của Hân ở.Hân bước đi cùng ông quản gia cho đến khi ngang qua 1 căn phòng kia,Hân bỗng nghe có tiếng người bên trong.Đó là giọng của 1 cô gái...

- 1 trái tim ngây thơ là 1 vật dễ vỡ.....chỉ 1 lời thề nguyên gian dối có thể làm tan nát nó...

BULVER LYTTON

Lập tức,câu nói đó khiến Hân tò mò phải dừng bước lại mở cửa căn phòng đó để xem người vừa nói là ai.Người quản gia ko ngăn cản Hân lại mà chỉ đứng bên ngoài chờ.Hân bước vào căn phòng và cái đặt vào mắt của Hân đầu tiên chính là những cuốn sách đang được chất đầy trên kệ.Nhìn như 1 thư viện thu nhỏ nhưng rồi Hân bỗng đứng lặng khi nhìn thấy người con gái vừa đọc lên câu đó....Mái tóc đổi màu trong ánh nắng đang chiếu qua tấm kính to có thể nhìn ra khu vườn bên ngoài.Gương mặt thanh tú cùng cặp mắt long lanh màu pha lê đen...1 thiên thần màu trắng chẳng...?

- Name: Ei (19t)

- Tiểu sử: Ei chính là người đã trao cho Hân sức mạnh kì lạ lúc cả 2 tình cờ gặp nhau trong bệnh viện lúc Hân 10t.Sau khi chạy trốn và bị bắt lại,Ei vẫn ko từ bỏ hi vọng trốn thoát khỏi tổ chức bí mật muốn dùng Ei làm vật thí nghiệm.Biết được thân thể của Hân,Ei tìm cách đến đây và được ba Hân nhận làm con nuôi sau khi Hân theo ngoại về Vn.Ei là 1 cô gái bí ẩn.Ko ai đoán được Ei nghĩ gì.Giữa Ei và Hân có 1 sợi dây vô hình ko thể đứt được....

- Đặc điểm nhận dạng:thích đọc sách và trầm tư 1 mình.Chỉ nở nụ cười với Hân,còn đối với những người chung quanh thì rất ít nói.

...Hân nhìn Ei ko nói gì vì trong lòng Hân đang có 1 cảm giác kì lạ trôi dạt.Có cái gì đó khiến cho Hân thấy Ei rất quen nhưng cũng vừa xa lạ. Nhìn thấy Hân,Ei đóng cuốn sách đang cầm trên tay của mình lại và mỉm cười nói:

- Cuối cùng Hân cũng đã về đây với Ei.

Hân giật mình khi người con gái kia lại biết tên của mình. Hơi lúng túng nhưng Hân vẫn mở miệng ra nói:

- Sao lại biết tên tôi?

- Hì, sức mạnh của Hân là của Ei, Hân còn đứng ở đây được cũng là nhờ Ei thì làm sao mà Ei ko biết tên Hân được?

- Ei? Cô là Ei?

-

- Thưa cô chủ, có lẽ ta nên làm theo kế hoạch ban đầu. Tôi ko được phép cho cô chủ đứng nói chuyện với cô Ei lâu quá!- người quản gia nói xen vào từ bên ngoài.

Ei lại nở nụ cười nhìn Hân nói:

- Đi đi, thời gian của chúng ta còn dài... sẽ còn rất dài Hân àh!

Hân ko hiểu ẩn ý của câu nói đó của Ei nên đành bước ra theo ông quản gia nhưng Hân vẫn ko quên xoay lại nhìn Ei 1 cái. Thế là sau khi tắm xong, Hân được dẫn đến phòng ăn và ngồi ăn. Món tây thật khó nuốt, Hân hầu như ko thể ăn nổi, nhìn những món ăn bổ dưỡng bày ra đầy bàn, Hân ko nghĩ là mình ăn hết. Thấy gương mặt hơi ngán của Hân, ông quản gia liền xoay qua hỏi:

- Gọi đầu bếp chuẩn bị món ăn cho cô chủ ra đây!

- Dạ!

Người đầu bếp bước ra cúi mặt chào Hân và ông quản gia. Hân ko hiểu sao ông Wall lại gọi người ta ra nên chỉ im lặng ngồi nhìn. Ông Wall gắt:

- Cậu làm việc ở đây bao lâu rồi?

- Dạ... khoảng 7 năm!

- Điều gì khiến cậu có thể làm đầu bếp trong nhà này trong suốt thời gian đó?

- Là do nấu những món ăn hợp khẩu vị và bảo đảm ngon miệng.

- Cô chủ vừa từ đâu về?

- Dạ.. Vn!

- Nấu những món này cho 1 người đã sống ở Vn khá lâu sao?

- A... xin... xin... lỗi... xin... lỗi... cô.. chủ...!- người đầu bếp vội cúi đầu xin lỗi

Hân định mở miệng nói ko sao thì ông Wall đã lên tiếng:

- Cậu bị sa thải. Từ nay khỏi làm việc nữa!

- Kìa, ông Wall, sao lại sắt thép thế? Cậu ta mới phạm lần đầu mà!- Hân lên tiếng giúp người đầu bếp

- Thưa cô chủ, cậu ấy....

- Ko sao! Anh vào làm món ộp la cho tôi là được rồi!

- Vâng, tôi sẽ vào làm ngay!

Người đầu bếp vui vẻ cúi đầu cảm ơn Hân rồi đi vội vào bếp. Ông Wall chỉ còn biết nhìn Hân lắc đầu. Vậy là bữa ăn cũng xong. Hân đứng dậy đi ra vườn tản bộ thì lại gặp Ei. Ei đang đùa giỡn với con mèo lông xù màu trắng đáng yêu của mình. Vừa thấy Hân, con mèo liền nhảy vào lòng của Ei vì sợ người lạ. Ei vuốt ve nó rồi nói:

- Ăn xong rồi àh?

- Ừm...!

- Chắc Hân đang thắc mắc sao Ei lại sống ở đây? Lúc nhỏ Ei đã cho Hân uống cái gì? Và Ei là ai?

-!-Hân ko nói gì nhìn Ei chăm chăm

Ei lại cười nói:

- Ei đã cho Hân uống máu đấy.Đó là máu của chính Ei.Vì uống máu của Ei nên Hân mới có những khả năng đặc biệt.Nhưng vì dòng máu ko đồng nhất,Hân chỉ là 1 người lạ cho nên Hân cũng chỉ có được 1 số khả năng của Ei thôi.

- Vậy...theo lời bà lão thì Ei sẽ lấy lại...?

- Ừm.Ei phải lấy lại nhưng ko ngờ Hân lại gây rắc rối cho Ei.

- ???

- Hân đã làm trái đạo luật của tự nhiên giúp cho Judy sống lại.Đó ko phải là cải tử hoàn sinh mà chỉ đơn thuần là sự trao đổi công bằng.Hân chết,Judy sẽ sống lại.

- Nếu vậy sao.....

- Sao Hân ko chết chứ gì?

- Ừm....

- Hi...vì máu của Hân đã hòa với máu của Ei nên Hân vẫn còn sống.Chỉ cần Ei lấy lại thì Hân sẽ ko còn khả năng đặc biệt và Hân sẽ có 1 giấc ngủ vĩnh hằng.

- Ei..chờ Hân qua đây mới lấy lại?

- Ko!Ei đang đắn đo 1 chút.

- Sao lại đắn đo?

- Ừm...nói thế nào nhỉ?Nếu lúc nhỏ ko tình cờ gặp Hân,Ei đã chẳng biết phải trao sức mạnh cho ai?Có thể nói Hân là ân nhân giúp Ei giữ 1 phần sức mạnh đó nên Ei ko muốn lấy lại mà Hân ko còn mạng sống.Nhưng nếu ko lấy lại thì.....

- Thì sao?

- Hi..hi...vẫn chưa đến lúc phải nói ra.

-!

- Ah,ba của Hân về rồi kìa.

Ei bỗng chỉ ngón tay về 1 trong những chiếc xe hơi đang chạy vào ngang qua khu vườn.Hân nhìn theo ngón tay của Ei rồi cả 2 cùng nhau bước vào nhà.Vẫn là nghi thức chào đón uy nghiêm,1 người đàn ông bước vào với vẻ mặt nghiêm nghị,mái tóc đã có 2 màu nhưng sắc mặt vẫn còn rất khỏe.Ông bước vào nhà và điều đầu tiên ông làm là nhìn lướt qua tất cả những người có mặt và ngừng lại ở chỗ Hân đang đứng...

....Hân ko chút rụt rè nhìn thẳng vào người ba uy nghiêm của mình...2 cha con gặp lại nhau sau 8 năm xa cách và giờ đây Hân đứng trước mặt ông với hình dáng như 1 thằng con trai.Nên nói gì đây?Ko biết nữa....cả 2 chỉ nhìn nhau thế 1 lúc lâu rồi ông nói:

- Nhìn con thay đổi quá nhưng ánh mắt nhìn ba ko thay đổi!

- Thế sao?

- Cha con mình có nhiều việc cần phải nói với nhau lắm đây.Con theo ba vào đây!

Ba của Hân bước đi và Hân đi theo phía sau.Mọi người làm đều im lặng trở về việc của mình,ko ai dám bàn tán xôn xao.Hân bước vào phòng cùng ba.Đây là lần đầu tiên Hân được phép bước vào.Vì trước kia dù vẫn còn ở bên ba nhưng ông ko bao giờ cho Hân vào phòng mình.Hân ngạc nhiên khi thấy căn phòng của ba ko như Hân thường hay tưởng tượng lúc nhỏ.Ko đáng sợ như gương mặt lạnh băng của ông,ko cầu kì như ngôi biệt thự ông đã mua,ko sa hoa như những chiếc xe hơi ông đi,và ko lạnh lẽo như khí trời ở Luân Đôn-thành phố sương mù.Hân nghĩ chính là do bức tranh chân dung kia. Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

16. Chương 16

Đúng,đó là bức tranh chân dung của mẹ đang ngồi cười rất hạnh phúc.Có lẽ nhờ nó mà căn phòng của ba đã ko quá lạnh lẽo,nó vẫn còn 1 chút hơi ấm.Đây cũng là lần đầu tiên Hân nhìn thấy mẹ.Hiền từ quá,con mắt của mẹ thật sáng.Phải chăng người mẹ nào cũng trông như thế?Hân đưa tay lên sờ nhẹ vào bức tranh trong khi ba của Hân ngồi vào bàn làm việc của ông và 1 người đem trà đặt nhẹ lên bàn rồi đi ra.Cánh cửa phòng đóng lại.Căn phòng bây giờ chỉ còn lại 2 cha con.Ba Hân bắt đầu vào vấn đề chính.

- Nếu con là con trai thật thì tốt đấy!
- Vậy àh?-Hân vừa nói vừa đi lại ngồi vào bàn đối mặt với ba
- Ba ko vòng vo.Ông nội sắp mất rồi nên các con cháu trong dòng tộc đều phải trở về bên cạnh ông.
- Ông nội?-Hân ngạc nhiên lặp lại vì từ lúc sinh ra đến giờ,Hân chưa bao giờ nghe ba nhắc đến việc mình có 1 người ông.Ba Hân ko có thái độ gì với sự ngạc nhiên của Hân mà vẫn bình thản nói tiếp
- Trong đám con cháu,ông chưa gặp con lần nào và cũng chưa hề biết đến sự có mặt của con vì chuyện ba cưới mẹ con lúc xưa đã bị ông phản đối kịch liệt.
- Sao ông lại phản đối?
- Vì mẹ con chỉ là 1 người Châu Á bình thường.
- Chỉ vì thế sao?Bây giờ là thời đại gì rồi mà còn phân biệt như thế?
- Cuộc đời này là thế!
-!-Hân im lặng ko nói nhìn ba vì sự thật đúng là vẫn còn nhiều điều trái ngang mà chính Hân đang trải qua.
- Có lẽ vì sự cố chấp của mình nên các con cháu của ông ko đứa nào là con trai cả.
-
- Ba muốn con cứ thế này đến thăm ông nội.Chắc chắc ông sẽ nghĩ con là con trai.
- Nhưng như thế để làm gì?Sao con phải để ông nghĩ con là 1 đứa con trai?
- Vì tài sản ông để lại chỉ dành cho cháu trai.-Ba Hân nói từng chữ chậm rãi để Hân nghe rõ rồi bật quẹt lên hút 1 điếu thuốc thông thả.
- Thì ra ba gọi con về đây chỉ vì thế?
- Con chỉ có 2 điều để lựa chọn.1: là làm theo những gì ba đã nói.2: ba sẽ buộc phải gả con cho 1 tên nào đó.
- “Rầm” Hân đập mạnh xuống bàn đứng dậy nói:
- Ông uy hiếp tôi àh?
- Ba ko uy hiếp con.Đó là 2 lựa chọn tốt cho con.Hãy suy nghĩ đi nhé.
-!
- Àh,ngày mai con sẽ đến trường học cùng Ei.Dù thế nào cũng phải học tiếp cho xong chứ nhỉ?
- Hân ko nói gì bỏ đi ra ngoài.Vừa bước ra cửa,Hân lại gặp Ei.Thấy gương mặt đang muốn đánh người của Hân,Ei cười nhẹ nói:
- Hân có muốn xả cơn giận 1 chút ko?Ei có cách giúp Hân.
-?!

- Đi theo Ei nào!

Ko nghĩ gì nhiều,Hân theo Ei về phòng.....Đóng cửa phòng lại,Ei ngồi lên giường nói:

- Hân có biết dịch chuyển tức thời ko?

- Dịch chuyển tức thời?

- Đúng,Ei và Hân đi xem người yêu của Hân hiện giờ thế nào rồi chịu ko?

- Judy?

- Phải,Judy...chính...là...người con gái đó...!Ko phải Hân đang nghĩ về người đó àh?

Hân giật bắn người khi Ei nói thế.Dường như Ei có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.Ko chỉ vậy,Ei còn đang muốn cùng Hân dịch chuyển tức thời.Chẳng lẽ...chẳng lẽ Ei có thể đưa cả 2 đến Vn ngay lập tức.....?

....Hân nhìn Ei ngập ngừng 1 lúc rồi định bỏ ra khỏi phòng thì Ei liền nói:

- Sao vậy?Ko muốn àh?

- Ko!

- Thế thì tiếc thật!

- Hân về phòng đây.Bye!

Hân chào Ei rồi bước vội ra khỏi phòng.Đợi khi Hân đi ra rồi thì Ei bỗng mỉm cười 1 cách khó hiểu,miệng lẩm bẩm:

- Thật thú vị...!

....Tại Vn,tpHcm.

- Như ời,con xong chưa?Mau đi,thằng Huy đến đón đi học kìa!-Mẹ của Ju hỏi

- Xong rồi.Con xong rồi! >"< mẹ=" làm=" gì=" mà=" hỏi=" con=" dữ=" ">

- Con gái gì mà lằng lắt quá,để thằng Huy nó đợi tội nghiệp chứ sao?

- Hi,ko sao đâu bác gái.Con đợi 1 chút thôi mà!-Huy cười hiền đở cho Ju

- Con đừng có chiều nó như vậy,sau này nó làm tới thì con khổ đó.

- Ờ,mẹ bán đứng con gái hả?-Ju lè lưỡi nói

- Hi..hi...thôi,mình đi nhanh kẻo trễ đó Ju!Thưa bác gái con đi.

- Ủa,2 đứa đi học zui nhé!

- Thưa mẹ con đi.

Ju và Huy bước ra xe đi đến trường.Hôm nay là ngày đầu tiên Ju đi học ở trường Đh QG.Ngồi trong xe,Huy ân cần nói với Ju:

- Tụi mình học chung lớp nên khi vào lớp có gì Ju cứ nói với Huy.Bài vở từ đầu năm đến giờ thì chỉ có 1 chút nên lát về Huy sẽ chép phụ Ju nha!

- Ừm,cám ơn Huy!

- Sao lại cảm ơn khách sao vậy?Ju trở về với Huy là Huy vui mừng lắm rồi.Hi !

- Huy nè!

- Sao?

- Ừm...đừng gọi Như = cái tên thân mật đó nữa.Cứ gọi là Như thôi.Đừng gọi Ju được ko?

- Sao vậy?Từ đó đến giờ khi chỉ có 2 đứa mình đều gọi thế sao bây giờ...?

-!-Ju im lặng cúi mặt xuống ko trả lời.Thấy vậy,Huy nói
 - Được rồi.Gọi Như được chưa?Như đừng làm mặt đó Huy buồn đó!
 - Hì,cám ơn Huy!
 - Lại cảm ơn nữa!Như lạ thật đấy,từ khi tỉnh lại Huy thấy Như hay khách sáo với Huy như với 1 người bạn ấy.Như có sao ko?
 - Ko..ko..sao!Hì...chắc tại nằm ngủ lộn quá nên giờ tỉnh lại thấy cái gì cũng lạ lạ.
 - Vậy Huy cũng lạ luôn àh?
 - Hì..chắc zậy!
 - >.
 - đùa thôi mà,với ai chứ với Huy thì Như ko lạ đâu!
 - Hì
- Thế rồi chiếc xe dừng lại trước cổng trường.Huy mở cửa xe bước ra rồi đưa tay mời Ju bước xuống.Cả 2 đi bên nhau vào trường khiến ọi người ai cũng trở mắt nhìn.Bọn con gái thì khóc thầm vì hot boy đang đi bên cạnh 1 cô gái khác.Còn bọn con trai thì ngất ngây khi thấy Ju và mọi lời đồn bàn tán dành cho cả 2 bắt đầu.
- Đang đi cùng Huy vào lớp học thì Ju đụng mặt Thy.Hiểu lầm do Thy gây ra giữa Ju và Hân vẫn chưa được giải quyết nên đương nhiên Ju ko có chút thiện cảm với Thy.Nhưng Huy vừa thấy Thy đã mở miệng chào:
- Chào Thy!
 - Chào!Đây là...?-Thy nói lững nửa câu nhìn Ju
 - Như đó,Thy nhớ ko?
 - Như?- Thy lặp lại trong thắc mắc
 - ??Nhớ ko là sao hả Huy?-Ju cũng thắc mắc nhìn Huy
 - Cả 2 ko nhớ nhau sao?Lúc học mẫu giáo tụi mình chơi chung cho đến hết lớp 6 thì Thy chuyển trường nên 3 đứa tụi mình ko gặp nhau nữa.Tình cờ sao nhà Thy và Huy lại có giao tình nên Huy ko mất liên lạc với Thy.
 - Àh,nhớ rồi.Như đó hả?Wow,bây giờ nhìn Như dễ thương hơn lúc nhỏ nhiều nhĩ?-Thy vui vẻ nói
 - Ờ,cám ơn.Nhìn Thy cũng đâu khác gì hoa khôi.
 - Hì hì...!
 - Ý,gần vào học rồi,tí nữa ra chơi 3 đứa mình cùng ăn trưa nha!
 - Oki!-Thy nói
 - Sao cũng được!-Ju nói mắt lơ qua chỗ khác
 - Vậy ra chơi gặp ở căn tin.Bye Thy!
 - Bye!
 - Bye!-Ju nói rồi cùng Huy trở về lớp.Khi Huy và Ju bước đi rồi thì gương mặt tươi cười của Thy bỗng biến mất.Thy nhìn theo Ju,miệng lẩm bẩm:
 - Đồ đáng ghét!
-Ju theo Huy vào lớp.Vừa thấy người mới,đám con trai liền bỏ mọi thứ chúng đang làm, liền kéo Huy ngồi xuống bàn tra khảo:
- Ê mải ở đâu mà xuất hiện 1 thiên thần dễ thương dữ vậy?Mải có quan hệ gì ko đó?

- Tụi bây lại nữa rồi.Người này thì ko đụng vào được đâu?
 - Sao lại ko?Định giữ làm của riêng hả mài?
 - Thì là của tao mà.Bồ tao đó
 - Ếc,thôi giải tán tụi bây.Bồ nó thì khỏi ngó nữa!
 - Hi..hi...!
- Cả bọn giải tán ko bao vây ép cung Huy nữa nhưng đám con gái thì chưa giải tán.
- Bồ mới vào lớp này hả?
 - Ừm!
 - Ấy chà,nhìn bồ dễ thương ghê ha!Bồ với Huy quan hệ thế nào mà đi cùng nhau vào đây thế?
 - Àh...Huy..Huy..là...

Bỗng tiếng chuông vào học vang lên.Tất cả vội về chỗ ngồi và Ju ko phải cố gắng nói hết câu nữa.Vì vào học trễ so với mọi người nên Ju phải ngồi ở bàn cuối 1 mình và Huy thì ngồi tuốt ở trên.Nếu là trước kia thì Ju đã xin đổi chỗ để ngồi kế Huy ngay nhưng bây giờ Ju lại thích ngồi ở chỗ này 1 mình.Ngồi nghe thầy giáo điểm danh sơ lượt rồi vào bài mới mà Ju lại chẳng thể nào tập trung được.Đôi mắt cứ nhìn ra ngoài cửa sổ mong đợi 1 cái gì đó. Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

17. Chương 17

Ju đang nhớ về Hân.Nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra với mình như 1 giấc mơ.Ju ko hiểu và cũng ko biết giải thích thế nào cảm xúc hiện giờ của mình.Tính ra thì Ju và Hân quen nhau chưa đến 1 tuần thế mà thời gian đó sao lại như đã quen nhau rất lâu.Ju cảm thấy bản thân mình thật lạ.Minh là 1 đứa con gái bình thường,có ba mẹ cưng chiều,có 1 người bạn trai lý tưởng như Huy thế nhưng từ khi gặp sự cố và biến thành ma rồi gặp Hân thì mọi thứ đều thay đổi.Ju thích 1 đứa cùng phái với mình,lại còn hôn nhau nữa.Cả 2 chỉ trải qua 1 thời gian ngắn bên nhau nhưng sao những kỉ niệm đó lại sâu đậm như vậy?Ju cảm thấy có lỗi với Huy vì ở bên cạnh Huy mà lúc nào cũng nhớ đến Hân.Gương mặt luôn cười thật hiền của Huy chỉ khiến Ju nhớ đến cái mặt lạnh lùng của Hân.Nụ cười của Huy chỉ làm Ju nghĩ đến nét mặt tức giận của Hân.Tiếng gọi đầy trìu mến của Huy khi gọi Ju lại khiến Ju nhớ đến Hân khi bị mình chọc tức thì gọi Ju là con mắt này,con mắt nọ.Tại sao trong đầu của Ju lại chỉ có Hân?Đó mới thực sự là người Ju yêu sao hay vì Ju đang biết ơn Hân đã cứu mình sống lại?Ngước nhìn áng mây trắng đang bay qua,Ju thì thầm 1 mình:

- Hân ơi,giờ này Hân đang làm gì?Hân có nhớ đến Ju như Ju đang nhớ Hân ko?

Trong khi Ju cứ thả hồn theo mây nhớ đến Hân thì Thy lại đang lập 1 kế hoạch dành cho Ju.1 kế hoạch trả thù đầy nham hiểm chỉ vì Ju đã giành mất Huy khỏi tay Thy lúc xưa.[Đúng là....đừng nên gây thù với con gái và nhất là những đứa giàu vì nó ko biết xài tiền vào đâu?]

....Lúc này ở bên kia đại dương xa xôi,Hân đang chuẩn bị đi ngủ[vì trái giờ mà]Nằm 1 mình trong căn phòng lớn,Hân gác tay lên trán suy nghĩ nhưng chẳng nghĩ được gì.Mọi thứ thật lộn xộn.Hân chỉ ước gì có Ju ở đây để nói chuyện thế nhưng lúc này có cơ hội gặp lại Ju thì Hân lại ko dám.Hân sợ phải nhìn thấy cảnh Ju đang vui vẻ,tay trong tay với Huy.Hân tự hỏi:

- Ko biết giờ này ở Vn là mấy giờ nhỉ?Ju đang làm gì?Có còn nhớ đến Hân ko hay đã quên Hân rồi?

Đang suy nghĩ thì phòng của Hân bỗng tắt hết đèn.Giật mình và nghĩ do cúp điện chẳng nên Hân định mò ra ngoài gọi người mượn nến thì 1 gương mặt trắng bệch của 1 người phụ nữ với 1 vết máu ngay miệng,con mắt đỏ ngầu nhìn Hân.

Theo phản xạ,Hân cũng sợ và la lên 1 tiếng nhưng trong nhà lại ko ai nghe thấy tiếng của Hân.Ko ai đến phòng Hân xem chuyện gì xảy ra hết.Hân quờ quạng trong bóng tối cố gắng tránh xa người phụ nữ kia thì người phụ nữ kia càng tiến đến gần Hân hơn.Hân bị dồn vào chân tường,căn phòng yên ắng đến ko 1 tiếng động mà chỉ có tiếng thở dồn dập cùng tiếng tim đập thình thịch của Hân.Người phụ nữ đưa bàn tay móng nhọn của mình lên từ từ sờ lên cổ của Hân.Miệng nở 1 nụ cười với Hân.Hân cảm nhận được bàn tay ghê gớm đó đang từ từ bóp chặt vào cổ mình đến nghẹn thở....

Cùng lúc đó,Ju bỗng cảm thấy lạnh người,tim đập liên tục nhanh đến khó thở.Ju chẳng biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy?Trong tíc tắc trong đầu Ju hiện ra hình ảnh Hân đang bị 1 con ma bóp cổ.Nhìn thấy Hân đang gặp nguy hiểm.Ju la lên:

- HÂN.....N...N...N....K...O....O....!

rồi ngất xỉu.Mọi người trong lớp nhất là Huy hoảng hốt chạy đến bàn Ju đưa Ju đến phòng y tế.Khoảng khắc đó,ko chỉ có Ju mà chính Hân cũng vừa thấy được Ju ngất đi.Lo lắng cho Ju còn hơn cho chính mình đang nguy hiểm,Hân rít lên qua khe răng:

- TR...Á...N...H....XA...TAO....R...A...A....!

Con ma liền bị 1 ngọn lửa màu xanh đốt cháy.Nóng quá,nó buộc phải buông Hân ra và kêu la thảm thiết cho đến khi nó biến mất,chỉ còn 1 vệt đen trên nền nhà.Đèn trong phòng Hân bỗng sáng lên lại và Hân quì xuống cố gắng thở.Lấy lại bình tĩnh,Hân bò đến vệt đen định lấy ngón tay quệt thử thì 1 cơn gió kì lạ thổi vào phòng của Hân cuốn những hạt cát màu đen trên nền nhà bay đi mất.Hân ko hiểu rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra nhưng nỗi lo sợ trong Hân bắt đầu hình thành.Hân bắt đầu cảm thấy sợ nếu hôm nay là mình thì hôm sau lẽ là Ju thì tính sao?

Trong khi Hân đang bận suy nghĩ lo sợ cho Ju thì ở 1 căn phòng cách phòng Hân ko xa,1 người đang mỉm cười soi gương.Nhưng điều kì lạ là hình ảnh phản chiếu trong gương ko phải là gương mặt củ

a người đó mà là cảnh trong phòng của Hân.Người này đang theo dõi Hân từ nãy giờ và con ma kia chính là do người này đem đến cho Hân.Nhìn Hân đang lo lắng,người này sờ nhẹ tay lên tấm gương nói:

- Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu nhưng vừa nãy cậu đã làm rất ấn tượng đấy Hân àh!

Người đang nói đó ko ai khác chính là Ei!!

....Sáng hôm sau.

- Cốc...!Cốc....!

- Ừm...m...ư...m....!-Hân tỉnh dậy dụi mắt ko biết chuyện gì

- Thưa cậu chủ,ông chủ có 1 món quà dành cho cậu.Mời cậu thức dậy rửa mặt rồi ăn sáng chuẩn bị đến trường ăh!

- Cậu chủ?-Hân giật mình khi nghe người làm gọi mình như thế liền ngồi dậy vào phòng tắm rửa mặt rồi mở cửa phòng ra.Thấy Hân bước ra,người làm cúi xuống chào.Hân nhìn 1 lúc rồi nói:

- Sao chị lại gọi em là cậu chủ?

- Thưa,lúc sáng ông chủ nói từ nay ko được gọi là cô chủ nữa mà phải đổi lại thành cậu chủ.

- Ông định làm gì nữa đây?Tôi phải đi gặp ông.

- Thưa cậu,ông chủ đã đi làm từ sớm rồi ăh.Ông chủ có để lại cho cậu 1 món quà để cậu đi lại cho tiện ăh!

- Quà ăh?

- Dạ,nó đây ăh!-cô người làm đưa ra 1 cái hộp nhỏ trông như dùng để đựng nhẫn.Hân cầm chiếc hộp mở ra thì bên trong là 1 chiếc chìa khóa.Ngạc nhiên,Hân hỏi:

- Chìa khóa gì đây?

- Dạ,mời cậu chủ đi theo tôi!

Cô người làm dẫn Hân đi ra sân và....1 chiếc xe hơi đời mới thật đẹp đang chờ Hân.

Biết rằng Hân sẽ hỏi nên cô người làm nói:

- Cậu chủ phải đi học nên ông chủ đã mua xe cho cậu chủ tiện đi ạh.Mong cậu chủ sẽ thích.

-!-Hân im lặng ko nói gì nhìn chiếc xe thì Ei bỗng xuất hiện nói:

- Wow,chiếc xe đẹp quá Hân nhỉ?

- Ừm!

- Thế là khỏi đi cùng với mấy người kia rồi.

- Ý Ei là gì?

- Thì Hân sẽ học cùng trường với Ei mà.Từ nay Ei sẽ đi chung với Hân,được chứ?

- Tùy!

- Hì,vào ăn sáng cùng ko?

- Cũng được!

Hân bước vào nhà cùng Ei rồi ngồi vào bàn dùng bữa sáng.Cái bàn chỉ có 2 người nhưng lại dài như để cả chục người ngồi ăn.Hân và Ei ngồi mỗi đứa 1 đầu ăn trong khi ông Wall-quản gia thông báo những điều mà Hân phải làm theo lệnh ba của Hân.

- Thưa cậu chủ,ông chủ trước khi đi làm đã dặn dò rằng từ nay cậu sẽ tên là Rei.Ko gọi bằng tên Hân nữa.Mọi chuyện ở trong trường mới đều được ông chủ sắp xếp hết rồi ạh.Sẽ chẳng ai biết cậu chủ là con gái.Mà với bề ngoài của cậu chủ bây giờ,tôi nghĩ chắc cũng ko ai nhận ra.Ông chủ nói vài bữa nữa ông chủ sẽ đưa cậu về thăm ông nội nên mong rằng cậu chủ sẽ ko đi đâu khỏi nước Anh ạh!

- Hì..hì...coi bộ Hân ko muốn nghe theo ba của mình cũng ko được nhỉ?-Ei lên tiếng châm vào thữ xem phản ứng của Hân nhưng ngoài dự đoán,Hân chẳng phản ứng gì.Chỉ bình thản ăn phần của mình.Thấy Hân như thế,Ei ko nói gì thêm.

Rồi cả 2 ăn xong bữa sáng,Hân bước ra xe ngồi vào,Ei đi theo ngồi bên cạnh và cả 2 bắt đầu đến trường.Ngồi trong xe Ei lại tiếp tục:

- Lạ thật,Ei nghĩ Hân chỉ biết chạy xe đạp.Ko ngờ cũng biết lái xe hơi đấy!

- Sao Ei biết Hân chạy xe đạp?

- Bí mật!Ý,đến đây rẽ trái đi.

Ei ngồi chỉ đường cho Hân rồi cả 2 cuối cùng cũng đến trường.Hân ko ngừng xe ở trước cổng mà chạy thẳng vào trường khiến ọi người xôn xao ko biết là nhân vật nào lại vừa đến?Cả 2 vừa bước xuống xe thì có 2 giáo viên bước đến thân thiện nói:

- Em có phải là Rei ko?

- Phải!-Hân đáp

- Chào em,tôi là hiệu trưởng của trường,còn đây là cô hiệu phó.Để chúng tôi đưa em xem xung quanh trường nhé!

- Dạ,ko cần đâu.Ei sẽ đưa em đi.Đúng ko Ei?-Hân liếc qua nhìn Ei

- Được thôi nếu cậu muốn!

- Ah,nếu để em Ei đưa em đi thì cũng tốt.Em ấy là niềm tự hào của trường mà.Vậy mọi việc giao cho em nha Ei.

- Vâng!

- Vậy giờ dẫn Rei lên lớp được chứ?-Hân nói

- Oki!

Thế là Hân bước đi cùng Ei và phía sau là hiệu trưởng với hiệu phó. Mọi người trong trường đều dang ra 2 bên nhường đường cho 2 nhân vật nổi bật trong trường. Ei học trước Hân ở đây nên mọi thứ ở đây Ei đều nắm rõ và đương nhiên mọi người cũng biết rõ Ei và tặng cho Ei danh hiệu "Queen" trong trường vì sự thông minh tài sắc của nàng mặc dù chỉ với danh phận con nuôi của ba Hân. Giờ đây thì lại là con ruột xuất hiện với vẻ ngoài đầy lạnh lùng, mang 1 nửa dòng máu của phương Tây hòa với nét của phương Đông và nổi bật với mái tóc bạc thì Hân ngay lập tức bước lên danh hiệu "King".

Đám con trai lẫn con gái đều nhìn vào cả 2 và mơ ước mình là kẻ may mắn được đi bên cạnh. [mìn cũng ước gì có họ để chạy đến chụp hình ké]

Đưa Hân đến trước 1 lớp học, Ei nói:

- Lớp của cậu đó. Nếu có gì thì lên lầu phòng thứ 3 bên phải là lớp của Ei.

- Ừm!

Hân ừm 1 tiếng rồi bước vào lớp ngồi mà ko thèm chào Ei 1 tiếng. Nhưng Ei ko tỏ vẻ tức giận mà chỉ nhếch mép cười rồi cũng bỏ lên lớp của mình.

Lúc này thì ở Vn, sau khi được đưa đến phòng y tế rồi tỉnh dậy học lại bình thường, Huy ko ngừng lo lắng cho Ju.

- Lúc này Như làm Huy sợ quá. Cứ tưởng Như bị gì?

- Hì, vậy hả? Như xin lỗi nha. Chắc tại còn mệt trong người.

- Ừm... Huy... Huy có thể hỏi Như cái này ko?

- Sao?

- Hân là ai vậy?

-!- Như thót tim khi đột nhiên nghe Huy hỏi về Hân, chưa biết nói thế nào thì Huy lại nói tiếp

- Lúc Như ngất xỉu nằm trong phòng y tế, trong mê man, Như cứ gọi tên của người đó nên.. nên...

- Hân... Hân... là... - Ju ấp úng ko biết trả lời Huy sao thì Huy cười hiền nói

- Thôi, nếu Như thấy khó nói thì ko cần nói cho Huy nghe bây giờ. Lúc nào thích thì Như cứ nói, Huy ko ép đâu.

- ... Ừm... cảm ơn Huy!

- Sao phải cảm ơn nè? Nếu muốn cảm ơn thì tối nay đi chơi với Huy 1 bữa đi. Chịu ko? Lâu rồi 2 đứa mình ko đi chơi.

- Ừm, cũng được.

Rồi trời tối đến thật mau, Huy qua rước Ju đi chơi ở Đầm Sen. Lại Đầm Sen và lại khơi dậy kỉ niệm với Hân. Dù suốt buổi tối Ju đã cố gắng vui vẻ với Huy nhưng rồi Ju vẫn cảm thấy nhức nhối ở đâu đó trong lòng. Ko chịu được, Ju đòi về sớm với lý do mệt và Huy thì cứ ngây thơ tin thế đưa Ju về nhà. Về đến nhà rồi, Ju ko ngủ được mà trong đầu cứ hiện lên hình ảnh của Hân. Ju cảm thấy lo lắng vì tại sao mình lại thấy được hình ảnh Hân đang gặp nguy hiểm? Ko biết Hân có sao ko? Hay Hân đã... rồi...? Nỗi lo lắng và nhớ đến Hân cứ quẩn quanh lấy Ju thôi thúc Ju ra khỏi nhà đi đến nhà bà ngoại của Hân để hỏi thăm về Hân. Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

18. Chương 18

Nhưng vừa bước ra khỏi nhà đi được vài bước[vì lên ba mẹ đi mà nên ko đi xe riêng] thì có 1 đám người lạ đi theo phía sau.Ju cảm giác được có người đi theo mình nên vội đi nhanh hơn thì đám người lạ phía sau liền đuổi theo sau và chụp thuốc mê khiến cho Ju bất tỉnh....

....Ju tỉnh dậy thì thấy mình đang bị trói chặt 2 tay 2 chân vào 1 cái ghế trong 1 ngôi nhà dột nát,có lẽ nó đã bị hoang.Hoang man ko biết nên làm gì và tại sao lại như vậy,Ju định kêu cứu thì 1 đám người bước vào vây lấy Ju.Ju hơi sợ vì bọn chúng đều là con trai dân quậy,ánh mắt nhìn Ju rất đáng sợ nên Ju ko dám hó hé gì nữa.Bỗng 1 người bước vào cất giọng nói:

- Như đã tỉnh lại rồi àh?Nhanh nhĩ?

- Thy?Sao lại là cậu?Cậu là người đứng sau chuyện này àh?

“bốp” 1 cái,Thy tát mạnh vào mặt Ju,ánh mắt hung dữ nhìn Ju nói:

- Tên của tao ko phải để ài gọi!

- Cậu...cậu..dám..đánh tôi sao?Cậu mau thả tôi ra ngay,nếu ko cậu sẽ hối hận.

- Hahaha....hối hận àh?Việc gì tao phải hối hận?Nếu tao có hối hận thì việc đầu tiên chính là đã làm bạn với mài.

- Tụi mình chỉ mới gặp lại nhau,từ nhỏ thì luôn vui vẻ,Như chưa bao giờ làm gì cả thì tại sao....?

- Chưa làm gì àh?Mài biết tao thích Huy nhưng mài lại dám cướp Huy của tao.Lẽ ra tao đã trừng phạt mài vào lúc đó nhưng nhà tao phải chuyển đi nên tao tha ài.Tao từng thề nếu gặp lại tao sẽ ko tha vì bất cứ ai lấy cái gì tao thích cũng ko có kết quả tốt mài biết ko?-vừa nói,Thy vừa móc ra 1 con dao kề sát gương mặt của Ju.

- Cậu...cậu..định...làm..gì...tôi...?Đừ ng...đừng..làm bậy...nha...tôi...tôi...la lên..đó...!-giọng Ju run run nói

- Hahaha....nghe mài nói kìa.Mài có ngon thì la lên đi xem có ai cứu mài ko?Ở đây là địa bàn của tao.Chung quanh đây chỉ là những bãi đất trống ko người thì ai sẽ cứu mài hả?

-!-Ju như đứng tim khi nghe Thy nói thế vì như thế nghĩa là sẽ ko ai cứu Ju thật sao?Thấy gương mặt biến sắc lo sợ của Ju,Thy thích thú hơn nói:

- Mài yên tâm.Tao ko phá hủy nhan sắc của mài đâu.Tao cũng là con gái nên tao biết bề ngoài rất quan trọng.Nhưng mà vì tao cũng là con gái nên tao biết cái gì là quý giá nhất.

- Cậu..cậu..định...làm..gì...hả?-Ju ko thể giữ nổi sự bình tĩnh trên gương mặt nữa mà còn lo sợ hơn vì câu nói của Thy.Thy nhìn Ju bật cười lên như 1 kẻ đang khoái lạc nói:

- Ha..ha...ha...mài nghĩ xem tao sẽ làm gì?

- Cậu..cậu...cậu..ko được...làm...thế...với...tôi...

- Ha..ha...ha...coi mài đang sợ hãi kìa.Nể tình từng là bạn,tao đã chọn ài 1 thằng tốt nhất trong đám thuộc hạ của tao.Nó rất giỏi trong việc đó và nhất là đối với những đứa như mài.Ha..ha...đưa nó lên phòng đi!

Thy ra lệnh rồi bỏ đi với giọng cười nhẵn tâm.Cả bọn cũng bỏ đi theo sau Thy và chỉ còn lại 1 tên.Nhìn hấn thật khủng khiếp.Cái đầu cạo trọc,2 con mắt lộ rõ vẻ háo sắc,thân hình to con bước đến gần Ju bế Ju lên vai rồi đi lên phòng mặc cho Ju la lên trong nước mắt:

- Đừng...ko...bỏ tôi ra...bỏ...tôi..ra...a....a...!

- Hê..hê...em đừng cố la nữa.Anh sẽ làm thật nhẹ nhàng mà,đừng sợ...hê..hê...!

- Ko...ko...thả tôi ra...ko...Hân ơi....Hân...ơi...Hân...ơi...-sợ hãi đến tột cùng,Ju chỉ biết khóc van xin thả mình ra và ko ngừng gọi tên của Hân nhưng hấn thì ko 1 chút động lòng hay có 1 chút gì còn tính người.Hấn chỉ như 1 con thú thèm ăn và muốn ăn bỏ Ju xuống giường rồi từ từ cởi đồ của hấn ra....

.....Ko biết đó gọi là gì?Thần giao cách cảm hay tâm linh tương thông mà Hân đang ngồi học trong lớp bỗng nghe được tiếng gọi của Ju và hình ảnh Ju đang bị hại đang hiện lên trong đầu Hân.Lập tức,Hân đứng dậy bước thẳng ra khỏi lớp mặc cho cả thầy giáo lẫn đám bạn trở mắt ra nhìn theo.Hân chạy vội lên lầu tìm lớp học của Ei.Thấy Ei đang ngồi học,Hân bước vào lớp 1 cách thản nhiên đứng trước mặt Ei nói:

- Rei cần Ei!

Như đoán biết được chuyện gì đang xảy ra,Ei ko nói gì chỉ mỉm cười nhìn Hân rồi đứng dậy đi cùng Hân ra khỏi lớp.Đương nhiên ai cũng trở mắt ra nhìn sự vô phép của cả 2 nhưng chẳng ai dám lên tiếng hay bước ra cản đường vì gương mặt của Hân 1

úc đó như là sẽ giết chết ai cản đường.Cả 2 đi ra phía sau sân trường vắng vẻ,ko đợi chờ gì hết,Hân nói:

- Ei giúp Hân dịch chuyển tức thời ngay đi.Ju đang gặp nguy hiểm,Hân cảm nhận được điều đó.Nhanh lên,hãy giúp Hân mau đi.

- Được thôi nhưng với 1 điều kiện.

- Điều kiện gì cũng được.Hân đồng ý!Mau đưa Hân đến chỗ của Ju ngay đi.-Hân nói như muốn quát vào mặt của Ei vì sự lo lắng cho Ju ko cho phép Hân chần chừ suy nghĩ nữa....

Lúc này,hắn đã cởi xong áo của mình và quăng xuống đất rồi từ từ bò lên giường đến gần Ju.Tay và chân đều bị trói chặt,Ju ko thể chống cự hay có 1 chút phản kháng,nước mắt của Ju ko ngừng rơi ra ướt đầm gương mặt sợ hãi.Ju cố gắng xích người vào góc tường rồi kêu khóc,van xin:

- Tôi..tôi..xin...anh...xin...anh...thả..thôi.. ra...đừng...làm...thế...đừng...làm...th ??...hu...hu..hu..hu..

- Hê..hê...sao em lại khóc như thế?Anh sẽ ko làm em đau đâu mà.Đừng sợ!-vừa nói,hắn vừa đưa bàn tay thô ráp của mình chạm nhẹ vào người Ju và bắt đầu cởi áo của Ju ra.Nhưng vừa mới chạm vào cái nút đầu tiên thì 1 thứ gì đó đánh xuống vào đầu của hắn.Bị bất ngờ ko kịp đỡ,hắn té nhào qua 1 bên ôm đầu đau đớn.Hân!Đúng,Hân đã đến kịp lúc.Vừa nhìn thấy Hân,Ju liền khóc to hơn trong lòng của Hân nói trong nước mắt:

- Hân...Hân...Ju sợ lắm...sợ lắm....!

- Đừng sợ.Đã có Hân ở đây rồi.Hân đã về với Ju rồi,đừng sợ!-Hân ôm chặt Ju vào lòng đau xót rồi cởi trói ra cho Ju.Dây trói vừa được gỡ,Ju liền vòng tay qua người Hân ôm Hân thật chặt.Cả 2 đang ôm nhau thì hắn ngồi dậy định đánh Hân thì Hân đã nhanh tay chụp lại cánh tay của hắn và từ từ dùng sức bẻ tay của hắn.Đau đớn,hắn kêu la xin tha thì Hân dùng chân đạp hắn 1 cái té về phía trước.Hân giao Ju cho Ei rồi bước đến ngồi đè lên hắn,gương mặt giận dữ nói qua kẽ răng:

- Mài là đồ cặn bã!Đồ khốn!!

Vừa nói,Hân vừa đánh thật mạnh vào mặt hắn đến chảy máu nhưng hắn cũng ko vừa liền rút 1 con dao nhỏ trong túi quơ ngang qua tay của Hân khiến cho Hân chảy máu rồi đẩy Hân ra.Thấy Hân bị chảy máu,Ju hoảng sợ định chạy lại bên Hân thì hắn bước về phía Ei và Ju.Hắn đưa con dao dính máu của Hân lên liếm ngang rồi mỉm cười đi lại thì Ei nói:

- Người thật dơ bẩn,đừng đến gần ta.Người sẽ làm bẩn người của ta mất.

- Hê...hê...1 con nhỏ dễ thương bây giờ lại thêm 1 con xinh đẹp,làm sao mà anh bỏ qua được?

Hắn vẫn mặc kệ lời Ei nói và tiến đến thì Hân ở phía sau lấy 1 cái ghế ở trong phòng đập mạnh vào đầu của hắn.Cái ghế gãy và đầu của hắn chảy máu nhưng hắn chẳng ngất xỉu mà quay lại đâm con dao về phía Hân.Cũng may,Hân đã né kịp và mượn thế hắn đang đâm trớn,Hân chụp ngay tay hắn chặt xuống 1 đòn mạnh vào cổ tay khiến hắn phải rớt con dao xuống.Tranh thủ,Hân bồi thêm 1 cú lên gối vào bụng của hắn khiến hắn khuya xuống.

Hân nhặt con dao lên rồi kề sát cổ của hắn nói:

- Mài dám đụng đến Ju.Tao sẽ giết mài!

- Xin..xin..lỗi...tôi..biết...lỗi..rồi...xi n...hãy..tha..cho..tôi...tôi..chỉ..bị..sai. .khiến..thôi...!-hắn run rẩy cầu xin nhưng Hân ko muốn tha cho 1 kẻ như hắn.Vừa định ấn mạnh con dao vào động mạch cổ của hắn thì Ju chạy lại cầm tay Hân lại,lắc đầu:

- Đừng...đừng..giết...người...Hân...!

Nhìn thấy nước mắt vẫn còn rơi trên mặt của Ju,Hân ngừng lại buông con dao ra, sờ nhẹ lên mặt Ju rồi lau đi nước mắt cho Ju.Ju nắm tay của Hân thật chặt kéo Hân đi thôi nên Hân tha cho hắn bỏ đi cùng Ju và Ei đi cuối cùng.Trước khi ra khỏi phòng,Ei nhìn hắn 1 cái lẩm bầm 1 câu gì đó mà sau đó,khi cả 3 đi khỏi rồi thì tứ chi của hắn bỗng nổi gân lên rồi đứt ra hết,máu văng tung tóe nằm bất động,hắn trở thành 1 kẻ tàn phế,tứ chi bại liệt.Có lẽ đó là hình phạt của Ei dành cho hắn và cũng là cái giá mà hắn phải nhận lấy.

Cả 3 đi về nhà của Ju nhưng Ei chỉ đứng bên ngoài ko vào.Thấy Ju trở về trong bộ dạng tơi tả và 1 người bị chảy máu ở tay,ba mẹ của Ju vô cùng hoảng hốt nhưng Ju cố gắng giải thích:

- Ba mẹ đừng hỏi gì cả.Con bị người ta bắt cóc và người này đã cứu con.Bây giờ con cần phải giúp người này cầm máu và rửa vết thương.

Nói dứt lời,Ju đưa Hân lên phòng của mình rồi đóng cửa lại mà ko chờ nghe ba mẹ mình nói gì.Ngồi trên giường nhìn Ju loay hoay tìm hộp cứu thương,Hân mỉm cười nói:

- Hi,Hân ko sao đâu.Ju đừng lo lắng quá.Vết thương chỉ xước qua thôi mà.Ko sâu lắm!

- Ko sâu sao máu lại chảy ra nhiều như thế hả?-Ju vừa nói vừa mở hộp cứu thương ra lấy bông băng và thuốc sát trùng cho Hân.Bây giờ thì Hân mới cảm thấy đau vì thuốc sát trùng làm cho vết thương của Hân rất quá nhưng Hân vẫn cố gắng chịu đựng ko rên la.Băng bó xong cánh tay cho Hân,Ju ngồi nhìn Hân mà nước mắt cứ ko ngừng rơi ra.Nhìn Ju khóc,Hân vội lấy tay lau nước mắt cho Ju nói:

- Sao Ju lại khóc?Nín đi.Đừng khóc mà!

- Hu..hu..hu.... !-Ju ko chỉ ko nín mà còn khóc nhiều hơn ngã vào lòng của Hân.Hân mỉm cười thật hiền ôn Ju nói

- Ju đừng khóc nữa mà,Ju khóc làm Hân đau lòng lắm.Nín đi.Nín đi nào!

- Hiz..hiz...Ju nhớ Hân lắm Hân có biết ko?Lúc này Ju rất sợ,rất sợ...

- Hân biết,Hân đã ở đây với Ju rồi,Ju đừng sợ nữa.Hân cũng nhớ Ju lắm.Nhớ cảm giác được ôm Ju như thế này vào lòng lắm.

Rồi cả 2 nhìn nhau thật lâu,1 cảm giác kì lạ trôi dạt trong 2 người.Như có 1 ma lực thúc đẩy,Hân kề mặt sát vào Ju và đặt lên môi Ju 1 nụ hôn nhẹ nhàng.Ju cũng ôm Hân và trao lại nụ hôn cho Hân nhưng khi tay của Hân từ từ chạm đến người của Ju thì Ju vội đẩy Hân ra,cúi mặt nói:

- Ko...ko..được..tay của...Hân..đang..bị..thương..thế..kia..v à..và...người..của..Ju...dơ..hết..rồi. ..

- Mặc kệ nó!

Hân bỏ ngoài tai lời nói ấp úng xen lẫn sự ngượng ngùng của Ju và tiếp tục ôm hôn Ju.Nụ hôn lần này mãnh liệt và cháy bỏng đến mức Ju cảm thấy khó thở.Ju cố gắng nói:

- Hân..Hân..ơi..khó..thở..quá...

- Khó thở thì đừng thở nữa!

Hân vẫn tiếp tục hôn Ju nói và cởi từng nút áo của Ju ra.Chỉ trong nháy mắt,Ju ko biết Hân đã làm cách nào mà quần áo trên người cả 2 ko còn mảnh nào mà chỉ còn hơi ẩm của Hân đang truyền qua cơ thể của Ju.Hân bắt đầu hôn xuống cổ của Ju còn Ju thì cố nói:

- Ju yêu Hân lắm,đừng xa Ju nữa được ko?

- Được...được..Hân...ko xa..Ju..nữa.Hân cũng yêu Ju...!

Thế là đêm đó,Hân và Ju đã thực sự thuộc về nhau.Cả 2 người hòa quyện vào nhau trong hạnh phúc trong khi Ei đang ngồi trên nóc nhà của nhà Ju nhìn mặt trăng nói:

- 2 tên ấy hay thật. Dám bỏ mình 1 mình ngoài này ngồi đây. Trăng àh, chỉ có trăng là bạn của Ei thôi.... Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

19. Chương 19

...Rồi buổi sáng thật đẹp và ấm áp lại đến. Những tia nắng ban mai đang đua nhau chen vào căn phòng ấm áp hạnh phúc của 1 đôi tình nhân. Ju nhích mình thức dậy lấy tay che ánh sáng đang chiếu vào mắt của mình rồi xoay qua nhìn Hân. Hân dường như ngủ rất say, vẫn chưa thức dậy nữa. Ju vuốt ve mái tóc bạch kim của Hân rồi tự nghĩ trong lòng:

- Hân của mình càng ngày càng đẹp trai. Hi..hi..đêm qua chẳng biết mình và Hân làm thế có được ko nhỉ? Lát nữa xuống gặp ba mẹ thì nói sao đây? Còn cả Huy nữa.... Mong rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp!

Ju xòe bàn tay của mình ra đón những ánh nắng vào lòng bàn tay thì 1 cánh tay khác đưa lên nắm lấy tay Ju. Ju xoay qua thì thấy Hân đã thức dậy. Cả 2 nhìn nhau mỉm cười rồi Hân nói:

- Ju dậy sớm vậy?

- Hi, tại lần đầu tiên... thế này... nên... dậy sớm.

-

- Hân nè!

- Sao nà?

- Ju ko thích Hân làm les đâu.

-

- Làm les ko có kết quả tốt. Dù tình yêu có đẹp đến đâu thì đối với xã hội và mọi người, les là bệnh hoạn. Ju ko muốn mọi người nghĩ thế! Nhưng.... Ju cũng ko muốn kiếp sau Hân làm con trai.

- Tại sao? Ko phải làm con trai thì tốt rồi sao?

- Hân mà làm con trai thì có khối cô gái chết vì giành giật Hân mất nên Hân cũng ko nên làm con trai.

- Éc, thế Hân làm gì mới được?

- Hân làm cái gói của Ju đi

- Hả?- Hân ngạc nhiên nhìn Ju, Ju cười cười vùi đầu vào vai của Hân rồi vòng tay qua ôm Hân nói

- Hân làm cái gói cho Ju ôm mỗi khi ngủ.... cho Ju khóc ướt đầm khi buồn.... cho Ju ném xuống đất khi tức giận.... nhưng mãi mãi Ju ko bỏ cái gói đó

- >”

- Hi..hi...

Cả 2 nhìn nhau rồi lại hun nhau. Dường như họ chỉ muốn thế này mãi, ko đi đâu cả, chỉ ở trong cái tổ ấm của mình hưởng hạnh phúc. Nhưng rồi mẹ Ju bỗng bước lên gõ cửa:

- Như ơi, con dậy chưa?

- Ah, con dậy rồi. Con... đang thay đồ, con xuống liền!

- Ừa, xuống mau đi con. Huy qua đón đi học kìa!

- Dạ!

Nghe đến Huy, Hân buông Ju ra rồi ngồi dậy mặc đồ vào. Biết Hân đang nghĩ gì, Ju nắm lấy tay của Hân nói:

- Ju sẽ nói rõ với Huy.Hân tin Ju chứ?

- Khờ quá,sao ko?Hân có nói gì đâu?Mau dậy mặc đồ vào đánh răng rửa mặt đi nà!

- Hi,ừm!

Thế là cả 2 sửa soạn xong thì bước xuống lầu.Thấy Hân đi theo Ju phía sau,ba mẹ Ju đều ngạc nhiên vì họ cứ nghĩ Hân đã đi về từ tối mà ko ngờ Hân ngủ lại.Nhưng vì có Huy nên ba mẹ Ju đều im lặng ko nói gì.Ju chào ba mẹ rồi đi cùng Huy ra khỏi nhà.Đương nhiên Hân cũng đi theo và Ei thì nhảy xuống từ nóc nhà đi cùng lúc nào ko hay.Hôm nay vì có Hân và Ei nên Ju ko đi xe mà muốn cả 4 cùng đi bộ.Suốt chặng đường đi,ko ai nói với ai điều gì.Ei bỗng lên tiếng:

- Nè,nếu mọi người ko có gì nói với nhau thì Ei và Hân phải đi về rồi đây nhé!

- Hả?Đi liền sao Ei?-Hân bất ngờ trước câu nói của Ei hỏi lại

- Ừa!

-!

- Thôi đi,ở đây cũng có gì đâu?Nếu Ju của Hân muốn thì qua Anh tìm tụi mình.

Nói dứt câu,Ei nắm lấy tay Hân rồi tíc tắc biến mất trước sự kinh ngạc của Huy và Ju.Biết rằng Huy sẽ hỏi nên Ju kể tất cả cho Huy.Thoạt đầu Huy ko tin vào những gì mình nghe được nhưng sự việc Hân và Ei biến mất trước mặt của cả 2 khiến Huy ko thể nào ko tin.Huy hít 1 hơi dài rồi nói:

- Vậy Như sẽ nói sao với 2 bác?

- Như...Như.. cũng ko biết nữa!

-hay cứ nói là tụi mình chia tay nhau và Như ko muốn thấy Huy nữa nên muốn đi du học.2 bác thương Như lắm chắc sẽ đồng ý.

- Nhưng làm thế chẳng khác nào Như đẩy hết mọi chuyện vào Huy rồi ba mẹ của Như sẽ ghét Huy thì sao?

- Ko sao!Chỉ cần Như cảm thấy hạnh phúc và tin mình sẽ đứng vững trên con đường Như chọn thì Huy sẽ ủng hộ Như hết mình.

- Huy.....

- Hi,cúp học hết 1 tiết rồi.Hay đi chơi luôn đi.Coi như bữa cuối của Huy với Như.

- Hi,ừm!

Cả 2 đi chơi với nhau như 1 người bạn.Giữa 2 người có lẽ ko có duyên trai gái mà chỉ có tình bạn.Còn về Hân,sau k

hi cùng Ei dịch chuyển tức thời trở về Anh.Bầu trời đang là ban đêm tại sân trường.Hân tỏ vẻ ko thích nói:

- Sao phải trở về sớm như thế chứ?

- Tại sao àh?Hân đã làm được những điều cần làm và gặp lại Ju rồi mà.Bây giờ đến lúc Hân thực hiện điều kiện của Ei rồi!

-Vậy...điều kiện của Ei là gì?

Ei nhướn miệng cười rồi bước đến gần Hân nói nhỏ vào lỗ tai của Hân.Hân nghe xong gương mặt liền biến sắc bước lùi lại phía sau tránh xa Ei ra.....

...Đoán trước thái độ của Hân sẽ như thế,Ei nói giọng tỉnh bơ:

- Ei đã giúp Hân rồi mà.Điều kiện nhỏ như thế ko phải khó đúng ko?

- Chuyện đó...chuyện đó....

- Nếu Hân thất hứa Ei nghĩ chắc Ju sẽ phải chết thêm 1 lần nữa và có lẽ lần này Hân ko thể đổi mạng sống cứu cô ấy nữa đâu.Hân nghĩ sao?

Nghe Ei đe dọa đến Ju,Hân ko còn cách nào khác phải gật đầu đồng ý.

- Được,Hân đồng ý nhưng chuyện này ko được nói cho Ju biết!

- Tất nhiên!Hi..hi..rất vui vì Hân đã đồng ý.Bây giờ thì nên về nhà thôi.Chắc ba của Hân đang lo lắng cho chiếc chìa khóa giữ tài sản của mình đấy!

Hân ko trả lời Ei mà quay đi đến chỗ đậu xe.Thế là cả 2 đi về nhà và Hân đi thẳng vào phòng nằm.Ko nói gì với ai hết.Gác tay lên trán,Hân đau đầu nghĩ về Ei.

Ei thật là 1 người kì lạ và bí ẩn,ko ai hiểu được Ei nghĩ gì.Ko như người thường,Ei có những khả năng đặc biệt.Chính vì Ei mà Hân cũng có được khả năng đặc biệt giống Ei nhưng ko hoàn toàn có tất cả như Ei.Nhờ có Ei,Hân đã đến kịp lúc cứu Ju nhưng Hân ko hề biết chuyện con ma lần trước tấn công mình cũng là do Ei gọi đến.Lúc đối xử tốt,lúc thì như muốn hãm hại Hân...chẳng biết Ei đang nghĩ gì trong đầu?Và...bây giờ..điều kiện mà Ei đưa ra cho Hân chính là 1 việc ko dễ chút nào.Đó...chính..là..Hân..phải..có..thai..với...1..ai..đó...rồi..sinh...đứa..bé..r a.Đứa bé sẽ thuộc về Ei.Đó là điều kiện!1 điều kiện hết sức vô lý và...ko tưởng được.

Hân ko nghĩ mình sẽ có thể chung chăn gối với bất cứ 1 tên con trai nào.Điều đó chẳng khác nào hành hạ Hân?Rồi đứa con mà Hân buộc phải sinh ra giao cho Ei.Làm sao Hân có thể giao máu mủ của mình cho Ei khi ko biết rõ Ei sẽ làm gì nó?1 sinh linh bé nhỏ vô tội?Nhưng còn có cả Ju nữa.Ei dùng Ju uy hiếp Hân.Nếu thế thì...phải...làm..sao..?

Nghĩ đến đó,Hân ko muốn suy nghĩ thêm nữa vì có làm gì cũng vô ích.Hân đã đồng ý điều kiện đó rồi còn đâu?Hân ko còn con đường khác để chọn.Ko còn.....!

Trở lại với Ju,sau buổi đi chơi vui vẻ với Huy và được Huy đưa về đến nhà,trước khi vào nhà,Ju nói:

- Bye Huy!

- Bye!Như ngủ ngon nhé!

- Cảm ơn,Huy cũng vậy!

- Hi!

Rồi Huy quay đi.Nhìn dáng Huy đi,Ju chợt gọi lại:

- Huy nè!

- Sao?-Huy ngạc nhiên xoay lại nhìn Ju

- Ừm..ừm...sao..sao..Huy..có thể...chấp nhận dễ dàng...cho Như quá vậy..?

- Hi,yêu 1 người ko nhất thiết phải có được người đó.Nếu Như có thể hạnh phúc thì Huy sẵn sàng làm tất cả cho Như.Hơn nữa...hi..hơn nữa..từ khi Như tỉnh lại sau tai nạn...Huy đã có cảm giác Như ko thuộc về Huy nữa.Thay vì níu kéo để Như đau khổ thì Huy xin buông ra để được thấy Như cười!

- Cảm ơn Huy!Cảm ơn Huy nhiều lắm Huy àh!-Ju vừa nói vừa bước đến ôm Huy vào lòng.Đó là cái ôm chia tay của họ...

Rồi Ju cũng vào nhà gặp ba mẹ và nói chuyện,đe dọa đến việc sang Anh du học với 1 lí do khác rằng muốn đi xa học để tự mình trưởng thành chứ ko nói như Huy đã dạy.Đương nhiên ba mẹ Ju đều ko đồng ý vì Ju là đứa con gái duy nhất của họ.Trong mắt họ,Ju vẫn còn nhỏ bé và cần được che chở,bảo vệ.Nhưng Ju đã cứng rắn giải thích,nói hết mọi lí lẽ và nhất quyết đòi đi.Nếu ko được chấp nhận,Ju sẽ bỏ trốn và đi cho = được.Thương con gái,cuối cùng ba mẹ Ju cũng chấp nhận nhưng họ quyết định sẽ đi qua Anh với Ju 1 tháng sau đó.Khi ba Ju sắp xếp công việc xong.

Thế là Ju chuẩn bị sang Anh trong vui mừng vì sắp gặp lại Hân mà ko hề biết mình sắp phải mất Hân.Ko chỉ mình Ju mà Hân cũng đang chuẩn bị phải đối mặt với số phận của mình.Cả 2 sẽ chuẩn bị gặp những thử thách và ngăn trở trên con đường đầy chông gai của thế giới thứ 3...của xã hội...và của lòng người đầy phiến toái....

....Sáng hôm sau,Hân vừa thức dậy thì ông Wall lại thông báo:

- Thưa cậu chủ,ông chủ dặn rằng tối nay đúng 8h sẽ đến chỗ của ông nội nên mong cậu chủ sẽ về nhà sớm chuẩn bị,ko rong chơi hay về trễ!
- Tôi hiểu rồi! Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

20. Chương 20

Nói xong,Hân ăn sáng qua loa rồi đến trường cùng Ei.Ngồi trong xe,cả 2 ko nói gì với nhau hết.Rồi khi đến trường và vào lớp học,Hân nghe loáng thoáng được lớp mình có 1 hs mới chuyển qua.Bình thường Hân đã ko quan tâm đến chuyện của lớp và mọi người chung quanh nên chuyện lần này Hân cũng chẳng màng đến.Chỉ lo nằm ngó ra trời cho đến khi có 1 tiếng gọi thân quen gọi tên mình,Hân giật mình ngược lên nhìn thì thấy đó là Ju.Bất ngờ đến nỗi Hân quên mất mình đang trong lớp liền đứng dậy nói:

- Sao...saooo...ko..phải..ảo..giác..chứ..?
- Hi,đưa tay đây cho Ju,Ju sẽ giúp Hân xem thử có phải ảo giác ko?
- Hân nghe theo Ju đưa bàn tay lên.Ju vẫn giữ nụ cười trên miệng rồi từ từ ” phập ” 1 phát.Hân la lên:
- Áh...đau..quá..!
- đau nghĩa là thực rồi,ko phải ảo giác
- >”< cái=“” con=“” mắt=“”>
- E hèm...2 em có thể trật tự ngồi vào chỗ cho tôi vào bài được chứ?-giáo viên đứng lớp lên tiếng kéo cả 2 nhìn lại cả lớp.Mọi người ai cũng đang trở mắt ra nhìn Hân và Ju.Ju đỏ mặt núp sau lưng Hân rồi cả 2 ngồi xuống bàn của mình.Hân chuyển giấy qua tay Ju:
- Sao Ju qua đây khi nào ko nói với Hân?Hân sẽ đi đón Ju.
- Hi,muốn làm cho Hân bất ngờ mà
- >__< vậy=“” ju=“” đã=“” tìm=“” được=“” chỗ=“” ở=“”>
- Chưa!Đang định nhờ Hân tí nữa về đi tìm với Ju.Ju qua đây 1 mình.1 tháng sau ba mẹ cũng sẽ qua theo.
- Ừm...vậy trong thời gian đó đến ở với Hân đi.
- Được ko đó?
- Được mà.Hân chỉ muốn sớm ở bên Ju thôi.
- Xí,biết nịnh hời nào thế?
- E hèm,2 em kia nếu có chuyện gấp cần trao đổi với nhau thì mời cả 2 ra bên ngoài.Còn ở đây xin hãy lắng nghe bài giảng của tôi!-giáo viên lại 1 lần nữa nhắc nhở cả 2.2 đứa cuối đầu xuống cười rồi tập trung vào bài học.
- Thời gian trôi qua thật nhanh,mới đó đã reng chuông ra về.Hân đưa Ju về nhà mình và cho Ei đi xe riêng của gia đình.Về đến nhà của Hân,Ju vô cùng ngạc nhiên vì ko ngờ Hân giàu đến như thế.Bước đi bên cạnh Hân mà cứ như nàng công chúa lọ lem.Mặc ọi người đang thắc mắc về Ju,Hân ko quan tâm đến mà dẫn Ju vào ngay phòng mình.Ju vừa xếp hành lí vào tủ vừa nói:
- Nhà Hân như lâu đài vậy.Hay ghê!Cười Hân ko sợ chết đói rồi.Hì..hì...!
- Nói vậy nếu Hân nghèo,ko đủ khả năng lo cho Ju thì Ju sẽ bỏ Hân hả?-Hân ngồi trên giường vừa vòng tay qua eo ôm Ju vừa nói
- Đâu có đâu nà!Chỉ nói thế thôi mà!Hân có nghèo nhất thế giới Ju vẫn lấy Hân

- Thật ko?
- Thật mà!Móc ngoéo nè!-Ju đưa ngón tay út ra vòng lấy ngón út của Hân.Cả 2 móc ngoéo xong,Hân nói:
- Móc ngoéo ko chưa đủ để tin!
- O,thế còn muốn sao nữa?
- Còn muốn thế này....-Hân vừa nói vừa hun Ju.Ju xoay người qua ôm lấy Hân rồi cả 2 ngã xuống giường.Hân di chuyển đôi môi của mình lên trán rồi xuống mắt,mũi,...rồi xuống cổ của Ju và cuối cùng là lên môi Ju.Đang hôn nhau say đắm thì ông Wall gõ cửa phòng nói:
- Thưa cậu chủ,ông chủ chuẩn bị cho cậu 1 bộ âu phục để mặc vào tối nay.Xin cậu hãy thử xem có vừa ko ăh?
- Hân ko nói gì mặc kệ lời ông quản gia.Hân muốn tiếp tục với Ju nhưng Ju nói:
- Hân thử âu phục xem vừa ko?Đừng để người ta chờ như vậy chứ?Bất lịch sự lắm!
- Nhưng ông ấy cắt ngang thế này cũng vô duyên vậy?-Hân nhăn mặt nhìn Ju nói
- >.< coi=" " cái=" " mặt=" ">
- Biết rồi,biết rồi!
- Hân ngồi dậy bước xuống giường đi lại cửa mở ra nhận lấy bộ âu phục ông Wall đang cầm rồi đóng cửa lại.Hân bước đến gần Ju rồi cởi đồ ra nhìn Ju.Đương nhiên Ju hiểu ý nên ngồi dậy giúp Hân mặc vào,miệng than vãn:
- Thay đồ cũng phải đợi có người thay dùm mới chịu nữa.
- Ai biểu Ju muốn xem Hân mặc âu phục mà!
- Hi..tối nay Hân sẽ đi đâu hả?
- Ừm..đi thăm ông nội!Ju đi cùng Hân nhé?
- Ý,sao dắt Ju theo làm gì?
- Giới thiệu với ông nội cháu dâu tương lai chứ làm gì?
- ừm -Ju đỏ mặt cúi đầu xuống.Thấy thế,Hân lại thích và tìm lại đập lên.Hân liền vòng tay ôm Ju vào lòng,siết nhẹ nói:
- Dù sau này có chuyện gì xảy ra,Ju cũng sẽ ko xa Hân chứ?
- Sao lại xa chứ?
- Ừm..ai biết?
- >.< ju=" " ko=" " bao=" " giờ=" " xa=" " hân=" " đâu!dù=" " bắt=" " cứ=" " chuyện=" " gì=" " xảy=" " ra=" " vì...vì...ju..đã=" " thuộc=" " về=" " hân=" " rồi=" " còn=" ">
- Hi...Hân cũng thuộc về Ju mà.Chúng ta là của nhau,ko gì chia cắt được!
- Hi..!

....Thế là trời cũng bắt đầu tối.Hân thông thả đưa Ju đi sắm đồ để đi cùng mình đến nhà ông nội trong khi ba của Hân đang cho người điều tra về Ju.8h.Hân và Ju lên xe cùng ba của Hân lên đường.Ngồi trong xe,Ju cúi mặt xuống ko dám ngước lên nhìn ba Hân vì gương mặt ông ấy nghiêm đến phát sợ.Nói được 1 câu chào hỏi ông ấy là cả 1 lần can đảm đối với Ju.Chiếc xe ngừng lại trước 1 tòa nhà rộng lớn được xây dựng theo lối kiến trúc xưa của Anh.

Bước vào đại sảnh,Hân và Ju ngạc nhiên khi thấy toàn những người mặc đồ sang trọng đang nhìn vào mình.Ba Hân dắt Hân đến từng người bắt tay,chào hỏi,gới thiệu hết từng thành viên trong nhà.Ju thì chỉ đứng 1 bên im lặng,theo sát Hân.Sau màn chào hỏi,ba Hân đưa Hân vào phòng gặp ông nội và Ju thì ko được đi cùng mà phải ở bên ngoài.Cánh cửa phòng mở ra,Hân ngửi được mùi thuốc sát trùng khó chịu của

bệnh viện.1 căn phòng tối đóng kín tất cả,chỉ thấp những ngọn nến lên ở từng góc tường mà ko 1 bóng đèn điện.Ánh sáng mờ mờ của ngọn nến soi rọi Hân nhìn đến cái giường.Hân bước thật nhẹ đến và nhìn người ông mà mình chưa bao giờ biết mặt.

Ông nội Hân đang nằm thoi thóp trông thật khổ sở.Nếp da nhăn nheo,mái tóc thì bạc phoi,con mắt của người già,trông mắt đã đục,ko còn trong như lúc trẻ...Cảm giác được có người đang đứng bên cạnh mình,ông của Hân mở miệng ra nói:

- Ai...ai...đấy...?

- Thưa ba,con đây!Con dẫn đứa cháu nội mà ba chối bỏ đến thăm ba đây!-Ba của Hân nói

- Mài...mài...vẫn...muốn...chọc...tức..tao..à ?h...?-giọng ông run run trong tức giận

- Con đâu dám!Ko phải ba vẫn mong cuối đời có 1 đứa cháu trai sao?Vợ của con trước khi mất đã sinh 1 đứa con trai.Ba,ba có muốn nhìn nó ko?

- Sao...sao...?...Là...là..cháu...trai...àh...?-đôi mắt mệt mỏi của ông cố gắng mở lên đưa ta

y ra để chờ đón cái nắm tay với Hân.Nãy giờ Hân im lặng ko nói gì thấy tay ông đưa ra,Hân vội bước gần đến nắm lấy và nói:

- Thưa ông,cháu nội đến thăm ông đây!

- Cháu trai..cháu..trai...ha...ha...cuối..cùng...ta..c ùng..có..cháu..trai..!

-!

- Vincy!

- Vâng,có tôi!-1 người đứng kế bên lên tiếng

- Đi..đi..chuẩn..bị.1.buổi..tiệc..mừng.. .Ta..muốn..mọi..người...trong..gia..đình. .phải.có..mặt..đầy..đủ..!

- Vâng!

- Còn...còn..nữa...gọi..luật..sư..đến..?à...?

- Vâng!

Vincy-người quản gia và cũng là thân cận nhất của ông nội liền đi chuẩn bị mọi thứ.Nghe đến luật sư,ba Hân nhếch mép cười vì điều ông muốn ko ngờ lại dễ dàng đến vậy.Hân cảm thấy xấu hổ vì chính người cha của mình nhưng Hân lại chẳng làm gì được vào lúc này vì còn chuyện với Ei vẫn chưa giải quyết xong.Hân ko thể gây hấn với ba mình lúc này được.

Trong khi Hân cùng ba mình ở trong phòng của ông nội thì Ju đang lang thang bên ngoài vườn 1 mình.Đi dạo 1 hồi Ju gặp 1 nhóm con gái chừng 25,26t.Thấy Ju,họ liền vây lại hỏi:

- O là la...ai đây nhỉ?

- Hình như là dân châu Á,nhìn nhỏ xíu nhỉ?

- Đúng rồi!

- Hi..hi..đừng nói đây là em dâu tương lai của bọn mình?

- Hờ..hờ..nếu thằng Rei lấy 1 đứa châu Á thế này thì gia đình này sẽ dần dần mất hết gốc quá!

- Nè,mấy người nói đủ chưa?Hân cũng có 1 phần là người châu Á rồi mà!-Ju tức tối nói

- Nhưng nếu Rei lấy con gái châu Âu thì sẽ ko còn châu Á nữa!

- Mấy chị đang làm gì người yêu của em thế?-Hân bước ra đi đến bên cạnh Ju.Thấy Hân,Ju vội nắm tay Hân thật chặt rồi nép người phía sau.Ko muốn gây với Hân,các cô chị bỏ đi vào trong nhà.Khi họ đi rồi,Hân mới nhìn Ju dịu dàng nói:

- Họ nói gì vậy?Có làm gì Ju ko?

- Họ nói Hân cưới con gái Châu Âu,ko cưới Ju đâu!

- Hì..hì..thì họ tưởng Hân là con trai nên mới nói thế.Chứ nếu Hân lấy con gái châu Âu thì cũng đâu có sinh baby được đâu.Ju đừng lo!

- >"< nhưng="” nếu="” hân="” là="” con="” trai="” thật="” thì="” chắc="” hân="” sẽ="” nghe="” lời="” họ="” hả?với="” lại..nghe="” họ="” nói="” chuyện="” kiểu="” như="” khinh="” người="” châu="”>

- Hì,thôi mà,kệ họ!

-

- Thôi đi với Hân nà!

- Đi đâu nữa?Hân gặp ông nội chưa?

- Rồi.Bây giờ ông cần nghỉ ngơi nên mình đi chơi thôi.

- Đi chơi hả?Ko về nhà sao?

- Về chi sớm?Đi chơi cho biết chứ?Dù gì cũng đang ở Anh mà,ko đi uống lăm!

- Hì,ừa,vậy đi!

Hân kéo tay Ju lên xe chạy đi đưa Ju ra đường phố rộng lớn tấp nập người đi và nhiều cửa hàng đẹp mắt.Đèn đường rực rỡ 1 hàng dài.Cả 2 đi bộ ngắm cảnh phố đêm rồi ghé vào cửa hàng này,cửa hàng kia mua quần áo,trang sức,thú nhồi bông.Cái gì thích là mua và tiền thì tính cho ba Hân.[sướng]Mỗi chân,Hân đưa Ju vào 1 quán nước ngoài trời ngồi nghỉ rồi chạy mất tích.Ju ngồi uống nước rồi ngắm sao đêm trong khi chờ Hân thì 1 cô bé đáng yêu chạy đến trước mặt Ju đưa cho Ju 1 đóa hoa hồng rồi nói:

- I love you!

Ju nhận lấy đóa hoa rồi cười thì 1 đứa khác chạy đến đưa cho Ju 1 đóa hoa nữa và cũng nói tương tự.Ju nhận của đứa này đến đứa khác cho đến khi trên tay Ju cầm đủ 11 đóa hoa thì đứa thứ 12 bước đến đưa cho Ju 1 cái hộp to.Ju nhận lấy cái hộp rồi mở ra hồi hộp ko biết Hân đang giở trò gì đây thì quái?Cái hộp lại có 1 cái hộp!Ju đặt những bông hoa lên bàn rồi tiếp tục mở tiếp.Trong cái hộp lại có cái hộp nhỏ khác.Ju thấy hơi tức rồi vì trò đùa của Hân.Ngồi cố gắng mở cho hết cái hộp này đến cái hộp khác.Cái hộp từ từ nhỏ lại và những cái hộp trước thì ngày càng nhiều ở dưới chân của Ju.Ju kiên nhẫn mở đến cái cuối cùng thì nó chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay.Nhìn chiếc hộp hơi nghi nghi,Ju bỗng nghe tiếng tim mình đập lên thành thịch.

Rồi Ju mở chiếc hộp ra,bên trong là 1 chiếc nhẫn màu bạc lấp lánh thật đẹp.

Vẫn còn đang ngỡ ngàng thì Hân xuất hiện quì gối xuống trước mặt Ju nói:

- Làm vợ Hân nhé?

- -Ju chỉ biết đỏ mặt ko nói gì cúi mặt xuống đất.Hân cho đó là lời đồng ý nên lấy chiếc nhẫn trong hộp ra đeo vào tay Ju.Ju mỉm cười nói:

- Sao bày nhiều trò thế hả?

- Hì,thì chuyện trọng đại mà,chẳng lẽ làm qua loa?

- >"

- Hì..hì...!

- Vậy sao tặng người ta có 11 bông hồng vậy?Sao ko phải là 1000 đóa?hay 999 đóa?

- Hì,11 hoa hồng là gì biết ko?

- Ko!

- 1 đời 1 kiếp yêu em!

-

Chỉ 1 câu thế thôi, Ju ko còn thắc mắc nữa mà chỉ dựa vào vai của Hân cùng cảm nhận giây phút hạnh phúc này. Trong khi Hân và Ju đang hưởng thụ cảm giác hạnh phúc bên nhau thì ở nhà, Ei đang chuẩn bị mọi thứ với Banma-bà lão từng xuất hiện ở nhà Hân ở Vn.

- Tôi đã tìm kiếm loại thích hợp nhất dành cho Hân rồi. Lúc nào thì ta sẽ bắt đầu thừa chủ nhân?

- Cứ từ từ, bà đừng vội! Tôi ko muốn cắt đứt niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của Hân sớm như thế!

- Vâng ạ!

- Nghĩ cũng thật khó chịu, tôi ko thích Hân phải mang thai với bất kì 1 kẻ nào!

- Nhưng nếu ko buộc Hân sinh em bé thì Hân phải chết! Chủ nhân chỉ có thể làm cách này vì như thế đứa bé sẽ chết thay cho Hân.

- Ừm, đành phải vậy...! Sau khi lấy lại hoàn toàn sức mạnh, tôi sẽ cho nhỏ Ju kia biến mất và Hân sẽ thuộc về tôi mãi mãi....!

....Ei toan tính là thế nhưng vẫn còn 1 người cũng đang toan tính và ko ngờ sự toan tính của người đó đã vô tình phá hết kế hoạch của Ei. Hân và Ju đã có 1 đêm vui vẻ hạnh phúc với nhau đêm qua và khi trở về nhà thì Hân ngỡ ngàng khi nghe ông Wall nói:

- Thừa cậu chủ, ông nội của cậu chủ vừa qua đời hôm qua do nhồi máu cơ tim. Xin cậu chủ hãy mau thay tang phục rồi đến đưa tiễn ạ!

- Sao...sao lại như vậy được? Hôm qua lúc thăm ông, ông còn khỏe mà?

-!

- Đưa tôi đến chỗ ông nội...!

- Vâng!

Cảm nhận được Hân đang rất buồn vì mới gặp lại người ông của mình thì ông lại đã ra đi nên Ju ko biết nói gì hết, chỉ siết tay Hân thật chặt để giúp Hân ko gục. Đám tang của ông diễn ra thật trang trọng, con cháu đều mặc tang phục màu đen đứng nghe Cha đọc kinh rồi bước lên từng người trao 1 bông hoa trắng cho ông trước khi người ta chôn ông xuống nấm mồ lạnh lẽo. Hân rất cứng rắn, trong suốt buổi lễ ko hề rơi 1 giọt nước mắt. Chỉ im lặng ngậm ngùi.

Rồi bất giác, Hân nhận ra ba mình ko có mặt. Hân liền hỏi ông Wall:

- Ba tôi đâu?

- Ông chủ đến công ty làm việc rồi ạ!

- Sao lại đi làm? Hôm nay là đám tang ông nội mà? Sao ba tôi ko nghỉ?

- Dạ..ông chủ nói cậu chủ đại diện được rồi...!

- Đưa tôi đến công ty ngay. Tôi muốn gặp ba tôi nói chuyện!

- Nhưng...

- Mau lên!

Hân nạt to lên trong tức giận rồi lên xe theo ông Wall đến công ty của ba Hân. Ju lo lắng nên cũng vội đi theo. Đến 1 tòa nhà cao chọc trời, Hân lên thang máy đến chỗ ba của mình và ko cho ông Wall, Ju đi theo vào. Hân đứng ngay bàn người thư kí chờ cô ta thông báo với ba thì Hân tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của 2 người vừa bước ra khỏi phòng ba mình. Bạn đang đọc truyện tại website wWw.

21. Chương 21 End

- Ông ấy cao tay thật! Khiến ba mình tin rằng có cháu trai rồi lập di chúc cho toàn bộ tài sản do đứa cháu thừa hưởng. Xong việc lại nói sự thật. Chỉ 1 câu nói thôi nhưng lại khiến ông cụ bị nhồi máu cơ tim chết ngay.

- Suyt, nói khê chứ!

- Ờh!

Ko còn gì để nói, ko còn bình tĩnh để tự kiểm soát mình khi nghe lõm được mọi chuyện như thế, Hân ko thể đợi mời vào mà xông thẳng vào bên trong. Cánh cửa tung ra cái “rầm”, Hân bước đến đập 2 tay xuống bàn làm việc của ba mình thật mạnh, giọng giận dữ nói:

- Con đã biết hết mọi chuyện rồi! Sao ba lại có thể nhẫn tâm làm như vậy hả?

- Ấy da, biết hết rồi àh? Ừm... nếu thế cũng tốt, ko cần phải nói dông dài!

- Con hỏi ba sao ba có thể làm như thế? Dù gì đó cũng là người sinh ra ba đó ba biết ko? Ba vì tài sản mà có thể quên hết tình cảm cha con sao?

- Ông già đó cũng đã già và gần chết rồi. Chết sớm hơn 1 chút thì có sao đâu chứ?

- Ông... - Hân nín lặng khi chính tai mình nghe ba của mình nói những lời vô tình lạnh nhạt như vậy. Ko còn thuốc chữa đối với 1 kẻ chỉ thích tiền và quyền lực như ba của mình, Hân xoay lưng định bỏ đi thì ba Hân đứng dậy nói:

- Khoan đi đã, kí vào tờ giấy này rồi muốn đi đâu thì đi.

Hân cầm sấp giấy ba mình lấy ra nhìn. Đó là giấy tờ chuyển nhượng. Ba Hân muốn Hân chuyển nhượng quyền thừa kế lại cho ông. Thật nực cười, Hân vừa cười vừa xé những tờ giấy đó ra quăng vào người ba mình rồi nói:

- Ông vì tiền mà mù quáng rồi sao?

- Hừ, muốn nói sao cũng được, kí vào đi. - vừa nói, ba Hân vừa lấy ra 1 sấp giấy khác thay thế

- Tôi ko kí. Tôi ko cho ông đạt được ý đồ đâu!

- Hừ, nếu vậy thì mai sẽ ko còn cơ hội gặp lại con bé đi cùng mai nữa!

- Ông... ông... dùng Ju để uy hiếp tôi sao?

- Sao lại nói uy hiếp chứ? Chỉ là trao đổi điều kiện thôi mà. Ko phải mai thương nó lắm sao? Nghe nói tình yêu bệnh hoạn của tui mai rất mãnh liệt mà, mai bỏ tất cả vì nó cũng được mà!

“Bốp” 1 cái, Hân ko kiềm được mình đánh 1 cú vào mặt ba mình. Ông bị mất thăng bằng té nhào xuống ghế. Khóe miệng chảy máu. Hân quay lưng bỏ đi thì bất ngờ, ba Hân lấy 1 cây gậy đánh gôn ở trong góc đánh mạnh vào sau lưng Hân. Hân ko đỡ kịp nên cũng bị thương nhưng chưa kịp định thần lại thì ba Hân đánh tiếp vào người Hân ko ngừng, miệng nói giọng độc ác:

- Dám đánh tao hả? Đồ khốn, tao ài chết luôn. Ko cần chữ kí của mai, mai chết thì tài sản cũng là của tao. Tao ài chết, chết đi, chết đi....!

Hân đau đớn cố gắng tránh né và chạy đến gần bàn làm việc cầm những gì có trên bàn chơi về phía ba mình. Ba Hân vội buông cây gậy ra cầm cái ghế ngồi đối diện lên đỡ. Hân chơi hết mọi thứ trên bàn rồi thì lùi lại sát tấm kính to phía sau. Nhếch mép cười 1 nụ cười gian xảo, ba Hân ném cái ghế vào Hân nhưng Hân vội cúi người xuống né và cái ghế làm bể tấm kính văng ra ngoài rớt xuống đất. [đây là tầng cao nhất của tòa nhà nhá] Gió to ùa vào bên trong, Hân chưa kịp định thần lại thì ba Hân nhào tới bóp cổ Hân đè Hân ra ngoài. Những mảnh vụn của tấm kính đâm vào da thịt của Hân, Hân vừa đau đớn vừa ngộp thở cố gắng vùng vẫy. Vô tình, trong lúc giành co, mắt kính Hân rớt ra và để lộ 1 cặp mắt màu đỏ. Ba Hân giật mình liền buông tay ra đứng lùi lại phía sau thì trượt phải vũng nước do Hân lúc nãy quăng luôn cả ly nước trên bàn và thế là người té xuống là ông.

Nhanh tay,Hân chụp lại cánh tay của ông và cố gắng giữ chặt.Gương mặt ba Hân hoảng hốt nói:

- Mau..mau..kéo...ba..lên...cứu...cứu...ba...nhanh...lên....

Hân ko nói mà chỉ cố sức kéo nhưng do bị thương quá nhiều,Hân ko thể chịu nổi và trượt tay....ba Hân rơi xuống trong tiếng la thảm thiết và cả Hân cũng la to:

- KO...O....O.....OO....!

Vậy là 1 người nữa đã mất.Hân như người mất hồn tự trách mình đã ko giữ được tay ba và khiến mọi chuyện dẫn đến kết cục này.Hân chỉ biết tự nhốt mình trong phòng rồi tựa đầu vào Ju mà khóc.Ju ko biết phải khuyên thế nào và làm thế nào giúp Hân vượt qua chuyện này,Ju chỉ có thể khóc cùng Hân cho đến khi cả 2 thấm mệt và ngủ thiếp đi.

Đêm đó,trong phòng Hân bỗng có 1 cơn gió lạ thổi vào lạnh cả người.Hân bừng tỉnh dậy khi nghe tiếng gọi:

- Trả...lại...mạng....cho...ta....trả...lại...mạng....cho...ta....!

- Ba!!

Hân hoảng hốt khi thấy hồn ma của ba mình hiện về.Vấn bộ đồ đầm máu và hộp sọ đã nát bét đang chảy máu.Ông đang tiến đến gần Hân từng bước,từng bước...đòi mạng.

....Lần này ko như những lần trước.Người này là ba Hân.Vì Hân ko giữ tay ông kịp nên ông mới chết.Tuy ko trực tiếp nhưng cũng là gián tiếp nên Hân ko thể dùng sức mạnh giết cha mình 1 lần nữa.Hân ko dám...Rồi Ju cũng lơ mơ tỉnh dậy khi nghe tiếng động.Nhìn thấy ba Hân đang từng bước tiến lại Hân mà Hân ko nhúc nhích,Ju hoảng sợ liền chạy đến định giữ ông ta lại thì Ju lại xuyên qua người của ba Hân[nhờ có Hân nên Ju sống lại nên Ju có được khả năng thấy được ma như Hân nhưng Ju vẫn là 1 người bình thường ko thể chạm đến ma].Thấy Ju té,Hân liền chạy đến đỡ Ju dậy nói:

- Bây giờ Ju là người chứ có còn là ma đâu mà đòi giữ ba Hân lại?Mau chạy đi,mặc Hân!

- Ko được!Sao Ju có thể để Hân ở đây cho ba Hân đem đi chứ?Hân chết rồi thì còn Ju 1 mình sao?Hân để Ju lại 1 mình sao?

- Nhưng....

Hân cố nói nhưng chưa hết câu thì 1 bàn tay máu nắm lấy Ju và đẩy Ju ra khỏi Hân.Hân lo cho Ju nên chẳng còn nghĩ đến chuyện gì nữa kể cả ba Hân đang sát bên Hân.Rồi ông ấy đưa tay lên bóp lấy cổ Hân từ từ nhấc Hân lên cao.

Cảm nhận được có chuyện đang xảy ra,Ei lập tức đến phòng của Hân.Nhìn thấy tất cả mọi việc,Ei nói giọng ra lệnh:

- Bỏ Hân ra!

- Ei...!-Hân cố gắng nói trong sự nghẹt thở nhưng ba Hân ko buông Hân ra và vẫn bỏ mặc Ei qua 1 bên ko màng đến.Ju ko biết Ei là người có sức mạnh nên đến gần Ei nói:

- Ko đụng được vào người của hồn ma đâu.

- Hừ,ko đụng được chỉ có người bình thường như ngươi!-Ei liếc qua Ju 1 cái rồi bước đến chỗ Hân đưa 2 cánh tay lên rồi nắm bắt 1 cái gì đó trong miệng.Lập tức,ba Hân buông Hân ra và lùi ra xa.Ông chỉ vào Ei nói:

- Mài cũng giống nó!

- Đúng!

- Ai giúp nó tức là kẻ thù của ta.Ta sẽ giết luôn ngươi!

- Hừ,ông nghĩ mình đủ sức sao?

Ei chỉ ngón tay về phía ba Hân và 1 ngọn lửa màu tím bốc lên đốt cháy ông ấy.Thấy ba mình kêu la trong đau đớn,Hân đến gần Ei nói:

-Ngừng đi.Đừng làm vậy!Đừng làm hại ba tôi!

- Hân quên là ông ấy vừa muốn giết chết mình sao?

- Mặc kệ,Hân nói Ei ngừng lại đi!

- Ko!

Ei trả lời dứt khoát và tiếp tục dùng ngọn lửa của mình thiêu cháy ba Hân.Ko thể thấy ba của mình như thế,Hân đành đánh Ei để ngừng ngọn lửa lại.Ei bị Hân đánh nên ngọn lửa cũng biến mất.Xoay qua nhìn Hân với cặp mắt giận dữ,Ei nói:

- Hân dám đánh Ei àh?

- Hân..Hân..xin lỗi.Chỉ còn cách đó Ei mới chịu ngừng lại!

- Hừ,từ trước giờ chưa ai dám đánh Ei cả.Kẻ nào vô lễ thì sẽ phải bị trừng phạt.

....Nói dứt lời thì Ei đưa tay mình lên.1 quả cầu lửa màu tím đang cháy sáng trên tay Ei.Ei liền quăng quả cầu về phía Hân.Theo phản xạ,Hân vội tránh qua 1 bên nhưng tránh bên này thì bên kia Ei lại tiếp tục với quả cầu lửa khác.Căn phòng của Hân phút chốc bốc cháy trong lửa nhưng mọi người làm trong nhà như là bị cho thuốc mê,ko ai hay biết và tỉnh dậy cả.Thấy Hân vất cả tránh né,Ju chạy đến ôm Ei lại cố ngăn Ei nhưng Ei hất tay Ju ra và Ju bay ra xa.

Thấy Ju bị Ei đánh bay ra xa,Hân hốt hoảng chạy lại đỡ Ju dậy lo lắng:

- Ju..Ju..ko sao chứ?

- Ko...ko...sao...!

Ju thấy gương mặt lo lắng của Hân nên cố chịu đau nói ko sao.Nhân lúc Hân đang lo cho Ju,Ei lại tiếp tục.Dường như khi tức giận lên rồi thì Ei sẽ ko còn kiêng nể nữa mà sẽ thẳng tay dù cho Ei có cảm tình với Hân.Thấy ngọn lửa bay đến,Hân định đưa tay lên đỡ thì đột nhiên 1 người lao ra đỡ giúp Hân.Người đó chính là ba của Hân.Ko chỉ Ei mà Hân cũng bất ngờ trước sự việc này.Hân vội đến gần ông nhìn ngọn lửa đang thiêu đốt ông.Hân run run nói:

- Sao...sao...ông...ông...lại...làm..như..vậy...?

- Vì..ta...là..ba..con...Ta..ko..thể..nhìn..thấy...con...có..chuyện...được...!

- Tại...sao...sao...đến..lúc..này..ông...mới...coi..tôi...là...con...ông...?

- Ta..xin..lỗi...!Từ..khi..mẹ..con...sinh..con..ra..và...chết...thì..ta..như...1..người..điên..Ta..cho..rằng..tôi..con..mẹ..con...mới..chết...n

Lời xin lỗi vừa thốt ra,hồn ma ba Hân bỗng tan biến ko còn 1 dấu vết.Hân chỉ biết gào lên trong nỗi đau:

- BA...A...A.....A.....A.A.A.A.A.A....!

Sau tiếng gào thét như 1 con thú hoang bị thương,cơ thể của Hân phát ra 1 ánh sáng màu đỏ rực của lửa.Ánh mắt đầy giận dữ của Hân nhìn vào Ei nhưng Ei ko 1 chút nao núng hay lo sợ mà còn mỉm cười nhìn Hân.Cơ thể Ei cũng phát ra ánh sáng tím.Ko cần những quả cầu lửa nữa mà Ei sẽ đánh tay đôi với Hân.2 người đánh với nhau như fim.Ei tung đấm thì Hân đỡ và trả lại = 1 cước.2 người cứ thế đánh qua đánh lại mặc cho lửa ngày càng to và Ju thì ko chịu nổi hơi khói cùng sức nóng của lửa nữa,cố gắng gọi Hân.

Thấy Ju ko chịu được,Hân mất tập trung và bị Ei đánh cho 1 phát bay ra bên ngoài vườn.Hân chưa kịp ngồi dậy thì Ei lại ra đến và nhào vào đánh Hân tiếp ko ngừng nghỉ.Trong lúc giành co,Hân dùng hết sức lực mình đẩy Ei văng đến bồn nước trong vườn.Vô tình hay do số trời,biểu tượng 1 vị tướng cầm kiếm đâm xuyên qua người Ei.

Hân ngồi dậy thở hổn hển nhìn Ei gục xuống,máu chảy đỏ cả bồn nước.Chợt nhớ lại Ju còn kẹt trong căn phòng đang bốc cháy,Hân vội chạy vào tìm Ju.

- Ju ơi...Ju...ơi....

- Khục...khục...Hân...Hân...-Ju vừa ho vừa gọi Hân

Hân chạy vào thì thấy Ju đang ngồi trong góc phòng.Đang định đến đưa Ju ra thì cái tủ trong phòng Hân do bị lửa đốt cháy mà ngã xuống chỗ của Ju....

.....1 năm sau...

- Hân ơi!

- Ôi,sao thế em iu?

- >"< xem=" " nà,đẹp=" ">

- Wow,đẹp quá.Nhưng Hân thối đẹp hơn nà.Đưa đây,Hân thối cho xem.

- Ko thối được cái to là chút nhá!

Hân cười rồi cầm lọ bột thối bong bóng:"phù...phù..."

Những bong bóng bay lên thật đẹp.Hân nói:

- Thấy chưa?Vây mới là thối bong bóng.

- >"< biết=" " hay=" ">

-

- Khi nào mình về Vn hả?

- Khi nào già thì về đó,còn giờ chưa đi du lịch hết thế giới mà?

- >__< nhưng=" " nhớ=" " cái=" " nóng=" " ở=" " đó=" " quá.nhớ=" " cả=" " cơn=" " mưa=" " bắt=" " chọt=" " thích=" " thì=" " mưa=" " ào=" " xuống=" ">

- Thế thì giờ đi về Vn thôi!

- Về liền giờ hả?

- Ủa,ko phải Ju nói nhớ sao?Nói là làm liền!

- Ye..ye..hì..hì..ngoan quá!

- Hè,chỉ ngoan với Ju thôi:p

- Hì..hì..

- Á,đau quá!

- Sao vậy?

- Ôm chặt quá nên đau chứ sao?

- >"< xin=" " lỗi!l=" " năm=" " rồi=" " mà=" " vẫn=" " còn=" " đau=" ">

- Hì,đùa thôi,ko còn đau nữa.

- >.< chỉ=" " biết=" " hù=" " người=" " ta=" ">

- Hì..hì...mà nhớ lại lúc đó,nếu Hân vì cứu Ju mà chết thành hồn ma.2 đứa mình lại ngược lại nhưng ko có ai có sức mạnh đặc biệt giúp Hân sống lại thì sao ta?

- Thì kệ.Cho Hân làm ma luôn!

- Éc??

- Hì,Hân có là ma hả?Yêu luôn:p

-

Hân-1 cô gái trẻ thừa hưởng 1 tài sản kếch xù của ông nội và cha mình tình nguyện đem toàn bộ tài sản thành lập 1 ngân quỹ dành cho những người cùng hoàn cảnh với mình.Nếu mình là les,đừng sợ cuộc sống sẽ có khó khăn,đừng sợ ánh mắt của mọi người,đừng cảm thấy tuyệt vọng,hãy cùng đấu tranh và vượt qua

mọi thử thách để chứng minh giá trị bản thân của mình.Hạnh phúc sinh ra từ trong những hi sinh...tình yêu sẽ luôn là sức mạnh,hãy đặt niềm tin và hi vọng ở tương lai...

- Ju ơi..

- Öiiii....!

- I ðøvë ÿøµ!

- ¶¥¶ë †øö!

....Hân và Ju đã cùng nhau trải qua bao nhiêu thử thách,khó khăn và cuối cùng thì họ cũng đã có thể hạnh phúc bên nhau.Thế nhưng ko chỉ riêng Hân và Ju mà những người còn lại,ai cũng có 1 kết cục thích đáng với mình...Về Huy,anh chàng tốt bụng,chung tình của chúng ta sau khi chia tay với Ju buồn 1 thời gian thì 1 hạnh phúc mới cũng đến với Huy.Huy cũng đã quen được 1 người con gái khác hiền lành,đáng yêu hợp với mình.

Còn Thy thì phải trả giá cho những việc gì mình đã làm.Sau khi biết chuyện Ju ko sao hết,còn thằng đàn em của mình thì trở thành người tàn phế,nghe hẳn thuật lại mọi chuyện.Thy ko tin nhưng việc hẳn bị tàn phế thì ko còn cách giải thích nào khác.Đang suy nghĩ nên làm gì thì Thy bị vướng vào diện tình nghi của cảnh sát vì đã có người tố cáo mọi chuyện xấu của Thy.Lúc này thì trước pháp luật,tiền của ko còn có thể giúp Thy.Ba mẹ Thy ko biết làm gì giúp con gái thì Thy lại bị ám ảnh của chính quá khứ sống 2 mặt của mình.Dần dần,Thy bị bệnh rối loạn tâm thần và phải vào bệnh viện sống như 1 người điên.Có lẽ như thế vẫn tốt hơn cho Thy khi phải lựa chọn giữa ngồi tù và ở trong bệnh viện.

Vậy còn ba mẹ của Ju?....Sau khi qua Anh tìm Ju.Họ đã được Hân tiếp đón đưa về nhà.Hân và Ju đã can đảm nói hết tất cả.Đương nhiên là họ đã kích động và phản đối kịch liệt.Làm sao có thể chấp nhận được chuyện này?Ju là đứa con gái duy nhất của họ mà.Đứa con cưng của họ...giờ lại yêu 1 người đồng giới....đau khổ,buồn bã,dùng hết mọi cách từ mềm dẻo đến cứng rắn để ngăn cản nhưng tình yêu của Ju và Hân đã sâu đậm đến khắc sâu rồi.Chẳng thể nào tách ra được nữa....Ba mẹ Ju chỉ còn biết cách chấp nhận và hi vọng cho tình yêu đó sẽ giúp cả 2 đứng vững trước dư luận xã hội và những thách thức của cuộc đời...

Rồi còn người cuối cùng...Ei!Cứ tưởng như thế là kết thúc mọi chuyện nhưng Hân đã quên mất 1 người.Đó là bà lão luôn theo Ei.Chứng kiến cảnh Hân và Ei giao đấu với nhau và nhìn thấy Ei bị đâm xuyên người chết nhưng bà lão vẫn ko xuất hiện cứu chủ nhân mà vẫn âm thầm theo dõi.Điều gì khiến bà ấy làm thế?Đơn giản chỉ vì lòng tin.Ei là kẻ bất tử,ko bao giờ chết.Sự thật đúng là thế,Ei đã ko chết mà chỉ là bị thương và được bà lão bí mật đem đi.Ei vẫn là con người bí ẩn ko hiểu rõ được rốt cuộc cô ấy là người như thế nào?Tại sao lại có sức mạnh đó?Tại sao Ei lại là người bất tử?....Có lẽ trong 1 tương lai ko xa,Hân và Ju sẽ gặp lại Ei và tiếp tục giải đáp những bí ẩn còn ẩn chứa

trong sức mạnh kì lạ kia....Câu chuyện của Hân có lẽ sẽ bước sang 1 trang mới....1 trang mang tên thám hiểm và phiêu lưu.Cả Hân và Ju sẽ đối mặt với những chuyện kì lạ trên đời mà loài người vẫn chưa khám phá ra được bằng khoa học.

[Àh mà họ còn chưa khám phá ra sự kì diệu trong tình yêu les mà,làm sao mà khám phá đến những chuyện khác?]

The End Bạn đang doc truyện tại website wWw.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-ha-yeu-luon>